ΜΑΡΤΙΟΣ
2004

#5

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

φάκελος

μετανάστες

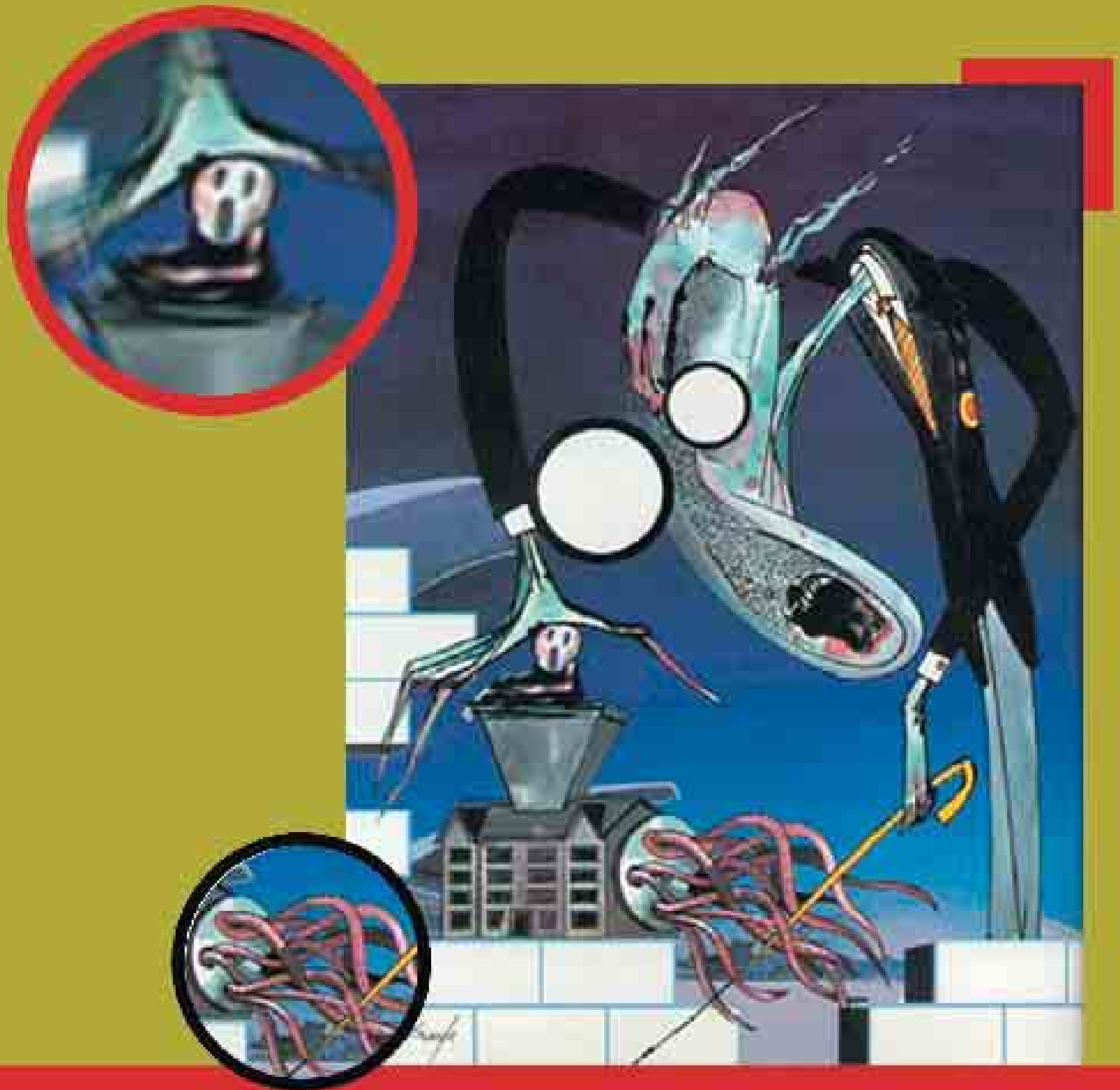
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ NORMAN SPINRAD

Μιλάει για τα νέα ανέκδοτα έργα του, τη θεωρία της κοινωνικής εντροπίας του Γκέγκορ Μάρκοβιτς και τους πράκτορες του χάους, τη ζωή στην Αμερική την αντίσταση στο Ιράκ και την προοπτική των κοινωνικών εκρήξεων.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΑρΠΑΧΤΗ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Διπλό σκάνδαλο με τη μεταβίβαση 314.000 στρεμμάτων στη νέα εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός». Τα Μεταλλεία Κασσάνδρας παραχωρήθηκαν με το εξευτελιστικό ποσό των 11 εκατ. ευρώ αντί το λιγότερο του 1 δισ. ευρώ.

συνενοχική δημοκρατία...
κοινωνικού αποκλεισμού

της σύνταξης...

Η συνέχιση της έκδοσης της εφημερίδας αποτελεί πλέον μονόδρομο για όλους εμάς που την ξεκινήσαμε και για όσους βρέθηκαν και την πλαισίωσαν στη συνέχεια. Αποδείχτηκε οτι ο τόπος είναι μεγάλος και χωράνε πολύ περισσότεροι απ' όσους φανταζόμασταν. Εδώ βρισκόμαστε, ανοιχτοί στις απόψεις και στο διαφορετικό αλλά όχι στην χωρίς ουσία εκτόνωση μέσω του λόγου που δεν προωθεί τίποτα.

Το εγχείρημα είναι δύσκολο έτσι κι αλλιώς. Πέρα από τους πανηγυρικούς, απαιτεί σοβαρή προσπάθεια και υπομονή, πραγματική αναζήτηση και θέληση για το καινούργιο.

Δεν είναι εύκολη η άρθρωση του νέου λόγου όταν θέλει νά 'χει τη βαρύτητα των λόγων του και νά ' ναι ουσιαστικός. Ερωτήματα τίθενται, θέσεις διατυπώνονται, όμως όλα θέλουν ν' αποτελέσουν την αφετηρία ενός ανοιχτού διαλόγου που δεν ξεκινά απ' το πουθενά και θέλει να φαντάζεται που θα οδηγήσει. Όμως αυτό είναι ταυτόχρονα και το πιο προκλητικό ερώτημα. Κανείς μας δεν κατέχει την απάντηση κι αυτό δίνει μεγαλύτερη αξία στο εγχείρημα.

Θεμελιώδη ερωτήματα ξανατίθενται αμείλικτα ενώ η μερική αμφισβήτηση αποδεκατίζεται απ' τους παγκόσμιους μηχανισμούς αφομοίωσης. Για να μπορέσει να υπάρξει συλλογική αντισταση σε όλα τα επίπεδα, θα πρέπει πρώτα η κοινωνία να το ΣΚΕΦΤΕΙ κι έπειτα να μετατρέψει τη σκέψη σε ΘΕΛΗΣΗ. Το ξύπνημα της ναρκωμένης σκέψης λοιπόν, της ζαλισμένης από τα mass media και τον πόλεμο των εικόνων και του μηνύματος, να το πρώτο και μεγάλο και δύσκολο μέλημα. Πήραμε την απόφαση και την τηρούμε: προσπαθούμε ν' απευθύνουμε το λόγο σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας γιατί μαζί του θέλουμε διάλογο. Στο πρόσωπό του δεν βλέπουμε εχθρούς ή υπήκοους μα ένα ζωντανό σώμα με αγωνίες και προσωπικές μάχες και μικρές ή μεγάλες ανατροπές, ένα εν δυνάμει σύμμαχο.

Αναζητούμε τη γλώσσα να μιλήσουμε σ' αυτό τον κόσμο. Δεν είναι ούτε αυτονόητο ούτε εύκολο. Πολλοί από μας έχουμε ν' απεκδυθούμε παλιά ρούχα, λέξεις και νοοτροπίες που δεν βοηθούν την επικοινωνία, που δεν έχουν σχέση με το καινούργιο που γεννιέται. Προσπάθεια γίνεται. Κριτική ρήξη μ' ότι εμπόδιζε το άνοιγμα, την επαφή, τη σύνθεση. Χωρίς ν' απαξιώνουμε τίποτα, αναζητούμε νέα ριζοσπαστική ταυτότητα. Για να είμαστε αυτό που μπορούμε να γίνουμε. Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 • Τηλ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 19 • Τηλ.: 6932135511
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος" Αγ. Γεωργίου 2 • Τηλ.: 6974143889
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Τηλ.: 6937720024
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942476998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932200818
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 • Τηλ.: 6974429408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Συνενοχική δημοκρατία

Ο πολιτικός οργανισμός ΠΑΣΟΚ που έβαλε τις βάσεις για μια στοιχειώδη και ιδιότυπη καπιταλιστική ανάπτυξη στην Ελλάδα, ανέλαβε στις μέρες μας να αναδιατάξει το πολιτικό σκηνικό. Αυτοκαταργείται. Η επιλογή, από τη βάση, του νέου προέδρου του έγινε σε παράλληλη σύνδεση με την πορεία του αποκαλούμενου "νέου JFK" Κερ για το χρίσμα του υποψήφιου προέδρου του Δημοκρατικού κόμματος των ΗΠΑ. Αν και αυτό αφαίρεσε πόντους σε επίπεδο καινοτομίας, προσέδωσε στο όλο εγχείρημα μια σύγχρονη διάσταση. Η "ορθολογικοποίηση" των κυβερνήσεων Σημίτη έφερε εντάσεις στα μεσαία καθοριστικά στρώματα, που η πολιτική ταυτοποίηση αδυνατεί να εκτονώσει. Ο Παπανδρέου, λοιπόν, χρησιμοποιεί μια ρητορική παρηγορητική, άνευ περιεχομένου, άυλη. Απέναντι στην καπιταλιστική επίθεση και τη βία του συνεχώς επεκτεινόμενου αποκλεισμού προχωρά σε μια πλειοδοσία προσφοράς δικαιωμάτων, ζητώντας, όμως, ουσιαστικά την επιβεβαίωση της παθητικότητας. Τα υλικά αιτήματα αντικαθίστανται από φαντασιακές υποσχέσεις.

Η συμπόρευση Μάνου-Ανδριανόπουλου ορίζει την κοινή βάση όλων, την ελεύθερη αγορά, και για πρώτη φορά απειλεί τον ιδιότυπο κρατικίστικο καπιταλισμό της χώρας. Δεν είναι μια ψηφοθηρική επιλογή. Είναι επιλογή ουσίας, χωρίς την οποία ο όρος "συμμετοχική δημοκρατία" θα παρέμενε ανίσχυρος. Είναι βάση αναφοράς. Η συζήτηση ξεκινά από εκεί και πέρα. Δεν είναι τυχαία η αρθρογραφία του νεοφιλελεύθερου "διανοούμενου" Τάκη Μίχα: "ο ουσιαστικός χώρος των φιλελεύθερων στην Ελλάδα δε μπορεί να είναι άλλος από ένα σύγχρονο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα υπό την ιδεολογική ομπρέλα της συμμετοχικής δημοκρατίας". Έχει δίκιο, καθώς η δεξιά εξακολουθεί να ζει στη σκιά των τύψεων του νικητή. Ο "συμμετοχική δημοκρατία" βρίσκεται στο κέντρο της συζήτησης στην κορυφή των κυρίαρχων ελίτ, μια συζήτηση γύρω από την πολιτική και κοινωνική έκφραση των νέων δεδομένων της καπιταλιστικής παραγωγής: η απαξίωση του κράτους πρόνοιας, η αδυναμία των μαζικών κομμάτων να μεσολαβήσουν εξασφαλίζοντας συναίνεση. Η επέκταση της αγοράς σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας επαναπροσδιορίζει τους όρους εκπροσώπησης. Έτσι, λοιπόν, διεξάγεται ένας διάλογος για την αναγκαία μεταστροφή του δημοκρατικού παραδείγματος, τη δημιουργία μιας νέας συναίνεσης.

β
βαρβαρισμοί !

Επιχείρηση αναμόρφωσης του πολιτικού συστήματος

Τα διατυμπανιζόμενα από τους κυβερνώντες (νέο)φιλελεύθερους εκσυγχρονιστές περί συμμετοχικής δημοκρατίας, κάθε άλλο παρά ως απευθυνόμενα σε αφελείς μπορούν να ερμηνευθούν. Γνωρίζουν πολύ καλά τι σχεδιάζουν και άλλωστε δεν διστάζουν να το αποκαλύψουν, την εποχή της πλήρους κυριαρχίας των ιδεολογικών μηχανισμών χειραγώγησης.

Δεν γίνεται αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος χωρίς ανανέωση του πολιτικού προσωπικού. Αυτό διατυπώνει –ως σαφέστατη πρόθεσή του- ο ίδιος ο νέος ηγέτης του κυβερνώντος κόμματος. Μια νέα επιχείρηση για την αναζήτηση και αξιοποίηση νέου διαχειριστικού στελεχικού δυναμικού, αλλά το κυριότερο μια προσπάθεια θέσπισης νέων διαμεσολαβητικών μηχανισμών της εξουσίας και νομιμοποίησης της –πέραν του ιστορικού δικομματικού μεταπολιτευτικού συστήματος. Στο ίδιο δεν παρέπεμπε και η περυσινή προσπάθεια των κυβερνώντων να αλλάξουν το εκλογικό σύστημα, με την εισαγωγή της διπλής κάλπης; Ψάχνουν... και ψάχνουν απεγνωσμένα για νέους μηχανισμούς διαμεσολάβησης και νομιμοποίησης...

ΜΠ

Κουτσοί στραβοί...

Κι εκεί που το προεκλογικό παιχνίδι άρχισε να ξενερώνει και να αναλώνεται σε επικοινωνιακά τρικ – με αποκορύφωμα την "αμεσο-δημοκρατία" του ΠΑΣΟΚ - τα λαμόγια της Βουλής έριξαν τις μάσκες! Άφησαν τα περί "ήθους στην πολιτική" και όρμησαν να πιάσουν τις τελευταίες θέσεις στο τραίνο της ματαιοδοξίας και ότι άλλου αντιπροσωπεύουν. Έτσι, οι φιλελεύθεροι έγιναν σοσιαλιστές, οι κομμουνισές δεξιοί και οι δεξιοί κεντρώοι. Μήπως νομίζουν ότι γίναμε κι εμείς αμερικανάκια; Άντε παιδιά, και του χρόνου και μην ξεχνάτε το πάρτυ ή «Πάρ' τη» στις 7 του Μάρτη!

Φ.Γ.

Ο Μεγάλος Αδελφός πήρε προαγωγή

1296 κάμερες με δυνατότητες περιστροφής θα καλύπτουν την ευρύτερη περιοχή της Αθήνας από τα μέσα Μαΐου Αμερικάνικες ειδικές δυνάμεις θα δώσουν το παρών σε 20ήμερη (!!) άσκηση ασφαλείας τον Μάρτιο στη χώρα μας. Έχει βέβαια ενδιαφέρον το ότι ακόμα και το αστικό καθεστώς πρέπει να καταστρατηγηθεί στο όνομα του ολυμπιακού φασισμού. Τα στρατεύματα των Αμερικανών που θα λάβουν μέρος στην άσκηση θα εισέλθουν στην Ελλάδα ως μέλη του ΝΑΤΟ. Τα μέτρα στρατιωτικοποίησης είναι κεντρική επιλογή των καθεστώτων της δύσης. Η αντίσταση στα κελεύσματα του ολυμπιακού "ιδεώδους" πρέπει να είναι συνολική. Η μη αποδοχή της χρησιμότητας του Μεγάλου Αδελφού από το σύνολο της κοινωνίας πρέπει να είναι στόχος όλων.

Φ.Π

Θεσμοί επικύρωσης αποκλεισμών, πολέμων, φτώχειας. Η βιτρίνα της νέας συναίνεσης.

Οι νεοφιλελεύθεροι έχουν προτείνει τη "νομικά θεσμοθετημένη δημοκρατία". Ο Norick και ο Hayek ορίζουν το πλαίσιό της ως "ελευθεριακό", προκρίνοντας την άποψη ότι οποιαδήποτε συστηματική προσπάθεια ρύθμισης της ζωής και των δραστηριοτήτων των ατόμων είναι καταπιεστική και αποτελεί επίθεση κατά της ελευθερίας τους.

Προτείνουν, το ελάχιστο κράτος και μια δημοκρατία, όπου ο νόμος θα ορίζει σαφώς το εύρος των δυνατών παρεμβάσεων. Η σοσιαλδημοκρατία ως αντιστάθμισμα πρότεινε τη "συμμετοχική δημοκρατία", έναν αχταρμά από «αναρχικές», «ελευθεριακές», «πλουραλιστικές» θέσεις, ζητώντας θεωρητικά την ευρύτερη δυνατή λογοδοσία των κυβερνήσεων έναντι του ενεργού και ενημερωμένου πολίτη.

Τα δύο αυτά παραδείγματα ξεκινούν από δύο θέσφατα της κλασικής δημοκρατικής θεωρίας: τον αποκλεισμό και τη βάση εκκίνησης. Οι εξαιρετικές καινοτομίες της αθηναϊκής δημοκρατίας στηρίζονταν σε τεράστιο βαθμό στον αποκλεισμό. Η αθηναϊκή δουλοκτησία και η δημοκρατία ήταν αλληλένδετες. Στη μετέπειτα εξέλιξη της έννοιας, από τον 16ο αιώνα και μετά, εμπεριέχει ορισμούς όπως: "κοινό αγαθό", "προάσπιση ιδιοκτησίας", "κοινωνία πολιτών", που εκ των πραγμάτων όριζαν το πλαίσιο της συμμετοχής. Ο λαός ήταν κυρίαρχος μόνο στο βαθμό που συμμετείχε ενεργά στη διαμόρφωση της "γενικής θέλησης". Σήμερα, η συζήτηση ξεκινάει πέρα από αυτό το όριο, σαν η γενική θέληση να ήταν κάτι ήδη υλοποιημένο. Έτσι, ντε φάκτο αποκλείονται όσοι δεν είναι χρήσιμοι, το περιθώριο, οι μετανάστες, οι μαύροι κλπ. Πέρα από τα μέσα, οι ομάδες αυτές βρίσκονται έξω από τον κύκλο των ζητημάτων που τίθενται προς συμμετοχή.

Οι δύο θέσεις θεωρούν δεδομένο το σύγχρονο εταιρικό καπιταλισμό, τη λειτουργία της ελεύθερης αγοράς ως ρυθμιστή. Ενοποιώντας την οικονομία και την πολιτική, μετατρέπουν τον πολίτη σε καταναλωτή. Τώρα που ο καπιταλισμός καταργεί το έξω, το πλαίσιο του αστικού μονόλογου είναι ασφυκτικό. Φυσικά, στη συμμετοχική δημοκρατία το πλήθος δεν ορίζει την ατζέντα των θεμάτων, απλώς επιβεβαιώνει προειλημμένες αποφάσεις σε μια δημοσκοπική λογική. Ζητούμενο είναι να διευρυνθεί το περιθώριο πρωτοβουλιών στην κορυφή της εξουσίας. Παρακάμπτει την κρίση ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης δημιουργώντας εικονικές πλειοψηφίες σε προαποφασισμένες επιλογές μη αμφισβήτησης. Η συμμετοχική δημοκρατία, σημαίνει το τέλος οποιασδήποτε νόμιμης βάσης αμφισβήτησης, καθώς βγάζει κάθε λόγο ρήξης εκτός πλαισίου διαλόγου (για πρώτη φορά). Οι μεσαίες τάξεις καλούνται να επικυρώνουν την ηθικότητα μιας εξουσίας χωρίς όρια. Η μονοδιάστατη σκέψη, που στηρίζει τις σταυροφορίες του κεφαλαίου, βρίσκει ένα ανέλπιστο εύρος.

Για εμάς, ο διάλογος για τις μορφές συνολικής συμμετοχής ξεκινά από το επίπεδο της αμφισβήτησης-ρήξης με τις κυρίαρχες επιλογές, με την πλήρη άρνηση αποδοχής των όρων της καπιταλιστικής εξουσίας. Ένας διάλογος για τις μορφές αυτοοργάνωσης, την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών αντίστασης, τη δυνατότητα των μειοψηφιών να ανατρέπουν την παγίωση της καταπίεσης. Πέρα και έξω από λογικές πρωτοποριών και ιδεολογικών θεσφάτων, πρέπει να αναζητάμε τη σύνθεση των δράσεων εναντίον της κυριαρχίας. Επιμένοντας στην αναζήτηση του ουτοπικού, επιζητούμε την αντιπαράθεση με την αποτελεσματικότητα του συμμετοχικού τους αποκλεισμού.

Φιλήμονας Πατσάκης

Η επέλαση της βλακείας

(Με αφορμή το βιβλίο «Bushoλογίες» του Jacob Weisberg, εκδόσεις ' Anubis')

Αν μια σκέψη, για να είναι ολοκληρωμένη, πρέπει να διατυπωθεί με λέξεις, τότε οι λέξεις, ο λόγος μας, ξεκάθαρα είναι ενδεικτικός του τρόπου σκέψης μας. Αυτό αποκτά τραγικές διαστάσεις όταν μιλάμε για τα αντρείκελα της παγκόσμιας νέας τάξης. Δεν ξέρω κατά πόσο «οι άνθρωποι και τα ψάρια συνυπάρχουν αρμονικά» (μπορεί τα ψάρια νάχουν άλλη γνώμη), σίγουρα όμως η βλακεία του πλανητάρχη τον κάνει ακόμα πιο επικίνδυνο. Κι αν «δεν αρκεί να εξαφανίσουμε τα διόδια στο δρόμο προς τη μεσαία τάξη, νομίζω πως πρέπει να τα γκρεμίσουμε», η βλακεία επελαύνει με ρυθμούς μετασεισμικού κύματος. Όσοι χαμογελούν, αντιμετωπίζοντας με χιούμορ το ότι «οι προσδοκίες ανεβαίνουν ψηλότερα απ' όσο προσδοκούμε» σύντομα θα βρεθούν αντιμέτωποι με την επικινδυνότητά της, με τον εφιαλτικό τρόπο που εκθέτει ο Φίλιπ Ροθ στο ' Ανθρώπινο στίγμα". Το σίγουρο είναι πως αυτοί που κινούν τα νήματα της μαριονέτας-Μπους, δεν «μπουσολογούν»!

Α.Κ.

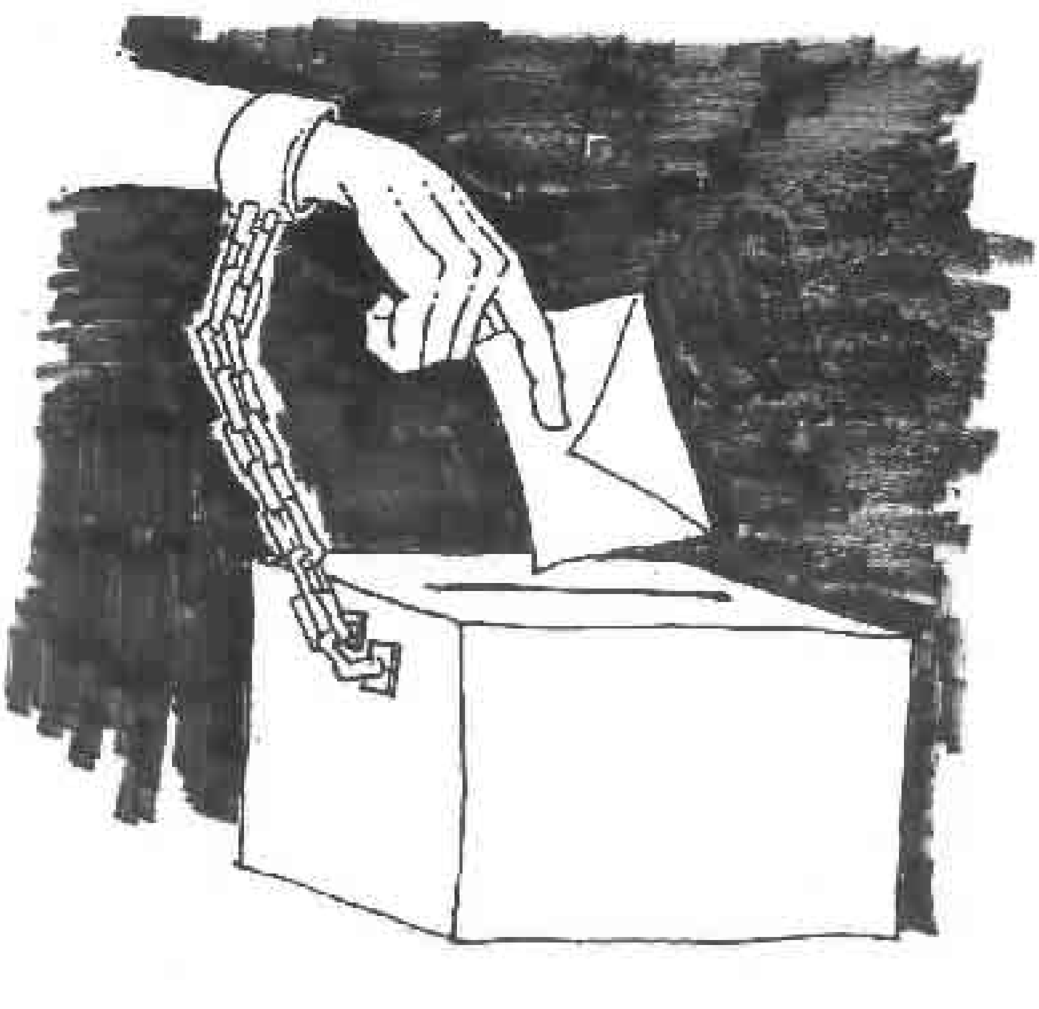
Προς επίδοξους επιβήτορες της εξουσίας. Ενταύθα:

(Πολιτευτές, λαμόγια, νυν και αυριανοί βο(υ)λευτές, υπουργοί και υπουργίσιμοι, κατάλληλοι και καταλληλότεροι). Από την αρχή του 2004, δηλαδή σε διάστημα μόνο δύο μηνών, δολοφονήθηκαν 7 εργάτες. Εδώ και λίγες εβδομάδες, οι φονιάδες μπάτσοι του άτυχου Μαραγκάκη είναι ελεύθεροι χάρη στην θεόστραβη δικαιοσύνη σας. Η ανεργία τσακίζει τους νέους που αντιστοιχούν στο 35% των ανέργων. Οι πόλεις –τέρατα πνίγουν την καθημερινότητα των ανθρώπων. Οι πάνοπλοι ράμπο σε κάθε γωνία και οι χιλιάδες κάμερες κατασκοπεύουν κάθε κίνηση των υπηκόων. Οι κολλητοί σας μεγαλοεργολάβοι χτίζουν το νέο παρθενώνα στη Λάρισα, οι εντεταλμένοι δικαστές σας νομιμοποιούν προαποφασισμένες καταδίκες και οι υποτακτικοί σας κονδυλοφόροι και μαρκουτσοφόροι επιβάλουν μια εικονική πραγματικότητα. Το όραμα της καταστολής, της φτώχειας, του φόβου και της σιωπής που επαγγέλλεστε και υπηρετείτε δεν μας αφορά. Τα όνειρά μας θα γίνουν οι εφιάλτες σας...

Big Brother is watching you!!!

Ο Μεγάλος Αδερφός ξαναχτυπά. Αυτή τη φορά όχι στις οθόνες μας, αλλά στην εργασιακή μας καθημερινότητα. Χαρακτηριστικά, απόπειρα τοποθέτησης καμερών παρακολούθησης έγινε από το διοικητή του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Αλεξ/πολης, ώστε να ελέγχονται οι χώροι, αλλά και οι εργαζόμενοι(!!!!), δείχνοντάς μας πως η οργουελιανή πραγματικότητα του καθεστώτος της πλήρους επιτήρησης δεν είναι μακριά μας, αλλά το εργασιακό μέλλον που μας ετοιμάζεται.

Σ. Φ. (πηγή: υγειονομικό ΒΗΜΑ,τ.8)

Οικονομικές συνθήκες & εκλογικές αυταπάτες

Το ζήτημα για την κοινωνία είναι να αντιληφθεί πως οι λύσεις δεν μπορούν να δοθούν ούτε από τους δημιουργούς των προβλημάτων, ούτε από αυτούς που αποδέχονται το παιχνίδι της θεσμικής διευθέτησης των ζητημάτων (καθεστωτική αριστερά).

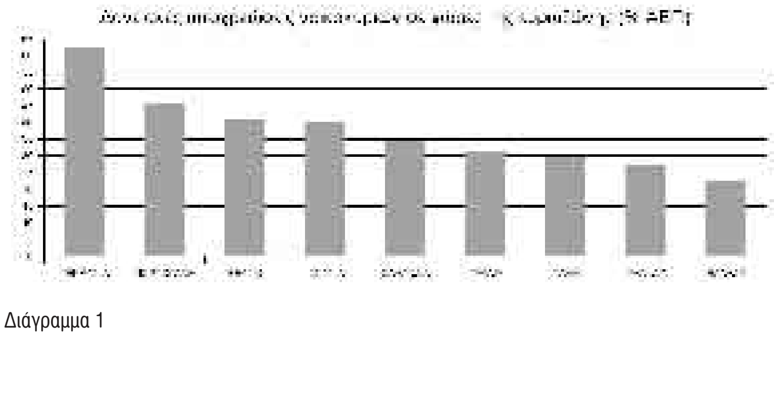
Την τελευταία 15ετία, μετά την κατάρρευση της σοσιαλιστικής αυταπάτης, κυριάρχησε στον κόσμο το δόγμα της απόλυτης επικράτησης της αγοράς. Αυτή η κατάρρευση συμπαρέσυρε μαζί της τη σοσιαλδημοκρατική εκδοχή άσκησης πολιτικής (διατήρηση κοινωνικών ρητρών, ευρύς δημόσιος τομέας), καθώς τα κόμματα, που την εξέφραζαν, υποτάχτηκαν πλήρως στη μονοκρατορία της αγοράς. Αυτό σημαίνει πως ανεξάρτητα του πως αυτοπροσδιορίζεται ένα κόμμα εξουσίας, οι ακολουθούμενες πολιτικές είναι καθορισμένες από τις στρατηγικές του κεφαλαίου, όπερ σημαίνει ότι ακόμα και αν είναι άλλες οι προθέσεις του, ένα κόμμα στη σημερινή παγκόσμια συγκυρία, που το κεφάλαιο συνεχώς διεθνοποιείται, δεν μπορεί να είναι σοσιαλδημοκρατικό. Έτσι, οδηγηθήκαμε σε μια σταθερή μετάλλαξη των αρχών των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, ώστε να καταλήξουν να ταυτιστούν σχεδόν με τα νεοφιλελεύθερα. Αυτή η ταύτιση νεοφιλελεύθερων και σοσιαλδημοκρατών (σοσιαλφιλελεύθερων) γίνεται εμφανής, περισσότερο παρά ποτέ, στην τωρινή πολιτική συγκυρία στην Ελλάδα με τη σύμπτωση σε επίπεδο προγραμματικών δηλώσεων (ιδιωτικά πανεπιστήμια, αποκρατικοποιήσεις) αλλά και με την απορρόφηση από μεριάς του Πα.Σο.Κ. των κύριων εκφραστών του νεοφιλελευθερισμού στην ελλάδα. Η επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού έφερε, συνακόλουθα, συγκεκριμένα οικονομικά αποτελέσματα. Τις συνέπειες τις βλέπουμε τόσο στην αναδιάρθρωση των τομέων της εκπαίδευσης, της υγείας και της εργασίας όσο και σε επίπεδο βιοτικού επιπέδου και καθημερινότητας. Τα στοιχεία, που παρατίθενται παρακάτω, έρχονται σε αντίθεση με τις ρητορείες των ντόπιων εκφραστών της μονοδιάστατης σκέψης περί "ανάπτυξης" γενικά και καταδεικνύουν ποιους ευνοεί αυτή η περιλάλητη ανάπτυξη και ποιους θίγει.

• Παρατηρούμε μια εντυπωσιακή αύξηση των δανειακών υποχρεώσεων των νοικοκυριών (σε όλη τη ζώνη του ευρώ, αλλά και στη χώρα μας) προς τις τράπεζες, και σε απόλυτα μεγέθη και σε σχετικά. Από το παρακάτω διάγραμμα (Διάγραμμα 1) συνάγεται ότι μια "ισχυρή οικονομία" δεν συνεπάγεται την βελτίωση της οικονομικής κατάστασης των μη-προνομιούχων. Διάγραμμα 1 Συγκεκριμένα, όσον αφορά την Ελλάδα, το ύψος του συνόλου των δανειακών υποχρεώσεων(ΣΧΝ) την τελευταία 7ετία έχει περίπου οκταπλασιαστεί και ο λόγος του ΣΧΝ ως προς το διαθέσιμο εισόδημα έχει τετραπλασιαστεί. (Διαγράμματα 2.1, 2.2) Στον εργασιακό τομέα και στην αποκρυστάλλωση αυτού στην οικονομική καθημερινότητα των μη-προνομιούχων, η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Η Ετήσια Έκθεση του ΙΝΕ για την Οικονομία και την Απασχόληση για το έτος 2000 διαπιστώνει ότι συνεχίζεται η μείωση του κόστους εργασίας ανά μονάδα προϊόντος σε πραγματικούς όρους. Μεταξύ 1981 και 2000, η μείωση αυτή ήταν περίπου 25%. Με δεδομένο το υψηλό αρνητικό εμπορικό ισοζύγιο (η σχέση εξαγωγών-εισαγωγών είναι -14%), τα δύο κόμματα εξουσίας θέλουν να εκμεταλλευτούν τα φτηνά εργατικά χέρια για την αύξηση της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων, δηλαδή βελτίωση της θέσης των ντόπιων αφεντικών στο διεθνή καταμερισμό του πλούτου. Στην πραγματικότητα, οι επιχειρήσεις χρησιμοποιούν το χαμηλό κόστος εργασίας για άντληση επιπρόσθετων υπερκερδών. Αυτό φαίνεται και από τη σύγκριση των μεικτών αποδοχών των εργατών και των υπαλλήλων στη βιομηχανία. Μεταξύ των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως αγοραστική δύναμη, προκύπτει ότι η αγοραστική δύναμη των αμοιβών στην Ελλάδα είναι η χαμηλότερη στην Ευρώπη με εξαίρεση την Πορτογαλία. Βεβαίως, οι διαφορές σε αγοραστική δύναμη είναι σαφώς μικρότερες από τις διαφορές των αμοιβών σε Ευρώ (ως κόστος), παραμένουν ωστόσο μεγάλες. Όσον αφορά τον τομέα της ασφάλισης και οι δυο διεκδικητές της εξουσίας υπόσχονται μεγάλη ελάφρυνση προς τα αφεντικά μέσω της συνεχούς μείωσης των εργοδοτικών εισφορών.

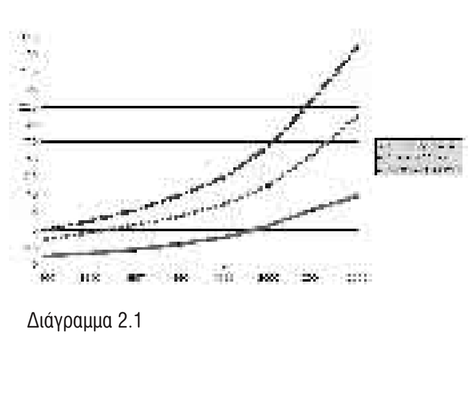
Παραμερίζοντας το γεγονός ότι αυτά ήταν, που εναλλάσσονταν στην άσκηση εξουσίας τα τελευταία 15 χρόνια, τα δύο κόμματα ασκούν κριτική αντιπολιτευόμενα τις δικές τους πρακτικές και πολιτικές, αμφότερα από νεοφιλελεύθερη σκοπιά πια. Εκμεταλλευόμενα τη δυσχερή θέση, στην οποία οι πολιτικές τους οδήγησαν, έρχονται προεκλογικά να κάνουν εμπόριο ελπίδων. Απέναντι σ' αυτήν την πολιτική, η αριστερά (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων) ενσωματωμένη πλήρως πια, το μόνο που κάνει είναι να υπερασπίζεται τα κοινωνικά κεκτημένα του παρελθόντος, τα οποία βλέπει να χάνονται και να καλλιεργεί και αυτή με τη σειρά της αυταπάτες ότι με εκλογική ενίσχυσή της μπορεί να αποτραπεί αυτή η νεοφιλελεύθερη επίθεση. Έτσι, συμβάλλει και αυτή στο καναλιζάρισμα και στην εκτόνωση της κοινωνικής δυσαρέσκειας δια μέσου της θεσμικής οδού των εκλογών.

Το ζήτημα για την κοινωνία, λοιπόν, είναι να αντιληφθεί πως οι λύσεις δεν μπορούν να δοθούν ούτε από τους δημιουργούς των προβλημάτων, ούτε από αυτούς, που αποδέχονται το παιχνίδι της θεσμικής διευθέτησης των ζητημάτων (καθεστωτική αριστερά). Σε μια εποχή, που η επίθεση από πλευράς του κράτους και του κεφαλαίου εντείνεται και συνολικοποιείται, όσο ποτέ άλλοτε, (αντιμετώπιση με τις δυνάμεις καταστολής όποιας κοινωνικής ομάδας αντιδρά, χαρακτηρισμός σχεδόν όλων των απεργιών ως παράνομες και καταχρηστικές), είναι αναγκαία περισσότερο παρά ποτέ η δόμηση νέων όρων κοινωνικής πάλης, που θα στηρίζονται στην αυτοοργάνωση των ανθρώπων και την αδιαμεσολάβητη δράση αλλά και στη συνολικοποίηση της αντίστασης. Αυτοί έχουν τις κάλπες, εμείς έχουμε τους δρόμους.

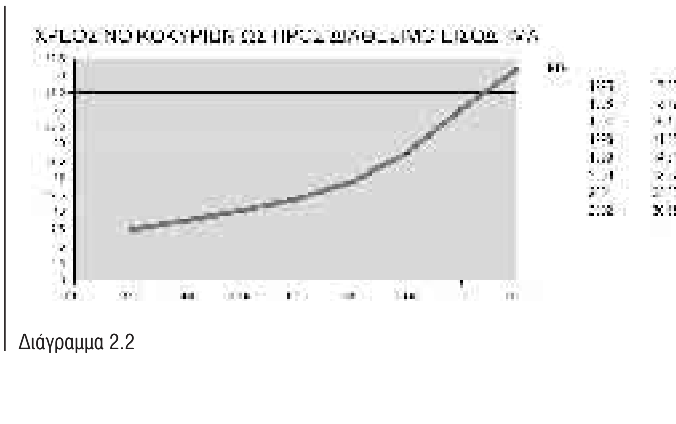
Στ.Φ. , Παν.Μ.

Διάγραμμα 1

Διάγραμμα 2.1

Διάγραμμα 2.2

διαφημιστές κομμάτων

Πως στήνεται το γαϊτανάκι της διαπλοκής ανάμεσα σε πολιτικούς, επιχειρηματίες, ιδιοκτήτες Μ.Μ.Ε.

Άδηλοι πόροι (επί το λαϊκότερο: μαύρο χρήμα), συνιστούν για τους διαφημιστές, επικοινωνιολόγους και επικοινωνιακούς συμβούλους των δύο μεγάλων κομμάτων τα κονδύλια που καταβάλλουν τα επιτελεία της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ. Συνηθέστερη πρακτική όμως οι μεγαλοδιαφημιστές και εκλεκτοί των «επιτελείων» να μην βλέπουν το χρώμα του χρήματος παρά πολύ αργότερα, όταν το κόμμα που τους επέλεξε θελήσει να εξαργυρώσει τη «λευκή επιταγή» των καλών τους υπηρεσιών. Ένας ολόκληρος και ασύδοτος μηχανισμός καιροσκόπων και κερδοσκόπων, αετονύχηδων και σαλταδόρων (διαφημιστές, καναλάρχες, εκδότες, δημοσιοσχεσίτες, δημοσιογράφοι που ενδίδουν σε παχυλούς μισθούς για να ενταχθούν σε pay-roll, επικοινωνιολόγοι, ιδιοκτήτες εκλογικών κέντρων και τυπογράφοι) στήνεται σε ένα γαϊτανάκι «υποσχετικών». Κανέναν από αυτούς δεν πρόκειται να πιάσει η απόχη του ΣΔΟΕ καθώς και στην περίπτωση αυτή ισχύει η «ομερτά» του μαφιόζικου κυκλώματος. Απολογιστικοί πίνακες δαπανών, που θα υποβάλουν όσοι συνδυασμοί έχουν την καλοσύνη στο ΣΔΟΕ, θα είναι στη συντριπτική τους πλειονότητα, κίβδηλοι - οι δαπάνες θα έχουν ελαχιστοποιηθεί, άρα ούτε τιμολόγια, ούτε αποδείξεις θα υπάρχουν.

Όσοι μάλιστα από τους διαφημιστές, προμηθευτές, εκδότες, δημοσιογράφους, ποντάρουν στον αυριανό «γκανιάν» του εκλογικού ιπποδρόμου και μετεκλογικού μάρκετινγκ θα τρίβουν στις 8 Μαρτίου τα χέρια τους. Οι ίδιοι οι «αδιάφθοροι» και αλλοτινοί Ρομπέν των Δασών των μικρών κοινωνιών, ιδιοκτήτες των τοπικών Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, μετατρέπουν άκομψα τον προεκλογικό αγώνα σε όργιο κερδοσκοπίας, ενώ επαρχιακές εφημερίδες πληρώνονται έως και 20 ευρώ ανά εκατοστό μονόστηλου για να συμπαραταχθούν υπέρ του ενός ή του άλλου υποψηφίου. Στα τηλεοπτικά κανάλια της επαρχίας το ρεπορτάζ για την κίνηση ενός υποψηφίου ανέρχεται σε 300 ευρώ, η ζωντανή εμφάνιση υποψηφίου σε 400-500 ευρώ ενώ οι ζεύξεις σε προεκλογικές συγκεντρώσεις μπορεί να φθάσουν τα 3.000 ευρώ. Την προβολή των κομμάτων και των υποψηφίων έχει αντικαταστήσει το πολιτικό lobbying ενώ ο αγώνας είναι «στημένος» με τους διαφημιστές να ποντάρουν υπέρ του ενός ή του άλλου, ανεξάρτητα από τις εταιρείες στις οποίες δουλεύουν. Ο υπουργός Τύπου ανακοινώνει τη συρρίκνωση της τηλεοπτικής διαφημιστικής δαπάνης στο 30% της αντίστοιχης των βουλευτικών εκλογών του 2000 και ουδείς υψώνει φωνή από την πλευρά των καναλιών καθώς «τα παίρνουν» με άλλους τρόπους.

Οι αντισταθμιστικές εισφορές έρχονται μάλιστα άμεσα (ούτε για τα μάτια του κόσμου δεν αναγγέλλονται αργότερα) με την υπόσχεση της μείωσης του τέλους χρήσης συχνότητας από 2% σε 1% (έτσι οι μεγαλοκαναλάρχες θα γλιτώσουν περί τα 8 εκατ. ευρώ, όσα δηλαδή είναι και τα διαφυγόντα κέρδη από την προεκλογική ρύθμιση).

Οι διαφημιστές είναι οι «άνθρωποι του προέδρου» και βεβαίως του κομματικού επιτελείου. Η διαμάχη Μ. Χρυσοχοΐδη - Α. Τσοχατζόπουλου με τον εθνικό διαφημιστή Μάκη Σεριάτο, πρόεδρο της McCann Erickson και ιδιοκτήτη της Ashley and Holmes, ήταν κάτι παραπάνω από σικέ πριν από δύο μήνες. Ο πολύς κ. Σεριάτος λύνει και δένει στην επικοινωνιακή εκστρατεία του κυβερνώντος κόμματος μαζί με τον «κολλητό» του, δήθεν ανταγωνιστή, διευθύνοντα σύμβουλο της Leo Burnett, Πωλ Ελλιοτ. Ωστόσο η εταιρεία δημοσίων σχέσεων του Μ. Σεριάτου (Politics) στην οποία μετέχει επιχειρηματικά και ο Ν. Ευαγγελάτος, έχει αναλάβει 30 υποψηφίους βουλευτές της ΝΔ. Αυτό δεν σημαίνει ότι το μαγαζί δεν χωράει παλιούς καλούς φίλους όπως ο Χρ. Παπουτσής που αντάμειψε γενναιόδωρα τους συμβούλους του στο παρελθόν. Όπως ίσως θα ανταμείψει και ο Γ. Παπαντωνίου την εταιρεία Tradelink (θυγατρική της Spot Thomspon) για τις άριστες και κυρίως δωρεάν υπηρεσίες της υπέρ του υποψηφίου. Έχουσιν γνώσιν οι φύλακες. Στην επικοινωνιακή ομάδα του ΠΑΣΟΚ πάντως μετέχει η αλλοτινή ισχυρά κυρία της διαφημιστικής Darcy η κ. Χονδροματίδου, η οποία χειριζόταν τους λογαριασμούς του Γ'ΚΠΣ και σήμερα ως δια μαγείας είναι πλέον η επίσημη νέα σύζυγος του κ. Χρισοχοΐδη.

Στην άλλη όχθη του ποταμού τα πρόσωπα είναι περισσότερα ορατά. Διαφημιστική της ΝΔ δηλώνει η Spot Thomspon ωστόσο η εταιρεία δεν βάζει την υπογραφή της. Η IN Λεούσης εκδίδει τα έντυπα, ο Γ. Φλέσσας της Civitas έχει αναλάβει τους μισούς βουλευτές ενώ περήφανη η Μαρία Λαζαρίμου, διευθύνουσα σύμβουλος της Advocate/Burston Masteller δεν κρύβει ότι ανήκει στο επιτελείο προβολής της Νέας Δημοκρατίας.

Η κυβέρνηση αποφάσισε στο παρά πέντε να μειώσει τις ώρες προβολής των κομμάτων: από 43 ώρες προβολής που ίσχυσε στην εκλογική αναμέτρηση του 2000, σε 14 ώρες, οι οποίες κοστολογούνται σε 5 εκατ. ευρώ (έναντι 14 εκ. ευρώ το 2000). Από τον επιπλέον δωρεάν χρόνο το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ λαμβάνουν από 40%, ενώ το υπόλοιπο 20% το μοιράζονται τα υπόλοιπα μικρότερα κόμματα. Μέχρι τα μέσα του Φλεβάρη τα ΜΜΕ εισέπραξαν περί τα 9 εκατ. ευρώ ενώ οι προσδοκίες για φρέσκο χρήμα μειώνονται λόγω των νέων «φαρισαϊκών» ρυθμίσεων. Πόσα θα εισπράξουν όμως οι ημέτεροι για τις καλές τους υπηρεσίες στην αυριανή κυβέρνηση ως ανταμοιβή ουδείς είναι σε θέση να πει.

Μαρία Καλογηροπούλου

Προσωπολατρεία και πρότυπα

Ένα από τα φαινόμενα που χαρακτηρίζει τη διεθνοποιούμενη κυριαρχία είναι η μετεξέλιξη του προσώπου, από σύμβολο σε διαχειριστικό υποκείμενο - αντικείμενο. Η εποχή των ηγετών με τα φυσικά χαρίσματα που παράσερναν τα πλήθη με τη ρητορική τους δεινότητα, η εποχή που το κεφάλαιο ήταν μία προσωποποιημένη κοινωνική σχέση και κινούσαν τα νήματα λίγοι άνθρωποι - υποκείμενα, έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Και αυτό μπορούμε να το αντιληφθούμε κάλλιστα, αν εξετάσουμε το παράδειγμα του ελλαδικού χώρου. Από ηγέτες σύμβολα σαν τον Αντρέα, σε διαχειριστές όπως ο Σημίτης ή ο Γιωργάκης. Από μια κάστα βιομηχάνων, σε ένα ενδοκυριαρχικό πλέγμα οικονομικής συναλλαγής. Η ιδεολογία δεν έχει πεθάνει, απλά έχει χάσει την παλιά της αίγλη. Η κοινωνία έπαψε να περιμένει μεσσίες, αυτόκλητους σωτήρες και πρωτοπορίες. Από την άλλη, αρκετός κόσμος εγκλωβισμένος στις ιδεολογικές του φενακίσεις, αρκετός κόσμος που αγωνίζεται προσπαθώντας να πολεμήσει το καθεστώς, εναντιώνεται στα παραπάνω προβάλλοντας όμως τον αντίποδά του: την προσωπολατρία και τα πρότυπα. Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να μπούμε στη λογική υπεράσπισης του συστήματος, απλά αναλύεται μία κατάσταση, που ισχύει είτε το θέλουμε είτε όχι. Γιατί και τα φάρμακα ο καπιταλισμός τα παρασκευάζει και αυτό σίγουρα δε σημαίνει ότι τα φάρμακα είναι καταπιεστικά! Έτσι, ό,τι πιο αντιδραστικό είχε γεννήσει το σύστημα –διότι θεαματικοποιούσε και μετουσίωνε όλη την ιστορική διαδικασία σε ένα πρόσωπο, διότι εμπότιζε τον κόσμο με την εξουσία και με ένα πρότυπο που ο μέσος άνθρωπος δε θα το έφτανε ποτέ, υποβιβάζοντάς τον, διότι στερούσε την κριτική αντίληψη στην κοινωνία καθαγιάζοντας πρόσωπα και καταστάσεις– κατέληξε από αυτή τη μερίδα ανθρώπων ως μορφή αντίστασης «για να μην ξεχάμε την ιστορία μας». Αστεία πράγματα. Ας σκίσουμε λοιπόν τα πόστερ με τις προσωπογραφίες ‘επαναστατάραδων’, ας πάψουμε να φετιχοποιούμε και να αγιοποιούμε καταστάσεις. Άλλωστε ακόμα και ο Μαρξ έγραφε ότι την ιστορία δεν τη γράφει ένα πρόσωπο...

Βασίλης Μπέλλος

η κρυφή γοητεία του κοινοβουλευτισμού

ΑΝ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΈΧΕΙ ΤΗΝ ΤΆΣΗ ΝΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΆΝΕΤΑΙ, ΕΜΕΙs ΠΡΈΠΕΙ ΝΑ ΤΕΛΕΙΏΝΟΥΜΕ ΜΕ ΑΥΤΉ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΊΑ

Μετά τη δήλωση κριτικής στήριξης του Συνασπισμού από άτομα συγγενικών χώρων είναι αναγκαίο να αναφερθούν ξανά τα αντιεκλογικά επιχειρήματα που ανήκουν στην παράδοση των κοινωνικών κινημάτων. Έχει ξεφτίσει στη συνείδηση του κόσμου ο πολιτικός λόγος όχι μόνο γιατί στερείται επιχειρημάτων αλλά γιατί η ίδια η φύση της πολιτικής απαγορεύει την κοινωνική πράξη. Η ψευδαίσθηση της συμμετοχής στην αστική δημοκρατία έχει φανεί από τη γέννησή της. Η Γαλλική Επανάσταση και η Αμερικανική Δημοκρατία έδειξαν από την αρχή τα όρια τους. Η βιομηχανική ανάπτυξη κυριάρχησε πάνω στα οράματα της ισότητας και της αδελφοσύνης και το ιμπεριαλιστικό μονοπωλιακό κεφάλαιο σύνθλιψε το κοινοτικό όνειρο των Αμερικανών έποικων. Είναι αστείο σήμερα να ακούγονται ιδέες περί συμμετοχικής δημοκρατίας όταν ήδη η ιστορία έχει δείξει το όριο της. Το ίδιο αστεία είναι τα επιχειρήματα της επώνυμης εφεδρείας του κοινοβουλευτισμού και της διαμεσολάβησης περί κριτικής στήριξης. Οι επώνυμοι στυλοβάτες της κοινοβουλευτικής διαδικασίας θα μου επιτρέψουν να θυμηθώ το κίνημα των πράσινων της Γερμανίας που μετατράπηκε σε φορέα νεοταξικής εξουσίας. Οι επώνυμοι "αγωνιστές" των πράσινων πάτησαν πάνω στο κοινωνικό κίνημα που είχε αναπτυχθεί και χρησιμοποιώντας την τέχνη της χειραγώγησης πέταξαν στην άκρη τις αγωνίες ενός κινήματος για εξαργυρώσουν τη συμμετοχή τους στην εξουσία . Δυστυχώς το πάθος για προσωπική προβολή και η θέληση για εξουσία ελλοχεύει παντού και μόνο η συνεχής ρήξη με αυτά δημιουργεί την ανατροπή των αξιών της καθεστηκυίας τάξης. Σε περίοδο αναζήτησης και αλληλεπίδρασης των τάσεων του κοινωνικού κινήματος η επώνυμη δήλωση "κριτικής" στήριξης στην κοινοβουλευτική διαδικασία όχι μόνο περιορίζει το εύρος της κριτικής των κοινωνικών κινημάτων αλλά είναι οδόφραγμα στην εξέλιξη των κοινωνικών συγκρούσεων. Είναι φανερό ότι η διαφοροποίηση στο κοινωνικό κίνημα δεν είναι απλά στη θέληση να ξεπεραστούν ή όχι τα όρια που παρέχει ο κοινοβουλευτισμός αλλά είναι η ίδια διαφορά που ταλανίζει τις σχέσεις αντιεξουσιαστών και άλλων τάσεων του κινήματος από τις πρώτες επαναστατικές θεωρήσεις. Δεν είναι γραφική η αναφορά στις προειδοποιήσεις των Αναρχικών της Πρώτης Διεθνούς για την εξουσιαστική φύση και προδιαγραμμένη ενσωμάτωση των τάσεων του επαναστατικού κινήματος που δεν είχαν κάθετη αντιπαράθεση με κάθε μορφή κράτους και εξουσία. Είναι καιρός το ήθος της αντιεξουσίας να γίνει αποδεκτό από συγγενείς τάσεις του κινήματος αλλιώς διαφαίνεται ο θάνατος της "οικογένειας".

Γ. Αυγός

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗs ΦΑΝΤΑΣΙΑs NORMAN SPINRAD ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ. Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑs ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ, ΤΟΝ ΓΚΕΓΚΟΡ ΜΑΡΚΟΒΙΤs & ΤΟΥs ΠΡΑΚΤΟΡΕs ΤΟΥ ΧΑΟΥs, ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΚΡΗΞΕΩΝ.

Ο πράκτορας του Χάους παραμένει ασύλληπτος

Θέλαμε ανέκαθεν να συνομιλήσουμε με τη γενεσιουργό αιτία του Τζων Μάλκοβιτς και της θεωρίας της κοινωνικής εντροπίας. Ο συγγραφέας των «πρακτόρων του χάους» Νόρμαν Σπίνραντ συμβόλισε την εποχή του (εποχή μπιτ, μαύροι πάνθηρες, Βιετνάμ, Μάης '68), όμως μέσω της διαδικασίας αμφισβήτησης τα έργα του απλώθηκαν στο μέλλον. Προσδιόρισαν νέους όρους αντιπαράθεσης με τις κλειστές δομές της κυριαρχίας αναζητώντας το «έξω». Οι απαντήσεις του δείχνουν ένα οξύ πνεύμα ασίγαστης κριτικής.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ Ξεκινώντας, θα θέλαμε να αναφέρουμε ότι τα βιβλία σας στη χώρα μας βρίσκονται σε κατάσταση μόνιμης εξάντλησης από ένα ιδιαίτερα φανατικό κοινό. Υπάρχει αυτή τη στιγμή κάτι καινούργιο να περιμένουμε από εσάς;

NORMAN SPINRAD «Υπάρχουν ακόμα έργα μου τα οποία δεν έχουν μεταφραστεί στα Ελληνικά. Ελπίζω ότι το τελευταίο μου βιβλίο THE DRUID KING θα είναι διαθέσιμο σε ένα με δυο χρόνια. Επίσης μόλις πρόσφατα ολοκλήρωσα ακόμα ένα νέο βιβλίο με τον τίτλο «THE FEATHERED SERPENT, το οποίο δεν έχει εκδοθεί πουθενά ακόμα και θα καθυστερήσει.

Β. Θα ήθελα βέβαια να πιστεύω ότι δεν σας έχει φύγει ο πειρασμός, (όπως ο ίδιος τον αποκαλέσατε), να γράψετε πραγματικά την θεωρία της κοινωνικής εντροπίας. Αλήθεια, πώς γεννήθηκε μέσα σας ο Γκέγκορ Μάρκοβιτς και η θεωρία του;

N. S. «Αν και ο Μάρκοβιτς και η θεωρία της κοινωνικής εντροπίας έχουν δημιουργηθεί από εμένα, η σύλληψή τους οφείλεται στη σύνθεση σκέψεων πολλών ανθρώπων διαχρονικά. Έχω υποδυθεί τον Μάρκοβιτς στην τηλεόραση, από τότε έχουν καταγραφεί κινήματα βασισμένα στην θεωρία της κοινωνικής εντροπίας, με αποτέλεσμα ο «εικονικός» γκουρού να έχει πάρει σάρκα και οστά. Αυτή είναι και η φυσική κατάληξη που θα επιθυμούσε τόσο ο ίδιος ο Μάρκοβιτς όσο και εγώ.

Β. Μεγάλο ρόλο, όπως ο ίδιος δηλώνετε, έπαιξε στα έργα σας η εποχή της δεκαετίας του 70 στην Αμερική. Μια εποχή ατομικής και κοινωνικής αναζήτησης. Η γενική παθητικότητα που βλέπουμε γύρω μας είναι το εμπόδιο για ανάλογες αναζητήσεις; Υπάρχουν σήμερα έργα επιστημονικής φαντασίας που ανοίγουν ορίζοντες στις εκρήξεις του αύριο;

N. S. Υπάρχουν αναμφίβολα σημαντικά έργα, αλλά χάνονται συνήθως ανάμεσα στον σωρό, των εμπορικών εκδοτικών σκουπιδιών, αυτό τουλάχιστον συμβαίνει στις Αγγλόφωνες εκδόσεις. Θα μπορούσα να κατονομάσω μερικά όπως τα δικά μου PICTURES AT 11 & GREENHOUSE SUMMER καθώς και τις τελευταίες δουλειές των Bruce Sterling & Paul Mcauley. Επίσης, το LOOKING FOR THE MADHI του N. Lee Wood, τα έργα του Maurice Dantec στα Γαλλικά και μερικά από τα βιβλία του Roland C. Wagner.

Β. Με τις ΗΠΑ να εμμένουν σε μια επιθετική πολιτική ομογενοποιήσης του πλανήτη, ποια μορφή μπορούν να πάρουν οι πράκτορες του χάους; Πού βρίσκεται σήμερα η δυνατότητα να σπάσει το ολοένα και πιο κλειστό σύστημα που μας επιβάλλουν;

N. S. Όπως έχει δηλώσει ο «Μάρκοβιτς»: Όσο περισσότερο εξουσιαστικό και μονοδιάστατο είναι ένα σύστημα τόσο λιγότερους αστάθμητους παράγοντες -που ξεφεύγουν από αυτή την ομοιομορφία- μπορεί να αποδεχτεί. Όπως για παράδειγμα την στιγμιαία αποκάλυψη του στήθους της τραγουδίστριας Janet Jackson κατά τη διάρκεια τηλεοπτικού σόου, που προκάλεσε επερώτηση για το συμβάν στο Αμερικανικό κογκρέσο.

Β. Η νίκη μέσω της αυτοκτονίας έχει ενδιαφέροντα κοινά στοιχεία με τις προσδοκίες του ήρωα του Ντοστογιέφσκι Κυρίλοφ γύρω από τη δική του λογική αυτοκτονία. Υπάρχει όντως σχέση;

N. S. Δεν νομίζω πως υπάρχει καμία τέτοια σχέση. Από την άλλη, φυσικά η εκτεταμένη χρήση «βομβιστών αυτοκτονίας» από πληθώρα Ισλαμικών ομάδων όπως η Jihad αλλά κυρίως από την Al Qaida είναι ένα εντελώς διαφορετικό ζήτημα. Ειδικότερα η τακτική αυτή και ο τρόπος με το οποίο εφαρμόζεται στο Ιράκ έρχεται σε πλήρη συμφωνία με τον «Μάρκοβιτς» και την πρακτική του.

Β. Μια θεματική των έργων σας είναι αυτή που ασχολείται με τη δύναμη ελέγχου των Μ.Μ.Ε. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε αυτό έχει επιτευχθεί. Πώς μπορεί ο άνθρωπος να επαναδιεκδικήσει την αυτονομία της ύπαρξης από την κυριαρχία της εικόνας;

N. S. Δυστυχώς δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να χρησιμοποιήσουμε τις δικές μας εικόνες για την ικανοποίηση των δικών μας σκοπών.

Β. Πώς βλέπετε τη ζωή ως αξία στην σημερινή Αμερική; Είδατε την αθανασία ως εμπόρευμα. Η επέκταση της αγοράς σε κάθε πτυχή της ζωής πόσους αστάθμητους παράγοντες αφήνει ελεύθερους;

N. S. Ως ένα βαθμό η ζωή θεωρείται στις ΗΠΑ μια έννοια με υψηλή αξία για την οποία δαπανούνται μεγάλα ποσά σε χάπια, φάρμακα, πλαστική χειρουργική και σε γιατροσόφια μακροζωίας. Η αγορά της ευεξίας και της "αντιγήρανσης" είναι ίσως λίγο μικρότερη σε όγκο από τον στρατιωτικό εξοπλισμό και τα ναρκωτικά στην αμερικανική οικονομία. Είναι αλήθεια ότι η "οικονομία της αγοράς" διεισδύει στα πάντα, όπως και από την άλλη ότι τα "πάντα" διεισδύουν στην οικονομία της αγοράς. Στην τελική, η οικονομία της αγοράς στοχεύει στο καθαρό κέρδος στο τέλος της ημέρας. Παραφράζοντας τον Λένιν: «Η αγορά θα σου πουλήσει ακόμα και το σκοινί για να την κρεμάσεις εάν μπορεί να κερδίσει στην πορεία».

Β. Μπορούν εκρήξεις όπως αυτή του Seattle να αλλάξουν τους ρυθμούς; Να δώσουν διέξοδο στην γκρίζα πραγματικότητα;

N. S. Η αποτυχία της "Νέας Αριστεράς", του κινήματος της αντικουλτούρας του 60, καθώς και του αυτοαποκαλούμενου αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος, οφείλεται στην πρότασή του για τη νέα κοινωνία. Κανένας από τους παραπάνω δεν μπόρεσε να παρουσιάσει ένα θετικό και αξιόπιστο όραμα για το πώς θα μοιάζει η νέα, καλύτερη -αλλά όχι τέλεια- κοινωνία. Έχω προσπαθήσει να το αναδείξω αυτό το θετικό και αξιόπιστο όραμα για την νέα κοινωνία στα έργα μου: A WORLD BETWEEN, GREENHOUSE SUMMER, RUSSIAN SPRING και ίσως στο CHILD OF FORTUNE. Αλλά αυτή η παρουσίαση είναι δυσκολότερο να επιτευχθεί απ' το να αντιστέκεσαι εναντίον μιας μελλοντικής δυστοπίας ή να φαντασιώνεσαι μια θεωρητική ουτοπία.

Φ. Πατσάκης- Α.Αργυριάδης

Norman Spinrad

Μια ζωή γεμάτη στην αναζήτηση του "έξω"

Ο Νόρμαν Σπίνραντ γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη το **1940**. Έζησε τα νεανικά του χρόνια στο Μπρονξ, όπου και σπούδασε συνταγματικό δίκαιο, γεωλογία, ασιατική λογοτεχνία, ιαπωνικό πολιτισμό και συγγραφή διηγημάτων. Η πρώτη του ιστορία, "Ο Τελευταίος των Τσιγγάνων", δημοσιεύτηκε το **1963** στο αμερικανικό περιοδικό επιστημονικής φαντασίας Analog. Έζησε την εποχή που οι μεγάλες μορφές του μπητ υποστήριζαν την εξύψωση της συνείδησης μέσω χημικών ουσιών. Από το **1964** ως το '66 δουλεύει σε διάφορες θέσεις στο πρακτορείο Σκοτ Μέρεντιθ, που αντιπροσώπευε και τον ίδιο, συνεχίζοντας να γράφει διηγήματα και το πρώτο του μυθιστόρημα που δημοσιεύτηκε, The Solarians.

Το **1966** αποφασίζει να μετακομίσει στο Σαν Φρανσίσκο. Το **1967** εκδίδονται οι "Πράκτορες του Χάους". Η διαμάχη των τριών πλευρών, του Κατεστημένου, της Επανάστασης και των Δυνάμεων του Χάους, η γέννηση της θεωρίας της κοινωνικής εντροπίας, η δημιουργία του Γκρέγκορ Μάρκοβιτς έρχεται να αποτυπώσει τον αποτροπιασμό του Σπίνραντ για τους "-ισμούς". «Όταν ένα κίνημα γίνει ιδεολογία, διανοητικό κατασκεύασμα, γίνεται μια άλλη μορφή φασισμού. Κάθε φιλοσοφία που γίνεται μια συνταγή για το πώς θα έπρεπε να είναι ο κόσμος... αυτό είναι φασιστικό και το μισώ».

«Έγραψα τους Πράκτορες του Χάους στην Χαίητ-Ασμπερυ, στο Σαν Φρανσίσκο, ένα χρόνο πριν από το Καλοκαίρι της Αγάπης, και όλα τα αποσπάσματα από την Θεωρία της Κοινωνικής Εντροπίας και το Χάος και Κουλτούρα γράφτηκαν εκεί και τότε, από εμένα. Ο Γκρέγκορ Μάρκοβιτς είναι λογοτεχνικό μου δημιούργημα.

Ένας ανύπαρκτος θεωρητικός της πολιτικής που έγραψε ένα ανύπαρκτο βιβλίο με τον τίτλο Η Θεωρία της Κοινωνικής Εντροπίας, ένα βιβλίο που προηγήθηκε κατά δεκαετίες της μαθηματικής θεωρίας του χάους και οι αρχές του υιοθετήθηκαν από πολιτικές ομάδες ακτιβιστών, εκδότες περιοδικών, δημοσιογράφους, κατάδικους των φυλακών, λαθρέμπορους ναρκωτικών και φαιδρούς γιαουρτοεκτοξευτές.

Έτσι λοιπόν, κατά μία "μαρκοβιτσιανή" έννοια, ο Μάρκοβιτς ζει. Ως ο τέλειος αστάθμητος παράγοντας, αδύνατον να βρεθεί, αδύνατον να εμποδιστεί, αδύνατον να συλληφθεί, πλασματικός, αλλά πάντα, εικονικά, εκεί, στα παρασκήνια.

Μέχρι τώρα έχω αντισταθεί στον πειρασμό να γράψω ο ίδιος το βιβλίο. Όμως, πρέπει να ομολογήσω πως έχω συνεισφέρει κι εγώ στην ανάπτυξη του μύθου. Μέσω κάποιων περιστατικών, τα οποία προτιμώ να μην αναφέρω, βρέθηκα υποχρεωμένος να εμφανιστώ με τον Ρεξ Γουάινερ σε μια τηλεοπτική εκπομπή με θέμα τους Πράκτορες του Γιαουρτώματος. Για λόγους που προτιμώ να μην αναφέρω, δεν ήθελα να εμφανιστώ στην εκπομπή ως ο εαυτός μου.

Βάφτηκα λοιπόν βαριά και κραυγαλέα, έβαλα ένα απαίσιο ψεύτικο μουστάκι, πήρα μια φρικτή ουγγαρέζικη προφορά, κι εμφανίστηκα στην εκπομπή ως Γκρέγκορ Μάρκοβιτς». Στο τέλος, οι "Πράκτορες του Χάους" προβάλλουν μια σαφή θέση. Την αναζήτηση του "έξω", την αμφισβήτηση της κλειστότητας του συστήματος εξουσία-κοινωνία. Μια θέση που συμβολίζει το σπάσιμο των φυσικών συνόρων της κυριαρχίας.

Το **1969** δημοσιεύτηκε το μυθιστόρημά του "Ο Τζακ Μπάρον και η Αιωνιότητα", προκαλώντας βίαιες αντιδράσεις στο λογοτεχνικό κατεστημένο της επιστημονικής φαντασίας. Στην Αγγλία αποκλείστηκε από την μεγαλύτερη αλυσίδα βιβλιοπωλείων και έφτασε να συζητηθεί ακόμα και στη Βουλή.

Το **1980-82** ο Σπίνραντ εκλέγεται δυο φορές πρόεδρος των Αμερικανών Συγγραφέων Επιστημονικής Φαντασίας και ξεκινά μια στήλη βιβλιοκριτικής στο περιοδικό Asimov's Science Fiction που συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Το **1982** η Universal αγοράζει τα κινηματογραφικά δικαιώματα για το Τζακ Μπάρον, με την προοπτική να γράψει το σενάριο ο Χάρλαν Έλλισον και να το σκηνοθετήσει ο Κώστας Γαβράς. Η Universal εξακολουθεί να έχει τα δικαιώματα για την ταινία, η οποία δεν γυρίστηκε ποτέ.

Το **1984-86** γράφει τη Μηχανή του Ροκ εντ Ρολ, ενώ συγχρόνως διδάσκει στο Κλάριον, το διάσημο εργαστήρι συγγραφής επιστημονικής φαντασίας στο Σηάτλ.

Στο παραπάνω κείμενο έχουν χρησιμοποιηθεί εκτενή αποσπάσματα από τα δύο πολύ καλά εισαγωγικά σημειώματα του Δημήτρη Αρβανίτη στα βιβλία "Οι Πράκτορες του Χάους" και "Πασίφικα" του Νόρμαν Σπίνραντ.

Χάος, εντροπία, αταξία και αυτοοργάνωση

Στην προμετωπίδα του βιβλίου του Νόρμαν Σπίνραντ «Πράκτορες του Χάους» βρίσκεται μια ξεκάθαρη σκιαγράφηση της κάθε κοινωνικής σύγκρουσης ως ένα «πεδίο μάχης για τρεις αντίπαλες δυνάμεις: το Κατεστημένο, την Αντιπολίτευση που αποζητά την ανατροπή της ισχύουσας Τάξης και την αντικατάσταση της με μια δική της, καθώς και μια τάση προς αύξηση της Κοινωνικής Εντροπίας, την οποία γεννά κάθε Κοινωνική Σύγκρουση και η οποία στο πλαίσιο αυτό είναι δυνατό να γίνει αντιληπτή ως η δύναμη του Χάους».Απαύγασμα της θεωρίας της κοινωνικής εντροπίας του Γκρέγκορ Μάρκοβιτς, δημιούργημα του Σπίνραντ, αποτελεί μια περιγραφή μελλοντικής διαπλανητικής κυριαρχίας, όπου τον απόλυτο έλεγχο σε ολόκληρο το ηλιακό σύστημα ασκεί η Ηγεμονία. Σε αυτήν αντιτίθεται η εκτός νόμου Δημοκρατική Αντιπολίτευση. Η μόνη όμως που φαίνεται να μπορεί να αντισταθεί είναι η μυστηριώδης αδελφότητα των Ασσασίνων, που είναι αφιερωμένη στην υπηρεσία του χάους.

«Η Ηγεμονία είναι μία άκρως οργανωμένη αφύσικη υπερδομή η οποία αντιπαρατίθεται στην κατά βάση Χαοτική υπόσταση του σύμπαντος...»

«Η εγγενής ροπή στο φυσικό βασίλειο είναι προς μια αέναα αυξανόμενη τυχαιότητα ή αταξία, που την αποκαλούμε Χάος ή εντροπία. Το ίδιο ισχύει και στο πεδίο του ανθρώπινου πολιτισμού... Όσο μεγαλύτερη οργάνωση επιδιώκει μια κοινωνία, τόσο πιο οργανωμένη πρέπει να γίνει για να διατηρήσει την αρχική τάξη, αντλώντας όλο και περισσότερο κοινωνική ενέργεια, χωρίς ποτέ να καλύπτει τις απαιτήσεις. Επομένως, όσο πιο οργανωμένες γίνονται οι κοινωνίες, τόσο λιγότερη τυχαιότητα μπορούν να ανεχτούν στο εσωτερικό τους». Κατά Γκρέγκορ Μάρκοβιτς «η Τάξη, όντας αντιεντροπική, απαιτεί ένα σταθερό και πεπερασμένο περιβάλλον για την ύπαρξη της. Το Χάος εμπεριέχει όλα τα πεπερασμένα περιβάλλοντα, ως ασήμαντες δίνες που προσωρινά ανθίστανται στη βασική τάση του σύμπαντος προς την αύξηση της Κοινής Εντροπίας».

«Αν σας ρωτήσει κάποιος σε πιο πράγμα μπορεί να γίνει αντιληπτό από τις ανθρώπινες αισθήσεις το Χάος το οποίο κηρύσσεται, βγάλτε τον έξω τη νύχτα και δείξτε του τα άστρα -εκεί στους απεριόριστους ουρανούς, λάμπει δυνατά η ήρεμη όψη του Χάους». Είναι καταπληκτικό να μπορείς να βρίσκεις αντιστοιχήσεις των νόμων και διαδικασιών στο φυσικό κόσμο, με αυτούς στο αρχιπέλαγος της κοινωνίας. Άλλωστε ως όντα σε αυτό το σύμπαν δεν μπορεί να μην αποτελούμε σύνθεση των στοιχείων και παραγόντων της φύσης. Οι τελευταίες εξελίξεις στη μαθηματική θεωρία του Χάους μας δείχνουν άκρως ενδιαφέροντα στοιχεία, τα οποία όμως έχουν μείνει μόνο στο πεδίο των φυσικών επιστημών και δεν έχουν αξιοποιηθεί από στοχαστές και σκεπτόμενους ανθρώπους. Γιατί όπως είπε ο γνωστός θεωρητικός φυσικός Νανόπουλος οι προσπάθειες των επιστημόνων εστιάζονται στην ερμηνεία του κόσμου, να απαντήσουμε «στο πώς υπάρχουμε», ώστε στη συνέχεια να απαντήσουμε στο ερώτημα «γιατί υπάρχουμε».

Θα είχε πολύ ενδιαφέρον και μάλιστα με εκπληκτικά αποτελέσματα ένας διάλογος και μια επικοινωνία ανάμεσα σε επιστήμονες των φυσικών και κοινωνικών σπουδών. Θα βλέπαμε το πόσα πολλά θα μπορούσαν να αντλήσουν οι μεν από τους δε. Ένα παράδειγμα μπορεί να δώσει η αντιπαραβολή των παραπάνω θέσεων της θεωρίας της Κοινωνικής Εντροπίας του Μάρκοβιτς (Σπίνραντ), με αυτές των ερευνητών και πρωτοπόρων της διατύπωσης της μαθηματικής θεωρίας του Χάους.

«Η αβεβαιότητα ενυπάρχει στη φύση και στη ζωή μας, όσο ενυπάρχει η καινοτομία, η δημιουργία, η ελευθερία. Η ζωή είναι μια ισορροπία χαράς και τόλμης ή λύπης και φόβου, ανάμεσα στην ανελεύθερη αιτιοκρατία και την άσκοπη τυχαιότητα». Αυτό διατυπώνει ο ερευνητής Ι. Αντωνίου, αναπληρωτής διευθυντής του ινστιτούτου Solvay των Βρυξελλών, του πρωτοπόρου στη διατύπωση της θεωρίας του Χάους, νομπελίστα Ιλία Πρικοζίν.

Τις τελευταίες δεκαετίες έχει γεννηθεί μια νέα επιστήμη, η φυσική των διαδικασιών μακράν της ισορροπίας, που είναι συνυφασμένες με την ιδέα του Χάους. Αυτή η επιστήμη αξιοποιεί την εντροπία, που μπορούμε να πούμε ότι είναι ο βαθμός αύξησης της αταξίας. Οδηγεί δε σε νέες έννοιες, όπως η αυτοοργάνωση και οι δομές έκλυσης, που σήμερα χρησιμοποιούνται σε ευρύτατο φάσμα τομέων, από την βιολογία και την κοσμολογία, έως την οικολογία και τις κοινωνικές επιστήμες, όπως μας λέει ο Πρικοζίν στο βιβλίο του το «Τέλος της Βεβαιότητας».

«Η κλασσική επιστήμη ευνοούσε την τάξη, την ευστάθεια, ενώ σήμερα, σε όλα τα επίπεδα παρατήρησης αναγνωρίζουμε πλέον τον πρωταρχικό ρόλο των διακυμάνσεων και της αστάθειας. Με αυτές τις έννοιες φαίνεται επίσης ότι συνδέονται οι πολλαπλές επιλογές και οι περιορισμένοι ορίζοντες προβλεψιμότητας». Βασική έννοια στη θεωρία του Χάους είναι η έννοια της εντροπίας που εισήγαγε η θερμοδυναμική, η επιστήμη των μη αναστρέψιμων διαδικασιών. Σύμφωνα με τους δύο νόμους της θερμοδυναμικής: «Η ενέργεια τους συστήματος είναι σταθερή». «Η εντροπία του σύμπαντος αυξάνεται προς ένα μέγιστο».

Η αύξηση της εντροπίας οδηγεί σε καταστάσεις μακράν της ισορροπίας, όπου υπάρχουν μόνο πιθανές εξελίξεις και επ' ουδενί βέβαιες και προβλέψιμες. Από ένα σημείο και μετά η ύλη αυτοοργανώνεται και δημιουργεί τις δικές της δομές. Όπως ακριβώς θα μπορούσε να δημιουργήσει η ίδια η κοινωνία. Με εντροπικές ενέργειες στο μεγάλο αρχιπέλαγός της. Με εισαγωγή αστάθμητων παραγόντων, μη προβλέψιμων από τις δυνάμεις της τάξης.

Όπως σημειώνουν οι Biebracher, Shuster, Νίκολης «η διατήρηση της οργάνωσης στη φύση δεν είναι -και δεν μπορεί να είναι- εφικτή μέσω μιας κεντρικής διαχείρισης. Η τάξη μπορεί να διατηρηθεί μόνο με αυτοοργάνωση. Τα αυτοοργανούμενα συστήματα επιτρέπουν την προσαρμογή στις περιβαλλοντικές συνθήκες... Η υπεροχή των αυτοοργανούμενων συστημάτων καθίσταται εμφανής στα βιολογικά συστήματα, όπου σχηματίζονται πολύπλοκα προϊόντα με ανυπέρβλητη ακρίβεια, αποτελεσματικότητα και ταχύτητα!.

Όπως ωραία διατυπώνει ο Πρικοζίν στο «Τέλος της Βεβαιότητάς» του: «Άραγε το σύμπαν δε μας φέρνει στο νου εκείνους τους αραβικούς μύθους από το Χίλιες και Μία Νύχτες, όπου κάθε ιστορία παρεμβάλλεται σε άλλες ιστορίες; Η ιστορία της ύλης παρεμβάλλεται στην κοσμολογική ιστορία και ιστορία της ζωής σε εκείνη της ύλης. Και τελικά η ίδια η ζωή του καθενός μας είναι εμβαπτισμένη στην ιστορία της Κοινωνίας». Ή για να το διατυπώσουμε όπως οι αρχαίοι Βαβυλώνιοι: Το Χάος εμφανίζεται να έχει πλούτο μορφών, που αντιστρατεύονται την τάξη...

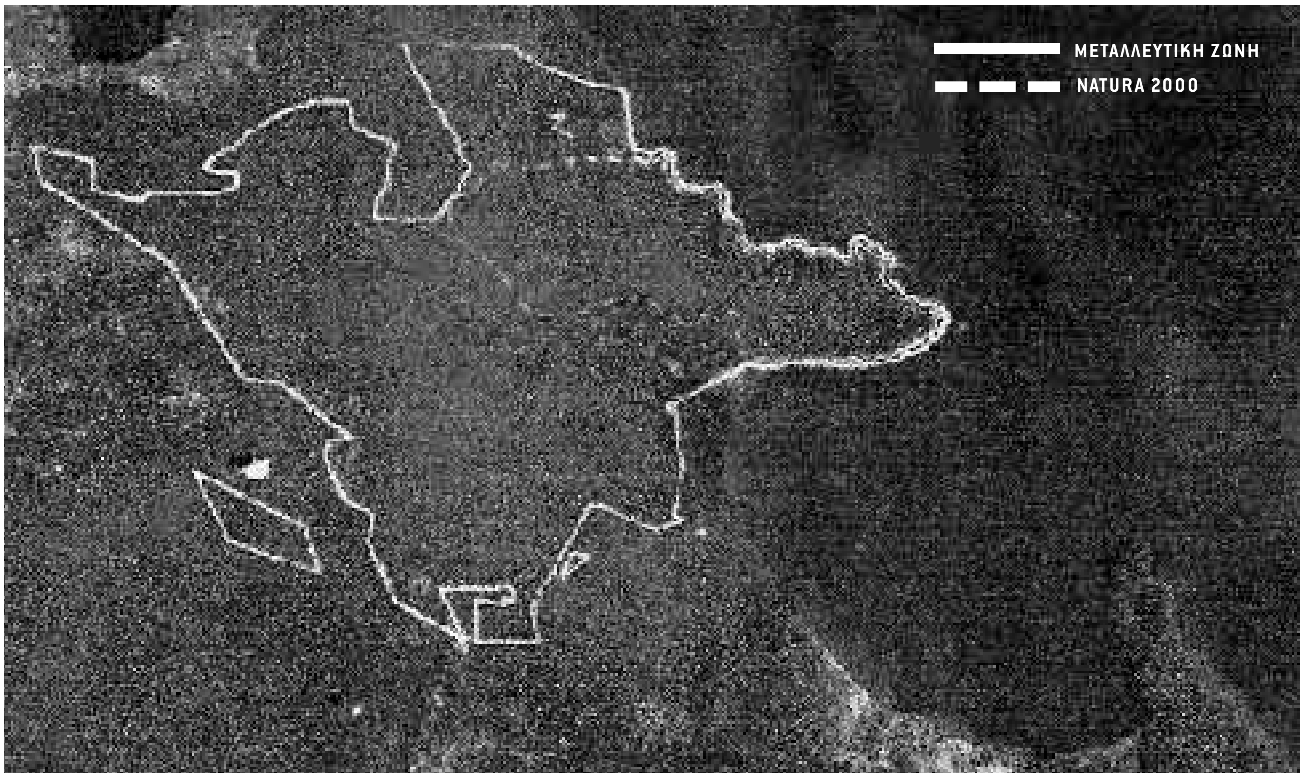
Μπ. Μπίκας

ΤΟ ΔΙΠΛΌ ΣΚΆΝΔΑΛΟ: ΟΙ ΌΡΟΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗs ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΚΑΣΣΆΝΔΡΑs ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΌ ΔΗΜΌΣΙΟ ΑΠΌ ΤΗΝ TVX, Η ΜΕΘΌΔΕΥΣΗ ΜΕΤΑΒΊΒΑΣΗs ΤΟΥs ΣΤΗ ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΣΤΟ ΝΈΟ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΌ ΣΧΉΜΑ ΚΑΙ ΤΟ «ΔΟΎΛΕΜΑ» ΤΩΝ ΠΡΏΗΝ ΕΡΓΑΖΟΜΈΝΩΝ

Συνεχίζεται... η αρΠαχτή των Μεταλλείων Κασσάνδρας

Η υπόθεση του «Πόρτο Καρράς» πρωταγωνίστησε στο προεκλογικό σκηνικό το προηγούμενο διάστημα, ωστόσο είναι μόνο μία περίπτωση και ωχριά μπροστά στις μεθοδεύσεις για τη μεταβίβαση των Μεταλλείων Κασσάνδρας στην εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός». Ένα ακόμη διπλό σκάνδαλο που φέρει την υπογραφή του πρώην υφυπουργού Χρήστου Πάχτα και αφορά αφενός τους όρους με τους οποίους το ελληνικό δημόσιο παίρνει πίσω τα Μεταλλεία Κασσάνδρας από την πρώην ιδιοκτήτρια εταιρία TVX Hellas, προσφέροντας της «άφεση αμαρτιών» και αφήνοντας μετέωρες τις όποιες διεκδικήσεις εναντίον της από τρίτους και αφετέρου τη σχεδόν χαριστική μεταβίβασή των μεταλλείων στο νέο εταιρικό σχήμα. Τόσο για το Πόρτο Καρράς όσο και για τα Μεταλλεία Κασσάνδρας το σκεπτικό για νομιμοποίηση προς τις τοπικές κοινωνίες κινήθηκε στον ίδιο κοινό παρανομαστή της εξασφάλισης θέσεων εργασίας. Μόνο που οι εργαζόμενοι στα Μεταλλεία Κασσάνδρας – νυν άνεργοι - θα πρέπει να περιοριστούν στην ένταξη τους σε επιδοτούμενο πρόγραμμα κατάρτισης ανέργων, καθώς ουδείς υποχρεώνει τους νέους κτήτορες στην επαναπρόσληψή τους και να αποδεχτούν τη μετατροπή του τόπου τους σε αποθήκη τοξικών αποβλήτων.

Νέος κύκλος αγώνων φαίνεται να ανοίγει για τους κατοίκους της περιοχής. Με παρακαταθήκη τις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας – αποτέλεσμα αγώνων – που οδήγησαν ουσιαστικά στην «αποχώρηση» της TVX Hellas, τα μεταλλεία αλλάζουν χέρια με όρους μεταβίβασης, που επιεικώς εγείρουν ερωτηματικά και βεβαίως χωρίς να έχουν υιοθετηθεί μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος.
Η ελληνική βουλή που με μεγάλη ευκολία υιοθετεί τροπολογίες, παραμένει κωφεύουσα και διατηρεί σε ισχύ μια απαρχαιωμένη χουντική νομοθεσία του 1973 για τη μεταλλευτική εκμετάλλευση. Βάσει αυτής η Ελλάδα δεν μπορεί παρά να συμπεριλαμβάνεται στη λίστα των «ευκαιριών» για τις μεταλλευτικές πολυεθνικές που συνεπικουρούμενες από την ελληνική κυβέρνηση στοχεύουν σε δυνατόν περισσότερα κέρδη, αφήνοντας πίσω ρημαγμένη γη, τοξικά απόβλητα και ανεργία.

Η τελευταία πράξη...
Στις 8 Ιανουαρίου κυρώθηκαν από τη Βουλή των Ελλήνων οι δυο τροπολογίες σχετικά με τα Μεταλλεία Κασσάνδρας που κατέθεσε ο Χ. Πάχτας σε νομοσχέδιο του υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών. Η μια τροπολογία αφορούσε την ένταξη των ανέργων της TVX σε επιδοτούμενο πρόγραμμα κατάρτισης, αφού πρώτα κλήθηκαν να υπογράψουν ένα πολυσέλιδο συμβολαιογραφικό έγγραφο με το οποίο ανακαλούν τις μηνύσεις τους κατά της TVX και παραιτούνται από κάθε απαίτηση, ποινική και αστική διεκδίκηση κατά της εταιρίας(!)... Η δεύτερη κύρωνε δυο συμβάσεις: τη σύμβαση εξωδικαστικού συμβιβασμού με την οποία το ελληνικό δημόσιο έπαιρνε πίσω τα μεταλλεία από την TVX και τη Σύμβαση Μεταβίβασης των μεταλλείων στη νέα εταιρία «Ελληνικός Χρυσός ΑΕ» ανοίγοντας τον δρόμο για εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού στην περιοχή, κάτι που γίνεται παρά τις χρόνιες διαμαρτυρίες των κατοίκων της περιοχής, οι οποίοι έχουν δικαιωθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας. Βάσει του εξωδικαστικού συμβιβασμού το Ελληνικό Δημόσιο απαλλάσσει την TVX HELLAS και τα μέλη των διοικητικών της συμβουλίων από τις συνέπειες για τυχόν παραβάσεις της νομοθεσίας

Ο χρυσός μας ενώνει

Ξεχάστε την παραδοσιακή εικόνα του χρυσοθήρα με το κόσκινο. Η σύγχρονη μεταλλουργία χρυσού είναι μια καθαρά χημική βιομηχανία από τις πλέον ρυπογόνες. Τεράστιοι όγκοι πετρωμάτων, με περιεκτικότητες μόλις μερικά γραμμάρια χρυσού ανά τόνο, αλέθονται και ποτίζονται με διάλυμα κυανιούχου νατρίου για να αποσπαστεί ο χρυσός. Τα απόβλητα της διεργασίας, πραγματικές τοξικές βόμβες καθώς περιέχουν μια πλειάδα βαρέων τοξικών μετάλλων και ενώσεις τους, σε άμεσα βιοδιαθέσιμη μορφή, στοιβιάζονται πίσω από πρόχειρα φράγματα. Τα νερά της βροχής ξεπλένουν οξέα και μέταλλα από αυτά τα βουνά των αποβλήτων, ενώ με κάθε δυνατό αέρα σύννεφα τοξικής σκόνης σκεπάζουν τη γύρω περιοχή. Οι ατμοί του κυανίου διαφεύγουν στην ατμόσφαιρα, όπου συμπυκνώνονται και ξαναπέφτουν στη γη ως όξινη βροχή. Τα νερά που έρχονται σε επαφή με τα θειούχα πετρώματα καθίστανται όξινα, επιβαρύνονται με βαρέα μέταλλα και είναι πλέον ακατάλληλα για κάθε χρήση. Οι μεταβολές στο τοπίο από τις μαζικές εκσκαφές εκατοντάδων εκατομμυρίων τόνων πετρωμάτων είναι δραματικές. Έτσι, οι ευτυχείς νεονύμφοι πρέπει να γνωρίζουν ότι για να γίνουν οι χρυσές τους βέρες παράχθηκαν 6 τόνοι τοξικών αποβλήτων που δηλητηριάζουν τη γη και τα νερά της Ινδονησίας ή της δικής μας Ολυμπιάδας Χαλκιδικής.
Αυτός είναι ο περιβαλλοντικός εφιάλτης που, μετά την Ολυμπιάδα, καλούνται να αντιμετωπίσουν και άλλες περιοχές της χώρας μας. Χρυσωρυχεία προγραμματίζονται να γίνουν στη Θράκη, στο Κιλκίς, στη Μήλο, ενώ εντατικές έρευνες γίνονται στη Λήμνο, τη Λέσβο και σε όλη τη Μακεδονία και τη Θράκη. Οι τοπικοί πυρήνες αντίστασης στα σχέδια των εταιρειών δεν άργησαν να έρθουν σε επαφή, καθώς ήταν σαφές ότι μόνο ενωμένοι θα μπορούσαμε να αποτρέψουμε την καταστροφή. Ήδη από το τέλος του '99, οι Επιτροπές Αγώνα της Χαλκιδικής, της Θράκης και του Κιλκίς, λειτουργούμε ουσιαστικά σαν μία ομάδα. Η κοινή μας οργάνωση έγινε στη συνέχεια μη κερδοσκοπικό σωματείο με το όνομα «Παρατηρητήριο Μεταλλευτικών Δραστηριοτήτων». Σκοπός μας είναι να φυλάξουμε την Ελλάδα από τη μοίρα του τριτοκοσμικού κράτους όπου οδηγεί η ανηλεής εκμετάλλευση των φυσικών της πόρων.

Μαρία Καδόγλου

για την προστασία του περιβάλλοντος, καθώς και από τις ποινικές τους ευθύνες από παραβάσεις της ασφαλιστικής και φορολογικής νομοθεσίας. Για πρώτη φορά άλλωστε αναγνωρίζονται από το κράτος οι περιβαλλοντικές καταστροφές και μάλιστα αποτιμώνται σε χρήμα, αφού συμψηφίζονται με τις απαιτήσεις της εταιρείας.

Τα Μεταλλεία Κασσάνδρας περνούν έτσι «καθαρά» στα χέρια της νέας ιδιοκτησίας «Ελληνικός Χρυσός», που βάσει της σύμβασης μεταβίβασης που υιοθετήθηκε προβλέπει εκτός των άλλων ότι η αγοράστρια εταιρεία:

● δεν φέρει οποιαδήποτε ευθύνη για βλάβες του περιβάλλοντος και ζημιές τρίτων οι οποίες επήλθαν ή τα γενεσιουργά αίτια ανάγονται σε χρόνο πριν τη δημοσίευση του νόμου που κυρώνει την παρούσα σύμβαση. ● δεν έχει καμία υποχρέωση και ευθύνη για την προστασία του περιβάλλοντος εν γένει ή απορρέουσα από το Μεταλλευτικό Κώδικά, τον Κανονισμό Μεταλλευτικών Λατομικών Έργων, τις Κοινές Υπουργικές Αποφάσεις περιβαλλοντικών όρων, τις εγκρίσεις τεχνικών μελετών και τις λοιπές εν γένει διοικητικές πράξεις, εγκρίσεις ή άδειες

Με το εξευτελιστικό ποσό των 11 εκατ. ευρώ αντί το λιγότερο του 1 δισ. ευρώ που υπολογίζεται μόνο η τιμή για τα αποθέματα σε χρυσό, μεταβιβάστηκαν στη νέα εταιρεία «Ελληνικός Χρυσός» 314.000 στρέμματα με 34 βεβαιωμένες μεταλλευτικές θέσεις, 320 σπίτια στο Στρατώνι, στοκ αξίας 112 εκατ ευρω κ.α.

μετά από την αναστροφή της πώλησης, σύμφωνα με το άρθρο 4 της παρούσης και ότι ● θα προσλαμβάνει το αναγκαίο κάθε φορά προσωπικό, μεταξύ του οποίου και πρώην απασχολούμενους στα Μεταλλεία Κασσάνδρας. ● Το τίμημα για το σύνολο του ενεργητικού της εταιρείας TVX HELLAS ανέρχεται σε 11 εκατ. ευρώ (!)

Τα μεταλλεία και το σύνολο της περιουσίας της TVX στη βόρεια Χαλκιδική μεταβιβάζονται απευθείας, χωρίς διαγωνισμό, με εξευτελιστικό τίμημα, σε "επενδυτές" της αποκλειστικής επιλογής του κ. Πάχτα. Τα 11,5 δισ δρχ. που πλήρωσε η TVX το 1995, έγιναν 3,7 δις (11 εκατ. ευρώ) το 2003, όταν μόνο η αξία των στοκαρισμένων μεταλλικών συμπυκνωμάτων ανέρχεται σε περίπου 112 εκατ. ευρώ, αναφέρει σε ανακοίνωσή του το «Παρατηρητήριο Μεταλλευτικών Δραστηριοτήτων», που πρωταγωνιστεί στους αγώνες για την προστασία του περιβάλλοντος από τις αρνητικές συνέπειες της μεταλλευτικής εκμετάλλευσης. Το νέο σχήμα αποτελούν κατά 51% ξένοι επενδυτές: 30% EUROPEAN GOLDFIELDS, 21% GLOBAL MINERAL RESOURCES του αμφιλεγόμενου Ρουμάνου επιχειρηματία Frank Timis που έχει καταδικαστεί δύο φορές για εμπόριο ναρκωτικών και το όνομά του έχει συνδεθεί με ξέπλυμα χρήματος. Οι Έλληνες είναι η ΕΛΜΕΤ- «Ελληνικά Μεταλλεία» καινούρια θυγατρική του ΑΚΤΩΡΑ - και ο Δημήτρης Κούτρας ως άτομο. Η συμμετοχή της τοπικής αυτοδιοίκησης στο σχήμα ήταν ένα ακόμη ψέμα του Πάχτα, καθώς ούτε στη σύνθεση της εταιρείας αναφέρεται, ούτε εκπροσωπείται στο ΔΣ της νέας εταιρίας. Η δε Rothschild, κάτοχος του 9% της EUROPEAN GOLDFIELDS, σημειώνεται ότι είχε χρηματοδοτήσει το χρυσωρυχείο στη Baia Mare της Ρουμανίας που προκάλεσε τη γνωστή καταστροφή στις αρχές του 2000.

«Η σύμβαση περιέχει μόνο, γενικά κι αόριστα, την υποχρέωση της εταιρείας να εκπονήσει σχέδιο ανάπτυξης των μεταλλείων και της μεταλλουργίας χρυσού μέσα σε 2 χρόνια. Χωρίς χρονοδιαγράμματα και οικονομικές ρήτρες και χωρίς καμία απολύτως υποχρέωση απέναντι στους 471 πρώην εργαζόμενους στο μεταλλείο, οι οποίοι απολύθηκαν. Έτσι αναιρείται ο βασικός λόγος που επικαλείται η κυβέρνηση για τη μεταβίβαση των μεταλλείων - η διασφάλιση της εργασίας στην βόρεια Χαλκιδική» μας αναφέρει ο πολιτικός μηχανικός και εκ των μελών του Παρατηρητηρίου Τόλης Παπαγεωργίου.

Τι αγοράζεις με 11 εκατ. ευρώ;

Τα περιουσιακά στοιχεία τα οποία περιέρχονται στο νέο επενδυτικό σχήμα έναντι του τιμήματος των 11 εκατ. ευρώ είναι

● 314.000 στρέμματα μεταλλειοκτησίας με 34 βεβαιωμένες μεταλλευτικές θέσεις και κοιτάσματα αξίας 18 δις ή 15 δις ευρώ. Από αυτά τα 160.000 στρέμματα βρίσκονται στο δήμο Σταγείρων – Ακάνθου. ● 1.523 στρέμματα αγροτεμαχίων ● 11.010 τμ οικόπεδα εντός σχεδίου στη Στρατονίκη ● 320 σπίτια στο Στρατώνι, το Μαντέμ Λάκκο και την Ολυμπιάδα ● Πηγάδια, στοές και τη σκάλα φορτοεκφόρτωσης Στρατωνίου ● Το σύνολο των μηχανημάτων, του εξοπλισμού και των οχημάτων εργοταξίων και μετακίνησης. ● Το σύνολο των ανταλλακτικών και των αποθηκευμένων πρώτων υλών και ● Στόκ 260.000 τόνων κατεργασμένου συμπυκνώματος αρσενοπυρίτη στην Ολυμπιάδα με 21 γρ. χρυσού ανά τόνο, άμεσης αξίας πώλησης 60 εκατ. ευρώ (για τιμή χρυσού $400/ουγγιά). Στοκ 300.000 τόνων σιδηροπυρίτη στο Μαντέμ Λάκκο με 15 γρ χρυσού ανά τόνο, αξίας πώλησης 52 εκατ. ευρώ. Συνολικά δηλαδή 112 εκατ. ευρώ – βάσει της σημερινής τιμής $400 ευρώ/ουγιά.

Κι όλα αυτά με 11 εκατ. ευρώ, και χωρίς καμία υποχρέωση από το νέο επενδυτικό σχήμα, όταν η διεθνής πρακτική που ακολουθείται στην πώληση μεταλλείων με διαπιστωμένα αποθέματα χρυσού είναι η πληρωμή ανά ουγκιά χρυσού στο έδαφος. Για παράδειγμα η TVX πούλησε στη NORMADY το 50% των ποσοστών της σε μεταλλεία σε Νότια και Βόρεια Αμερική έναντι $100 / ουγκιά, όταν η αξία του χρυσού ήταν μικρότερη από $300/ουγγιά. Σύμφωνα με την TVX τα βέβαια αποθέματα χρυσού μόνο στα μεταλλεία Σκουριές και Ολυμπιάδα ανέρχονται σε 8.791 χιλ. ουγκιές, ήτοι ΜΟΝΟ για τον χρυσό των δύο μεταλλείων το τίμημα θα έπρεπε να ανερχόταν τουλάχιστον σε $879 εκατ. ευρώ. Ανοχύρωτο τοπίο λοιπόν η δημόσια γη, ο ορυκτός πλούτος, η ιστορική κληρονομιά, το περιβάλλον, το δικαίωμα στην εργασία και το δικαίωμα των ερχόμενων γενιών στην προοπτική του αύριο. Η ιστορία – και το ξεπούλημα - των Μεταλλείων Κασσάνδρας και της ευρύτερης περιοχής έχει τις ρίζες της πολύ πίσω στον χρόνο. Από τις αρχές του αιώνα επί εποχής Μποδοσάκη μέχρι και σήμερα με τη δραστηριοποίηση αδίστακτων μεταλλευτικών πολυεθνικών ντόπιων και ξένων με τις ευλογίες και διευκολύνσεις του επίσημου κράτους. Η εκμετάλλευση και η περιβαλλοντική καταστροφή συνεχίζεται με αντίτιμο πινακίου φακής και δέλεαρ τα μεροκάματα θανάτου στους «γηγενείς», που καλούνται σήμερα να στηρίξουν ένα νέο ξεπούλημα που θα υποθηκεύσει το μέλλον τους.

Πηγές: www.antigold.gr / Τοπική εφημερίδα «Αντιφωνητής» Παρατηρητήριο ΜΔ

Μ.Μ. - Φ.Δ.

Ό,τι είναι χρυσός δε λάμπει πάντα

Εδώ και ένα περίπου χρόνο παραμένει κλειστό το ορυχείο χρυσού στην Ολυμπιάδα Χαλκιδικής. Αρχικά, υπό την διοίκηση ακόμα της TVX, τέθηκε προσωρινά εκτός λειτουργίας προκειμένου να αποκατασταθούν βλάβες που υπέστη από πλημμύρες που έπληξαν την γύρω περιοχή.

Σήμερα και ενώ η κυριότητα έχει περάσει πλέον στον όμιλο European Goldfields, απασχολεί μόλις 470 εργαζομένους ως προσωπικό συντήρησης, καθώς και οι νέοι του ιδιοκτήτες αποφάσισαν να αναστείλουν έπ' αόριστον τη λειτουργία του. Και ενώ οι ιδιοκτήτες εναλλάσσονται η μόλυνση της γύρω περιοχής που προκλήθηκε από το ορυχείο κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, παραμένει. Το πρόβλημα βρίσκει τους εκάστοτε ιδιοκτήτες παγερά αδιάφορους και τους άλλοτε δυναμικά κινητοποιημένους κατοίκους διστακτικούς ως προς την προβολή αντίστασης στις πρακτικές της εταιρίας. Όπως μας είπε ο πρόεδρος του τοπικού συμβουλίου Νίκος Κριμνανιώτης έχει δημιουργηθεί λίμνη αποβλήτων 600 στρεμμάτων γης που παράλληλα με τη μεγάλη ποσότητα αποθηκευμένου αρσενοπυρίτη έχει προκαλέσει εκτεταμένη καταστροφή του υδροφόρου ορίζοντα της περιοχής. Ευθύνες για την κατάσταση επιρρίπτει στις ιδιοκτήτριες εταιρίες, επειδή δεν τήρησαν τα νομικά κατοχυρωμένα μέτρα ασφαλείας, καθώς και στις κρατικές αρχές που με την έλλειψη ελέγχου έκαναν δυνατή την αυθαίρετη δράση της. Την διστακτικότητα των κατοίκων στην ανάληψη ενεργού δράσης την εδράζει στον φόβο που επικρατεί για τις θέσεις των 470 εργαζομένων.

Η κατάσταση που μας περιέγραψε είναι βέβαια κάθε άλλο παρά πρωτοφανής, δεν είναι παρά μία ακόμα έκφανση της σύγχρονης καπιταλιστικής δόμησης, με το κράτος άλλοτε δήθεν ουδέτερο ή αδιάφορο και άλλοτε να τάσσεται ανοικτά υπέρ των ισχυρών και τους αδύναμους να καθηλώνονται δια μέσου των φόβων τους.

Γιώργος Γερνάς

ΥΠΟΘΕΣΗ ΔΙΑΝΑ

Μόλυνση

δεκαπέντε χρόνια μετά…

Η πυρκαγιά στην εγκαταλελειμμένη βιομηχανία ΔΙΑΝΑ όπου «φυλάσσονται» χωρίς κανείς να το γνωρίζει και χωρίς να έχει ληφθεί κανένα μέτρο προστασίας 210 ακόμη τόνοι φυτοφαρμάκων, ανέδειξε για μία ακόμη φορά το μέγεθος της υποκρισίας και της αδιαφορίας των αρμόδιων φορέων (Νομαρχία –Υπουργεία) που με τυμπανοκρουσίες διαφήμιζαν λίγο καιρό πριν πως ευτυχώς (μετά από 15 χρόνια συνεχιζόμενων προσπαθειών κατοίκων και Τοπικής Αυτοδιοίκησης) απομάκρυναν τα επικίνδυνα τοξικά φυτοφάρμακα , τα περισσότερα από τα οποία είχαν εισέλθει παράνομα στη χώρα μας.

Το περιστατικό της 7ης Φεβρουαρίου όπου μερικά βαρέλια με γαλακτοματοποιητές (ουσίες που χρησιμοποιούνται στη μίξη φυτοφαρμάκων) ανεφλέγησαν, δημιούργησε τοξικό νέφος πάνω από την πόλη και ταυτόχρονα αποκάλυψε τα εξής:

1) Χρόνια μετά το σφράγισμα της επιχείρησης που έγινε το 1998 , ορισμένοι συνέχιζαν να διακινούν ποσότητες επικίνδυνων φυτοφαρμάκων που ήταν απαγορευμένες σε ολόκληρη την Ευρώπη και επιπλέον είχαν λήξει.

2)Καμία αρμόδια υπηρεσία δεν είναι σε θέση να γνωρίζει που ακριβώς και κάτω από ποιες συνθήκες βρίσκονται αποθηκευμένες ή διακινούνται τοξικές και πολύ επικίνδυνες ουσίες.

3)Υπάρχουν 30 βιομηχανίες στη Θεσσαλονίκη που σύμφωνα με το Σχέδιο Αντιμετώπισης Τεχνολογικών Ατυχημάτων Μεγάλης Έκτασης (ΣΑΤΑΜΕ), θεωρούνται υψηλού κινδύνου.

4) Τόσο το Σχέδιο ΣΑΤΑΜΕ όσο και το σύστημα γεωγραφικών πληροφοριών σύμφωνα με το οποίο θα μπορούσαν να γνωρίζουν οι υπεύθυνοι της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης που βρίσκονται αποθηκευμένες τοξικές ουσίες σε ολόκληρο το νομό βρίσκονται σε πλήρη αχρηστία εδώ και δύο τουλάχιστον χρόνια.

Η «Διάνα» δημιουργήθηκε το 1969 επί χούντας από τον Γρηγόρη Σέρβο άνθρωπο που είχε καλές σχέσεις με το καθεστώς και πρώτα είχε ασχοληθεί με το ζωεμπόριο. Στόχος του Σέρβου, ανθρώπου κλειδί στην όλη ιστορία ,που πολλοί του έχουν δει να περιφέρεται ακόμη και τώρα στις εγκαταστάσεις της ΔΙΑΝΑ , ήταν να αξιοποιήσει στο έπακρο τη λαμπρή ευκαιρία της απαγόρευσης από τις περισσότερες χώρες της Ευρώπης ουσιών που κρίθηκαν ιδιαίτερα επικίνδυνες για τον άνθρωπο όπως το DDT και το Chlorobenzilate.

Η βιομηχανία φυτοφαρμάκων «ΔΙΑΝΑ» «Γ. Σέρβος και ΣΙΑ ΑΒΕΕ» λειτουργεί πάνω από 25 χρόνια στα όρια του σχεδίου πόλης του Δήμου Σταυρούπολης και κοντά σε κατοικημένη περιοχή.

Στις 31/1/2002 μπαίνει οριστικό τέλος στην υπόθεση «ΔΙΑΝΑ», όπως πολλοί βιάστηκαν να δηλώσουν , αφού με απόφαση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Θεσσαλονίκης και μετά από διεθνή διαγωνισμό ανατίθεται το έργο απομάκρυνσης φυτοφαρμάκων στην εταιρεία CINAR A.E Ο επίλογος της υπόθεσης δεν έχει γραφτεί. Ορισμένοι πιστεύουν –και έχουν σοβαρούς λόγους γι αυτό- ότι το «φιλέτο» των 26 στρεμμάτων γης αφού έχουμε όλοι πληρώσει πανάκριβα (και με την υγεία μας) για την…εξυγιανσή του , ετοιμάζονται να το καρπωθούν ορισμένοι ίσως ακόμη και οι πρώην ιδιοκτήτες της «ΔΙΑΝΑ» που θα μπορούσαν νομικά να το διεκδικήσουν.. . Πάντως η επόμενη κίνηση ανήκει στην Εθνική Τράπεζα Ελλάδας, στην κυριότητα της οποίας έχει περάσει τώρα το οικόπεδο της «ΔΙΑΝΑ»…

Μ.Σ.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

Προεκλογικές απάτες & αυταπάτες

- Προεκλογικά δολώματα για να τσιμπήσουν οι δυστυχείς ψηφοφόροι
- Πίσω από την προεκλογική κοκορομαχία των εξουσιαστών βρίσκεται η πλήρης ταύτιση των απόψεων τους για εκποίηση της κοινωνικής ασφάλισης και περικοπές ασφαλιστικών δικαιωμάτων
- Συνένοχοι οι κυβερνητικοί και θεσμικοί συνδικαλιστές

Τα κοινωνικά προβλήματα, όπως το ασφαλιστικό, προσφέρονται για προεκλογικό δόλωμα των επίδοξων εξουσιαστών που προσδοκούν να το τσιμπήσουν οι δυστυχείς ψηφοφόροι.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο λοιπόν, που σε αυτή την προεκλογική κοκορομαχία, το ασφαλιστικό χρησιμοποιήθηκε σαν ισχυρό χαρτί και φυσικά σαν στάχτη στα μάτια των ταλαίπωρων ασφαλισμένων και συνταξιούχων που δεινοπαθούν στις ουρές των ταμείων που αυτοί πληρώνουν όλη τους τη ζωή. Η ατυχής επικοινωνιακά, αλλά ειλικρινής ουσιαστικά, αναφορά του προγράμματος της ΝΔ στην πλήρη ενεργοποίηση των νόμων της κυβέρνησης Μητσοτάκη το 1990-93, όπως ήταν φυσικό προκάλεσε αντιδράσεις καθώς είναι νωπές οι μνήμες από τις μεγάλες απεργίες της εποχής που κατέληγαν συνήθως σε συγκρούσεις με τα ΜΑΤ. Αυτά τα ανακλαστικά επιχείρησε να αξιοποιήσει το κυβερνητικό επιτελείο, επιτείνοντας και διογκώνοντας με τη βοήθεια των ΜΜΕ τις επιπτώσεις που θα έχει στα ασφαλιστικά δικαιώματα, η εφαρμογή του καθεστώτος του 1990-93.

Η αλήθεια για το ασφαλιστικό και τις προθέσεις των εξουσιαστών που πρόσκαιρα καλύπτεται από τον θόρυβο της προεκλογικής αντιπαράθεσης είναι ότι δεδομένης της άμεσης εξάρτησης της πολιτικής των εκάστοτε κυβερνήσεων από τα διεθνή και ευρωπαϊκά διευθυντήρια, ο νέος γύρος αλλαγών στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης είναι αναπόφευκτος. ΔΝΤ, ΟΟΣΑ και Ευρωπαϊκή Ένωση (κατευθύνσεις της συνόδου της Βαρκελώνης) επιτάσσουν νέο γύρο σκληρών παρεμβάσεων. Για παράδειγμα, η διακηρυγμένη θέση της Βαρκελώνης για επιμήκυνση του εργάσιμου βίου κατά 5 χρόνια, υποκρύπτει την επέκταση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, κάτι που ήδη πρότεινε ο Γ.Παπανδρέου μιλώντας υποκριτικά για επέκταση του ορίου ηλικίας κατά 4 χρόνια σε εθελοντική βάση. Οι απόπειρες αντιασφαλιστικών μεταρρυθμίσεων Την τελευταία 15ετία όσες προσπάθειες έγιναν από τις εκάστοτε κυβερνήσεις για να αντιμετωπιστεί το ασφαλιστικό με μέτρα οικονομικού χαρακτήρα, παρά τις πυροσβεστικές προσπάθειες των καθεστωτικών και κυβερνητικών συνδικαλιστών, προκάλεσαν σφοδρές αντιδράσεις που πολλές φορές έφτασαν σε ανεξέλεγκτα επίπεδα. Με τους νόμους Σιούφα και Σουφλιά που ψηφίστηκαν εν μέσω απεργιακής θύελλας, τέθηκαν σε εφαρμογή οι ρυθμίσεις για την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης κατά 6 μήνες κάθε χρόνο, τη μείωση των συντάξεων και την αύξηση των εισφορών.

Οι ίδιοι νόμοι, διατηρήθηκαν από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ που σήμερα διαρρηγνύει τα ιμάτιά του εναντίον τους και μάλιστα επιχειρήθηκε η επέκτασή τους με το ασφαλιστικό νομοσχέδιο Γιαννίτση, το οποίο αποσύρθηκε άρον άρον μετά την πολεμική ατμόσφαιρα που δημιουργήθηκε ακόμη και στις τάξεις των κυβερνητικών συνδικαλιστών.

Προάγγελος του αποτυχημένου εγχειρήματος Γιαννίτση, ήταν η μελέτη του καθηγητή Σπράου που εκπονήθηκε με τη συνδρομή του σύμβουλου του Σημίτη Πλάτωνα Τήνιου και δημοσιοποιήθηκε στα τέλη του 1997. Η μελέτη του αμερικανοθρεμένου καθηγητή και του πρωθυπουργικού συμβούλου, σύστηνε επέκταση των ορίων ηλικίας στα 67 έτη, ακόμη μεγαλύτερη μείωση συντάξεων και ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης.

Καλύτερη τύχη, τουλάχιστον στο επικοινωνιακό πεδίο, είχε το εγχείρημα της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης που χειρίστηκε χωρίς σοβαρούς κραδασμούς ο σημερινός υπουργός Εργασίας Δημήτρης Ρέππας με την πλήρη συνενοχή των κυβερνητικών συνδικαλιστών της ΓΣΕΕ και των άφωνων και σχεδόν ανύπαρκτων εκπροσώπων της θεσμικής και άλλης αριστεράς.

Ο νόμος 3029/02 ακροβατεί ανάμεσα στη διατήρηση της κοινωνικής αδικίας που θέσπισαν προηγούμενα νομοθετήματα και σε ορισμένες περιπτώσεις χειροτερεύει τους όρους ασφάλισης όπως π.χ. για τους ασφαλισμένους στα ταμεία του δημοσίου.

Η ιδιωτικοποίηση ενώνει

Παρά την σφοδρή αντιπαράθεση για τις ανάγκες της προεκλογικής περιόδου, η εμπλοκή ιδιωτικών εταιριών στην κοινωνική ασφάλιση αποτελεί κοινό στόχο για τους διεκδικητές της εξουσίας.

Ο νόμος 3029/02, αλλά και ο μικρός ασφαλιστικός νόμος, ουσιαστικά διατηρούν τον κορμό του καθεστώτος του 1990-93 και κάνουν ένα βήμα παραπάνω, ανοίγοντας το δρόμο για την είσοδο ιδιωτικών εταιριών στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης μέσα από τη καθιέρωση των επαγγελματικών ταμείων που σταδιακά θα απορροφήσουν τα επικουρικά. Χαρακτηριστικό είναι, ότι σε διάταξη του μικρού ασφαλιστικού νόμου προβλέπεται η δυνατότητα μετατροπής όσων επικουρικών ταμείων έχουν ήδη γίνει Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου, σε Ταμεία Επαγγελματικής Ασφάλισης. Δηλαδή, ανοίγει διάπλατα η πόρτα στους ιδιώτες που ακονίζουν τα μαχαίρια για να πάρουν ένα κομμάτι της χρυσοφόρας πίττας των ταμείων.

Η ταυτότητα απόψεων των δήθεν πολιτικών αντιπάλων, διαπιστώνεται από μια ανάγνωση του κεφαλαίου του προγράμματος της ΝΔ περί εξυγίανσης του χρηματοοικονομικού τομέα.

Σε αυτό προτείνεται η καθιέρωση ενός συστήματος, ατομικών συνταξιοδοτικών λογαριασμών καταθέσεων μακράς διάρκειας για την αντιμετώπιση κινδύνων ζωής, γήρατος, ατυχήματος κλπ σε εταιρίες ιδιωτικής ασφάλισης.

Η μεγάλη απάτη

Η απάτη των εξουσιαστών και η αυταπάτη που προσπαθούν να καλλιεργήσουν στις αγέλες των ψηφοφόρων τους αποκαλύπτεται εύκολα με μια απλή καταγραφή των πεπραγμένων τους από το 1990 έως σήμερα.

Παράλληλα, αποκαλύπτεται η ανικανότητα και η αφωνία των εξαρτημένων συνδικαλιστών που το μόνο τους μέλημα είναι η ενίσχυση της αγελοποίησης των εργατοϋπαλλήλων που μετατρέπονται ανάλογα με τις πολιτικές ανάγκες των κομμάτων –αφεντικών, σε επικριτές ή χειροκροτητές των επιλογών τους.

Μαρία Γερογιάννη

ΑΠΕΡΓΙΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Ένα προμελετημένο έγκλημα

Η ιστορία άρχισε πιο νωρίς, από το '98, τότε που οι φωστήρες της πολιτικής μας ζωής ξεκίνησαν τα προγράμματα εξυγίανσης (τρία στο σύνολο). Περικοπές και αλλαγή εργασιακών σχέσεων ήταν πάντα το ζητούμενο από κυβερνητικής πλευράς, όταν μίλαγαν για εξυγίανση.

Η μετεγκατάσταση της εταιρείας στα Σπάτα εκτόξευσε τα λειτουργικά της έξοδα στο δεκαπλάσιο, βάζοντας έναν επιπρόσθετο βρόγχο στην επιβίωσή της. Σε κείνο το οριακό σημείο (Μάρτιος 2001) φάνηκαν και οι κυβερνητικές προθέσεις απροκάλυπτα.

Η απαξίωση της εταιρείας με περικοπές δρομολογίων (κλείσιμο γραμμής Αυστραλίας με πληρότητα 80% για όλο το χρόνο) και η δημιουργία σταδιακά φτηνού εργατικού δυναμικού (εποχικό προσωπικό – πάγωμα μισθών) άνοιγε την πόρτα διάπλατα στους αετονύχηδες της ελεύθερης αγοράς. Λιακουνάκος και λοιποί μνηστήρες έτριβαν τα μάτια τους για τα αναπάντεχα κυβερνητικά δώρα.

Το επόμενο καθοριστικό βήμα έγινε με την ψήφιση της (ν)τροπολογίας για απόσχιση της εταιρείας σε ΠΑΛΑΙΑ Ολυμπιακή (ΤΕΧΝ. ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ, ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ) και ΟΛΥΜΠΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ (Αεροπλάνα και προσωπικό τους). Εκτός από το διαχωρισμό –για να πουληθεί ευκολότερα κομμάτι κομμάτι η εταιρεία– με πρωτοφανή τρόπο κατάργησαν συλλογικές συμβάσεις τριάντα χρόνων (40ωρο) και μισθολογικές κατακτήσεις του κλάδου μας (-40% στις αποδοχές) με υπουργική απόφαση. Το νομιμοφανές αλλά παράνομο εγχείρημα της κυβέρνησης (σοσιαλιστικής κατά τ' άλλα) είχε την πλήρη κάλυψη της ΓΣΕΕ που σφύριζε αδιάφορα. Συναινούσε με τη σιωπή της. Όσο για την ΟΣΠΑ (Ομοσπονδία Σωματείων Ολυμπιακής Αεροπορίας) συμπεριφερόταν ωσάν να ανήκαν σε άλλη εταιρεία (τους δόθηκε αύξηση 10% για να κλείσουν τα στόματα). Ο μονόδρομος ήταν αναπόφευκτος: απεργία, το όπλο του εργαζόμενου για να προασπίσει τα συμφέροντά του στην ισοπέδωση που του επιβάλλουν. Άπειροι ήμασταν οι περισσότεροι, αλλά η αδικία μάς ύψωνε την αντίσταση.

Είχαμε την τύχη μιας αξιοσημείωτης συσπείρωσης – μόνο 10% απεργοσπάστες – στις 76 μέρες από τους 540 συναδέλφους. Είχαμε βέβαια και 8 απολυμένους, που συνεχίζουν να υφίστανται τον αποκλεισμό στην εργασία: ο εκβιασμός στους υπόλοιπους για το τι μέλλει γενέσθαι, όταν αντιστέκεσαι. Είχαμε και την υποχρεωτική συνταξιοδότηση 250 συναδέλφων, για να αποδυναμωθούμε ως εργασιακός χώρος και να καμφθεί η αντίδρασή μας. Είχαμε και την πριμοδότηση των συναδέλφων του πιλοτηρίου (κυβερνήτες, συγκυβερνήτες αεροσκαφών), δηλαδή αύξηση των αποδοχών τους, για να τηρείται πιστά το δόγμα του διαίρει και βασίλευε.

Ήμασταν μόνοι μας ή μάλλον έτσι νομίζαμε. Όταν άρχισαν να φτάνουν τα πρώτα αλληλέγγυα σωματεία (χάρτου, οικοδόμων κ.ά.), τότε καταλάβαμε ότι δεν είμαστε ξεχασμένοι. Η εργατική τάξη είναι μία μεγάλη οικογένεια και τα μέλη της είναι πάντα διαθέσιμα να βοηθήσουν αυτούς που έπεσαν στο μάτι του κυκλώνα.

Η αλληλεγγύη είναι η δύναμή μας και αυτό μάθαμε οι περισσότεροι από μας σ' αυτή την απεργία. Κι ακόμα, η συμφωνία, που ήρθε με μεσοβέζικους όρους (λάθη τακτικής και παραλείψεις του σωματείου βοήθησαν σ' αυτό), δεν έριξε την αξιοπρέπειά μας, γιατί η αξία του ανθρώπου δεν είναι η νίκη παρά ο αγώνας για τη νίκη, όπως προείπε ο Καζαντζάκης.

Νίκος Χαρέμης, φροντιστής Ο.Α.

Εάν δεν υπήρχαν μετανάστες ο καπιταλισμός θα τους είχε εφεύρει

Η εξαθλίωση χιλιάδων ανθρώπων είναι απόρροια του διεθνοποιούμενου καπιταλισμού και συνάμα ένας ακόμα κρίκος στην αλυσσίδα αναπαραγωγής του.

Προσφυγικός πληθυσμός: Άτομα, τα οποία έχουν περάσει κάποια σύνορα, αναγνωρίζονται ως πρόσφυγες με την έννοια των συμβάσεων του ΟΗΕ (1951) και τον οργανισμό Αφρικανικής Ενότητας (1969). Πίσω από τον ουδέτερο αυτό ορισμό πρέπει να δούμε το γιατί και το πώς αυτά τα «άτομα έχουν περάσει κάποια σύνορα». Πίσω από τις παραπάνω γραμμές κρύβεται η εξαθλίωση χιλιάδων ανθρώπων, η οποία είναι απόρροια του διεθνοποιούμενου καπιταλισμού και συνάμα ένας ακόμα κρίκος στην αλυσίδα αναπαραγωγής του. Με άλλα λόγια, εάν δεν υπήρχαν μετανάστες ο καπιταλισμός θα τους είχε εφεύρει και αυτό γιατί αποτελούν ένα φτηνό εργατικό δυναμικό χωρίς δικαιώματα και χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να τα διεκδικήσουν, δυναμικό ικανό να τονώσει τις οικονομίες των ισχυρών χωρών. Βέβαια, τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μείωση της μετανάστευσης λόγω της Ευρώπης - Η.Π.Α φρούριο, καθώς υιοθετείται η πολιτική της ελεγχόμενης μετανάστευσης, ώστε να υπάρχει μόνο ο απαραίτητος αριθμός φτηνού εργατικού δυναμικού. Η σχέση μεταξύ του διεθνοποιούμενου καπιταλισμού και της μετανάστευσης γίνεται ξεκάθαρη, αν εξετάσουμε την αναδιάρθρωση του συστήματος, η οποία συντελέστηκε μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Η έλλειψη ενός αντίπαλου δέους έδωσε τη δυνατότητα στην μοναδική εναπομένουσα υπερδύναμη (την οποία δεν την ταυτίζουμε με το κράτος των Η.Π.Α., αλλά την ορίζουμε ως το ενδοκυριαρχικό πλέγμα διαφόρων κέντρων εξουσίας), να προωθήσει την κυριαρχία της στον πλανήτη. Αυτό μεταφράζεται σε άνοιγμα των αγορών και στην ελεύθερη κίνηση του κεφαλαίου. Περάσαμε λοιπόν, στην τροχιά του ώριμου καπιταλισμού, ενός πιο κερδοφόρου συστήματος για τα κέντρα εξουσίας. Η προσπάθεια αυτή διεθνοποίησης του κεφαλαίου συντελείται μέσω διεθνών κυριαρχικών σχηματισμών-συνθηκών (Π.Ο.Ε., Δ.Ν.Τ., Συνθήκη ΜΑΙ). Γέννημα της παραπάνω διαδικασίας: η ανισόμετρη ανάπτυξη Βορρά-Νότου και η παράκαμψη των κρατικών κυβερνήσεων κυρίως των «μη ανεπτυγμένων» κρατών, για τα οποία η υπακοή στους νέους νόμους της αγοράς υπό το βάρος των υπέρογκων χρεών και ενίοτε της στρατιωτικής απειλής, φαντάζει μονόδρομος. Ενδεικτικά, αναφέρεται ότι το 90% του παγκοσμίου Α.Ε.Π είναι στο βόρειο άξονα (Η.Π.Α., Καναδάς, Ε.Ε., Ιαπωνία). Με βάση τα παραπάνω μπορούμε να κατανοήσουμε πού οφείλεται το προσφυγικό κύμα. Εκατόν εβδομήντα εκατομμύρια (170.000.000) άνθρωποι από ολόκληρο τον πλανήτη αναγκάστηκαν να αφήσουν τους τόπους κατοικίας τους, για να γλιτώσουν είτε από την οικονομική εξαθλίωση, είτε από δικτατορικά καθεστώτα, είτε από «ανθρωπιστικές» βόμβες. Η παρέμβαση, και σε πολλές περιπτώσεις η ολοκληρωτική χάραξη, της οικονομικής πολιτικής στις λεγόμενες χώρες του τρίτου κόσμου από τη Δύση προς όφελος του κεφαλαίου, το οποίο μετουσιώνεται σε ένα πλέγμα πολυεθνικών, οδήγησε στην κατάρρευση των εθνικών οικονομιών λόγω των υπέρογκων δανείων, στον έλεγχο εισαγωγών-εξαγωγών, στην υπερεκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών φυσικών πόρων και στο πρόσφορο νομοθετικό πλαίσιο για ανάπτυξη-επένδυση των πολυεθνικών σε βάρος του κράτους.

Αυτό έχει ως αντίκτυπο, στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων αυτών, την ακόμα μεγαλύτερη μείωση του βιοτικού τους επιπέδου, που τους καθιστά ακόμα πιο ευάλωτους και ανήμπορους να αντισταθούν στην οικονομική εκμετάλλευση. Διότι, τα εργασιακά κεκτημένα της Δύσης ουδέποτε έφτασαν εκεί, με αποτέλεσμα να κυριαρχεί ένας εργασιακός μεσαίωνας, ο οποίος συντηρείται από το θεσμικό πλαίσιο. Έχοντας από τη μία αυτό το στοιχείο και από την άλλη την παρουσίαση της Δύσης από τους μηχανισμούς του θεάματος, σαν επίγειο παράδεισο των ίσων ευκαιριών, οι άνθρωποι αυτοί διαλέγουν το δρόμο της προσφυγιάς –ρισκάροντας ακόμα και τη ζωή τους στη διαδρομή– από το δρόμο της αντίστασης. Φυσικά δε μπορούμε να τους κατηγορήσουμε, γι' αυτό και η σύγκριση με τα δυτικά κινήματα αντίστασης είναι άτοπη στο βαθμό που οι συνθήκες είναι πολύ διαφορετικές. Η σταδιακή ανάπτυξη του καπιταλισμού στη Δύση γέννησε αναπόφευκτα και φωνές αμφισβήτησης. Στην περίπτωση όμως του «τρίτου» κόσμου έχουμε την αντιπαράθεση με ένα ήδη καλά δομημένο και πιο σταθερό σύστημα. Αυτό, σε συνδυασμό με τη φτώχεια και τα κατευθυνόμενα ή μη απολυταρχικά καθεστώτα, αποτελεί εμπόδιο στη δημιουργία κινημάτων αντίστασης. Έτσι, αυτοί, που αποφασίζουν να αγωνιστούν στον τόπο τους, έχουν να αντιμετωπίσουν άγρια καταστολή, πολιτικές διώξεις, θανατικές ποινές. Με αποτέλεσμα, να αναγκάζονται τελικά να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους.

Πάντως, είναι γεγονός ότι, όπου αναπτύχθηκαν κινήματα αντίστασης που κατάφεραν να κοινωνικοποιηθούν, η προσφυγική ροή μειώθηκε. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Λατινική Αμερική, με μακρόχρονη επαναστατική παράδοση, όπου παρατηρείται μείωση του αριθμού των μεταναστών με την ανάπτυξη κινημάτων αντίστασης και η οποία δεν αποτελεί πλέον μεγάλη εστία προσφυγικής ροής, σε σύγκριση με τις υπόλοιπες χώρες του «τρίτου» κόσμου.

Σκόπιμα δεν αναφέρθηκε παραπάνω ο πόλεμος –είτε είναι εμφύλιος, υποκινούμενος ή μη, είτε συντονισμένη επίθεση από τα κέντρα εξουσίας– ως αιτία μετανάστευσης. Αποτελεί ειδικό κεφάλαιο και συνεκτικό κρίκο των πολιτικοοικονομικών παραμέτρων που αναλύθηκαν παραπάνω. Καταρχήν, θεωρούμε ότι ο πόλεμος αποτελεί κινητήρια δύναμη του καπιταλισμού. Όποτε δεν μπορεί να επιβληθεί σε αυτούς που αποτελούν εμπόδιο στην επέλασή του με οικονομικές ή διπλωματικές πιέσεις, εξαπολύει στρατιωτικές επιθέσεις ή υποκινεί εμφύλιες συρράξεις. Το γιατί ο πόλεμος προκαλεί μεταναστευτική ροή είναι προφανές. Καταστροφές, εξαθλίωση, κατάρρευση της οικονομίας, ξένη κατοχή, εγκαθίδρυση υποτελών καθεστώτων, χιλιάδες θύματα, γεννάνε το φόβο και την απελπισία στους εναπομείναντες και την ελπίδα αναζήτησης ενός καλύτερου μέλλοντος στη Δύση.

Θα ήταν χρήσιμο να αναφερθούν οι εστίες προσφυγικής ροής και ο τελικός τους προορισμός. Ο τελικός προορισμός είναι κυρίως η Ευρώπη και η Βόρεια Αμερική. Εδώ παρατηρείται μία έντονη δυσαναλογία, με τη ροή μεταναστών προς τη μητρόπολη του καπιταλισμού (Η.Π.Α.) να είναι αρκετά μεγαλύτερη συγκριτικά με αυτή προς την Ευρώπη. Μετά το 1970 οι κύριες εστίες προσφυγικής ροής μπορούν να διαχωριστούν σε τέσσερις ζώνες: Αφρική (κυρίως Ανατολική), Μέση Ανατολή και Πακιστάν, Λατινική Αμερική και χώρες του πρώην Ανατολικού μπλοκ. Ουσιαστικά, όμως, σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία των προσφύγων προέρχεται από τις δυο πρώτες ζώνες.

Εστιάζοντας στο πρώην Ανατολικό μπλοκ, παρατηρούμε ότι ο μεγάλος αριθμός των προσφύγων, που προέκυψε μετά την πτώση του τοίχους, σήμερα έχει ελαχιστοποιηθεί. Με την είσοδο πολλών χωρών της Αν. Ευρώπης στην «οικογένεια» της Ε.Ε. και την προσπάθεια εκσυγχρονισμού τους, τη θέση της μετανάστευσης των ανθρώπων πήρε η «μετανάστευση» των εταιρειών, πιστοποιώντας ακόμα ένα δόγμα της οικονομίας της αγοράς. Ελεύθερα σύνορα για το κεφάλαιο, κλειστά σύνορα για τους ανθρώπους.

Π.Π.- Β.Μ.

ΠΗΓΕΣ :

1. Ύπατη Αρμοστεία του Ο.Η.Ε. για τους πρόσφυγες.

2. Global Devolpment Finance 2002, Παγκόσμια Τράπεζα, Ουάσιγκτον.

3. Χατζησάββας Σ.,(2003), «Ιμπεριαλιστικές Επεμβάσεις, Διεθνείς Ανισότητες, Μεταναστευτικά Ρεύματα», Θεσσαλονίκη 2003.

φάκελος / μετανάστες

Το ελληνικό κράτος απέναντι στη μετανάστευση

Το κράτος πλέον με αποκλειστικά οικονομικά κριτήρια χρειάζεται μετανάστες, αλλά τους χρειάζεται με έναν αυξομειούμενο αριθμό που θα είναι πεοθαρχημένος και φθηνός στην εργασία, δηλαδή παραγωγικός για το κεφάλαιο. Το κατάφερνε παλιά μέσω του ανοιχτού ρατσισμού, το καταφέρνει πλέον μέσω της "πολυπολιτισμικής κοινωνίας"

Η πολιτική του ελληνικού κράτους απέναντι στη μετανάστευση και η εφαρμογή του καθεστώτος της Ευρώπης-Φρούριο ήταν και είναι μια πολύπλοκη υπόθεση, που καθορίζεται από τον συνδυασμό των αναγκών του σε εργατικό δυναμικό, την εξωτερική του πολιτική, το βαθμό ένταξης της ελληνικής οικονομίας στην διεθνοποιούμενη οικονομία και τις υποχρεώσεις, που προκύπτουν από την γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας ως σημείου διέλευσης μεταναστευτικών κυμάτων προς την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η μετανάστευση προς την Ελλάδα ξεκίνησε τη δεκαετία του '80 με την άφιξη οικονομικών μεταναστών από την Νοτιανατολική Ασία (κυρίως οικιακές βοηθοί από τις Φιλιππίνες) με διακρατικές συμφωνίες και πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία (κούρδοι και τούρκοι αντικαθεστωτικοί) και την Παλαιστίνη. Όχι μόνο δεν αναπτύχθηκε ρατσισμός εναντίον τους, αντίθετα στην περίπτωση των πολιτικών προσφύγων το δικαίωμα στο πολιτικό άσυλο ήταν τότε αυτονόητο, αφού εξυπηρετούσαν την τότε πολιτική του κράτους – αποσταθεροποίησης της Τουρκίας, «αντιϊμπεριαλισμού» στα πλαίσια της «αδέσμευτης πολιτικής» μεταξύ των δύο υπερδυνάμεων.

Όμως, η πτώση των «σοσιαλιστικών» καθεστώτων φέρνει για πρώτη φορά κύματα μαζικής μετανάστευσης προς την Ελλάδα, κυρίως από την πρώην Σοβιετική Ένωση και την Αλβανία. Είναι χαρακτηριστικό το πώς η «πατριωτική» εξωτερική πολιτική της χώρας τότε, καθόρισε μια τελείως διαφορετική στάση απέναντι σε ανθρώπους, που κοινό στοιχείο είχαν την αναζήτηση καλύτερης μοίρας.
Έτσι, στους μετανάστες από την πρώην Σοβιετική Ένωση δόθηκαν κίνητρα παραμονής (σπίτια, ελληνική ιθαγένεια κτλ.), αρκεί να εγκαθίσταντο στην Θράκη, όπου υπήρχε η ανάγκη, για το κράτος, τόνωσης του "εθνικού πληθυσμού" απέναντι στην «απειλή» της μουσουλμανικής μειονότητας. Αυτό, βέβαια, δεν εμπόδισε τα αφεντικά της Θράκης να τους χρησιμοποιήσουν ως φτηνό εργατικό δυναμικό. Η προσπάθεια του κράτους ήταν να εμφυσήσει εθνικιστική συνείδηση στους πρόσφυγες, για να λειτουργήσουν ως αντίβαρο στους «επικίνδυνους» μουσουλμάνους.

Αντίθετα, για τους μετανάστες από την Αλβανία, το κράτος κράτησε την αντιδιαμετρική στάση. Ενώ αρχικά άνοιξε τα σύνορα του, γιατί χρειαζόταν φτηνό εργατικό δυναμικό, αλλά και για να εκτονώσει το καζάνι που έβραζε δίπλα του, στη συνέχεια στάθηκε αδύναμο να ελέγξει την μετανάστευση. Τότε κατασκευάστηκε η άθλια προπαγάνδα των ΜΜΕ για «αλβανούς εκ φύσεως εγκληματίες» (παρόλο που τα στοιχεία των οργανισμών του κράτους αποδεικνύουν ότι η παραβατικότητα των μεταναστών ήταν και είναι μικρότερη από αυτή των ντόπιων), για να δικαιολογήσει τα πογκρόμ εναντίον τους, όποτε κρινόταν ότι ο αριθμός τους ήταν μεγαλύτερος από τις ανάγκες για φτηνό εργατικό δυναμικό. Βέβαια εξαιρέθηκαν, λόγω της «πατριωτικής» πολιτικής, οι «τίμιοι συνέλληνες βορειοηπειρώτες», ενώ η διαδικασία διωγμού των αλβανών ήταν κατά βάση οι περίφημες «σκούπες» της αστυνομίας.

Η πολιτική αυτή συνεχίστηκε μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '90, οπότε επέρχονται σημαντικές αλλαγές. Η «πατριωτική» εξωτερική πολιτική δίνει τη θέση της σε μια «διεθνιστική», η οποία απορρέει αφενός από τις νέες ανάγκες των ντόπιων αφεντικών- δεν εξυπηρετούνται πλέον με το έθνος-κράτος, το οποίο λειτουργούσε στη βάση της εθνικής οικονομίας, αλλά θέλουν να επεκταθούν στις αγορές των Βαλκανίων, υποχρεώνοντας το κράτος σε διαδικασίες προσέγγισης με τις γειτονικές χώρες- και αφετέρου από το ρόλο της προώθησης της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης στα Βαλκάνια, που ανατίθεται στην Ελλάδα από την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ. Το εθνικό φαντασιακό του «ανάδελφου έθνους, περιτριγυρισμένου από εχθρούς και αδικημένου από τις μεγάλες δυνάμεις» δίνει στη θέση του στο καινούργιο φαντασιακό της Ελλάδας «ισότιμου μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και φορέα ανάπτυξης, συνεργασίας και ασφάλειας στα Βαλκάνια». Επίσης, υπάρχει ανάπτυξη και αξιοποίηση συστημάτων πειθάρχησης και ελέγχου των μεταναστών (ροζ/πράσινες κάρτες, βάση δεδομένων Schengen, βάση με τα επαγγελματικά στοιχεία των μεταναστών) και δημιουργία παραστυνομικών σωμάτων επιφορτισμένων με την αποτροπή της μετανάστευσης (συνοριοφύλακες).
Έτσι από τους «εθνικά χρήσιμους» και τις «εγκληματικές φυλές» περνάμε σε μια νέα διαίρεση μεταξύ «νόμιμων» και «λαθρο»μεταναστών. Στην ουσία τους, τα κριτήρια επιλογής είναι ίδια: η χρησιμότητα στο κράτος και τις επιχειρήσεις. Το κράτος χρειάζεται μετανάστες, αλλά χρειάζεται έναν αυξομειούμενο αριθμό, που θα είναι πειθαρχημένος και φτηνός στην εργασία, δηλαδή παραγωγικός για το κεφάλαιο. Το κατάφερνε παλιά μέσω του ανοιχτού ρατσισμού, το καταφέρνει πλέον μέσω της «πολυπολιτισμικής κοινωνίας».
Έτσι, από τους «εγκληματίες αλβανούς» περνάμε στο επίπεδο του θεάματος, στην επιβράβευση του προτύπου του παραγωγικού μετανάστη (π.χ. περίπτωση αλβανού μαθητή, που κλήθηκε να σηκώσει τη σημαία στην παρέλαση) και στην ανεκτικότητα απέναντι στους «νόμιμους» μετανάστες (π.χ. περίφημη διαφήμιση με τον Χασάν). Στην ουσία η «πολυπολιτισμική κοινωνία» δημιουργεί έναν καινούργιου τύπου ρατσισμό. Οι μετανάστες γίνονται ανεκτοί, όσο είναι «νόμιμοι» και διαχωρισμένοι απ' τους ντόπιους, με ανύπαρκτα εργασιακά δικαιώματα και με τον εκβιασμό της μη ανανέωσης των καρτών διαμονής τους, ώστε να λειτουργούν ως απροστάτευτο και φτηνό εργατικό δυναμικό και ως πολιορκητικός κριός για τα δικαιώματα των ντόπιων εργατών. Γι' αυτούς, που ορίζονται ως «λαθραίοι» και γι' αυτούς, που ξεσηκώνονται ενάντια στη στυγνή εκμετάλλευσή τους, υπάρχει η σκληρή καταστολή, η απέλαση, η φυλακή, ο θάνατος στα σύνορα.

Ως «μη ανεκτοί» αντιμετωπίζονται πλέον και οι παλιά «χρήσιμοι» ή «ανεκτοί» πολιτικοί πρόσφυγες. Σε σύνολο πάνω από 2000 αιτήσεων για πολιτικό άσυλο 2 μόνο έγιναν δεκτές κατά τη διάρκεια του 2003. Κι αυτό απορρέει από τις διεθνείς συνθήκες «καταπολέμησης της τρομοκρατίας» και τις διακρατικές συμφωνίες Ελλάδας-Τουρκίας για το ίδιο θέμα.

Στα δε στρατόπεδα συγκέντρωσης («χώρους φύλαξης») των «λαθραίων» μεταναστών, ο δήθεν «κρατικός ανθρωπισμός» γίνεται θρύψαλα, αφού ιδιαίτερα στην κρίσιμη για την Ευρώπη-Φρούριο περιοχή της Θράκης κάθε αστικό τους δικαίωμα παραβιάζεται (δικαίωμα στην αίτηση για άσυλο, στην επίσκεψη γιατρών/δικηγόρων/ αλληλέγγυων οργανώσεων, δικαίωμα στην αξιοπρεπή διαβίωση). Στη Θράκη, επίσης, γίνεται σιωπηρά αποδεκτή η φυσική εξόντωση τους από τις σφαίρες των συνοριοφυλάκων, τα ναρκοπέδια των συνόρων και τα κρύα νερά του Έβρου, ενώ τα τοπικά κανάλια τολμούν να προβάλουν μια εξοργιστική εικόνα «ανθρωπιστών συνοριοφυλάκων»!
Ν. Μ.

φάκελος / μετανάστες

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Αντίσταση στην παγκόσμια "αντιτρομοκρατική" πολιτική

Το ζήτημα των πολιτικών προσφύγων αποτελεί αντικείμενο, που πρέπει να το εντάξουμε αποκλειστικά στον τομέα της κατασταλτικής πολιτικής του κρατικού μηχανισμού και να το εξετάσουμε υπό το πρίσμα των νέων δεδομένων, που διαμορφώνονται από την παγκόσμια "αντιτρομοκρατική" πολιτική. Οι πολιτικοί πρόσφυγες μόνον εμμέσως μπορούν να αντιμετωπιστούν ως κομμάτι του μετακινούμενου ανά τον πλανήτη εργατικού δυναμικού. Διότι, αυτό που κυρίως καθορίζει την αύξηση ή τη μείωση του όγκου τους, δεν είναι οι οικονομικές πολιτικές που ακολουθούνται, αλλά οι μορφές των αγώνων, που αναπτύσσονται στις διάφορες χώρες και η κατασταλτική πολιτική που ακολουθούν οι πολιτικές εξουσίες. Αυτό, λοιπόν, που βλέπουμε να διαμορφώνεται, με εντεινόμενους μάλιστα ρυθμούς, είναι ένα καθεστώς, που σε παγκόσμια κλίμακα τείνει να εξαλείψει την κατηγορία του πολιτικού πρόσφυγα. Ή, πιο σωστά, να εξαλείψει την κατηγορία του αριστερού πολιτικού πρόσφυγα μέσα από ένα πλέγμα κρατικών πολιτικών και διακρατικών συμφωνιών. Περνάμε, με λίγα λόγια, σε μια ιστορική περίοδο, κατά την οποία ο διωκόμενος για αριστερή αντικαθεστωτική δράση σε κάποια χώρα δε θα μπορεί να βρει άσυλο πουθενά. Η δυνατότητα που υπήρχε μέχρι πρόσφατα και η οποία μπορούμε να πούμε ότι χαρακτήριζε ολόκληρη την ιστορία της ανθρωπότητας -να μπορεί κάποιος να νιώσει μια ελάχιστη ασφάλεια από την στιγμή, που περνούσε τα σύνορα της χώρας, στην οποία διώκονταν- φαίνεται να έχει παρέλθει οριστικά.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕs ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το σχετικά μαζικό κύμα πολιτικών προσφύγων στην Ελλάδα το αντιμετωπίσαμε ουσιαστικά στις αρχές της δεκαετίας του '80, όταν μετά το πραξικόπημα στην Τουρκία αρχίζει να έρχεται στην Ελλάδα ένας σημαντικός αριθμός Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών. Το κύμα αυτό με αυξομειώσεις διατηρείται μέχρι σήμερα και κρατά τα βασικά του χαρακτηριστικά. Είναι, δηλαδή, κατά κύριο λόγο πολιτικοί πρόσφυγες από την Τουρκία και δευτερευόντως από το Ιράκ, το Ιράν και το Αφγανιστάν.

Η πολιτική του ελληνικού κράτους απέναντι στους πολιτικούς πρόσφυγες καθορίστηκε σχεδόν αποκλειστικά από το επίπεδο των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Ειδικά μάλιστα, σε ό,τι αφορούσε τους προερχόμενους από το ΡΚΚ Κούρδους, μπορούμε να πούμε ότι τους περιέθαλψε με ιδιαίτερη φροντίδα, διαμορφώνοντας μάλιστα και ιδιαίτερη σχέση, μέσω των μυστικών υπηρεσιών, με την ηγεσία τους, για να τους χρησιμοποιεί ως διαπραγματευτικό χαρτί στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Η κατάσταση, όμως, αυτή έχει αλλάξει δραματικά τα τελευταία χρόνια. Τόσο η αλλαγή του κλίματος στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, όσο και οι "αντιτρομοκρατικές" συμφωνίες στα πλαίσια της Ε.Ε., αλλά και μεταξύ του ελληνικού και του τουρκικού κράτους, έχουν συρρικνώσει σε τεράστιο βαθμό το δικαίωμα του πολιτικού ασύλου.

Σήμερα υπάρχουν 300 περίπου πολιτικοί πρόσφυγες στο στρατόπεδο του Λαυρίου, από τους οποίους οι 200 είναι Τούρκοι και Κούρδοι και οι 100 Αφγανοί, Ιρακινοί και Ιρανοί, ενώ εκατοντάδες άλλοι ζουν σκόρπιοι σε διάφορες περιοχές της χώρας. Ελάχιστοι από αυτούς έχουν πάρει τα χαρτιά του πολιτικού πρόσφυγα. Είναι ενδεικτικά τα στοιχεία που διαθέτουμε για τα δύο τελευταία χρόνια, για το πώς διαμορφώνεται η κατάσταση, σ' ότι αφορά την παροχή πολιτικού ασύλου: το 2002 έγιναν 9.342 αιτήσεις και δόθηκαν 36 άδειες, ποσοστό 0.37% και το 2003 (ως τον Οκτώβρη) έγιναν 4.124 αιτήσεις και δόθηκαν μόνο 3 άδειες, ποσοστό 0.073%. Θα πρέπει να σημειωθεί, για να υπάρχει σημείο σύγκρισης, ότι το ποσοστό παροχής πολιτικού ασύλου στην υπόλοιπη Ε.Ε. το ίδιο χρονικό διάστημα είναι 21%.

Το πρόβλημα, όμως, δεν εντοπίζεται αποκλειστικά σ' αυτό το σημείο. Τα τελευταία 2-3 χρόνια οι διωκτικές αρχές εφαρμόζουν με έναν έντονα επιταχυνόμενο ρυθμό την πολιτική της κρυφής επαναπροώθησης των πολιτικών προσφύγων στην Τουρκία. Πολλοί, απ' όσους συλλαμβάνονται αφού έχουν περάσει τα σύνορα - και παρ' ότι ζητούν πολιτικό άσυλο - εξαναγκάζονται να περάσουν και πάλι στην απέναντι πλευρά των συνόρων, χωρίς να καταγράφονται πουθενά. Ξέρουμε τουλάχιστον 50 ονοματεπώνυμα αριστερών αγωνιστών από την Τουρκία, που πάνω τους εφαρμόστηκε η συγκεκριμένη πολιτική τα 2 προηγούμενα χρόνια. Οι περισσότεροι, μάλιστα, από αυτούς προέρχονταν από τα "λευκά κελιά" των τούρκικων φυλακών και είχαν αποφυλακιστεί προσωρινά λόγω της μακροχρόνια απεργίας πείνας.

Υπάρχει ακόμα η περίπτωση, η οποία προδιαθέτει για την πολιτική που θα ακολουθήσει το ελληνικό κράτος το επόμενο διάστημα, των τριών αγωνιστών, οι οποίοι πριν μερικούς μήνες παραδόθηκαν στις διωκτικές αρχές της Τουρκίας, ενώ είχαν στις πλάτες τους καταδικαστικές ποινές από 15 χρόνια ως και ισόβια.

Απέναντι σ' αυτή τη διαρκώς επιδεινούμενη κατάσταση για τους πολιτικούς πρόσφυγες, δεν υπάρχει άλλη δυνατότητα πέρα από τη διαμόρφωση ενός δικτύου αλληλεγγύης, που να βοηθά το ασφαλές πέρασμά τους στην Ελλάδα, να τους παρέχει νομική και πολιτική προστασία και να τους εξασφαλίζει αξιοπρεπή διαβίωση. Η εποχή, που η πολιτική παρέμβασή μας περιοριζόταν στο να διεκδικούμε από το κράτος αυτές τις παροχές, μάλλον έχει περάσει ανεπιστρεπτί.

Μάκης Σέρβος

Μετανάστες – πρόσφυγες Μηδενικά δικαιώματα

Πριν την μαζική έλευση μεταναστών στην Ελλάδα, (την τελευταία δεκαετία), δεν υπήρχε κανένα νομικό καθεστώς που να ρυθμίζει τα ζητήματα της μετανάστευσης στην Ελλάδα. Ο ν. 1975/91, ο οποίος ρύθμιζε κάποια ζητήματα μετανάστευσης, είχε χαρακτηρισθεί από τον Λεπέν ως νόμος «πρότυπο» για τα ευρωπαϊκά κράτη, γιατί ακριβώς δεν αναγνώριζε κανένα δικαίωμα στους μετανάστες. Μια περιορισμένης έκτασης νομιμοποίηση εισήγαγαν το 1997 τα ΠΔ 358-359/97. Ο νέος νόμος για τη μετανάστευση, ο 2910/01, που ρυθμίζει τα ζητήματα της μετανάστευσης, είναι σαφώς ευνοϊκότερος από το προηγούμενο νομικό καθεστώς, δεδομένου ότι προέβλεψε για πρώτη φορά τη σύσταση «υπηρεσιών αλλοδαπών και μετανάστευσης» στις κατά τόπους Περιφέρειες, Δήμους και Νομαρχίες, και τα ζητήματα των μεταναστών παύουν να υπάγονται πλέον στην αρμοδιότητα των υπηρεσιών αλλοδαπών της ασφάλειας. Εισήγαγε επίσης, διαδικασία νομιμοποίησης όσων μεταναστών είχαν έρθει στην Ελλάδα μέχρι το καλοκαίρι του 2001, βάζοντας έτσι την έννοια του «νόμιμου μετανάστη» στην ελληνική κοινωνία, έδωσε 1η φορά το δικαίωμα άδειας παραμονής λόγω διαζυγίου, κακοποίησης ή καταγγελίας των μαστροπών τους, στις αλλοδαπές γυναίκες. Μη παραγνωρίζοντας τα όποια θετικά σημεία, ο νόμος που ρυθμίζει τα ζητήματα των μεταναστών είναι αποσπασματικός, διέπεται από εισπρακτική λογική, δεν αναγνωρίζει στους παράνομους μετανάστες κανένα απολύτως δικαίωμα, οδηγεί στην απονομιμοποίηση - λόγω των ιδιαίτερα αυστηρών προϋποθέσεων για την ανανέωση των αδειών παραμονής - την πλειοψηφία των μεταναστών που πήραν πράσινη κάρτα: Συνδέει το δικαίωμα παραμονής στην Ελλάδα με την ικανότητα εργασίας του αλλοδαπού (αλλοδαποί που μένουν χρόνια, νόμιμα στην Ελλάδα, εάν δεν συγκεντρώσουν τον απαιτούμενο αριθμό ενσήμων, απελαύνονται μαζί με τις οικογένειές τους).

Οι μετανάστες, πρέπει να .....πληρώσουν ακριβά για τη νομιμοποίησή τους! Κάθε χρόνο καλούνται να πληρώσουν παράβολο 150 ευρώ για την ανανέωση της άδειας παραμονής, ενώ για την απόκτηση της ελληνικής ιθαγένειας το παράβολο ανέρχεται σε 1.500.000 ευρώ (τετραμελής οικογένεια για την απόκτηση της ελληνικής ιθαγένειας, πρέπει να καταβάλει το ποσό των 6.000 ευρώ. Εάν η αίτησή τους απορριφθεί, τα χρήματα φυσικά δεν τους επιστρέφονται). Οι παράνομοι μετανάστες δεν έχουν κανένα απολύτως δικαίωμα, παρά μόνο να νοσηλεύονται σε νοσοκομεία σε «έκτακτες» περιπτώσεις (στη Θεσσαλονίκη καταγράφηκε θάνατος αλλοδαπής η οποία δεν έγινε δεκτή από δημόσιο νοσοκομείο). Εισάγονται μία σειρά καταδοτικές διατάξεις, όπως η υποχρέωση των γιατρών να ειδοποιούν την αστυνομία για τους «παράνομους» μετανάστες που νοσηλεύονται στα νοσοκομεία. Οι παραβάτες τιμωρούνται με εξοντωτικά πρόστιμα και ποινές φυλάκισης. Οι μετανάστες, καλούνται να περιμένουν πολλές φορές μέρες ολόκληρες έξω από υπηρεσίες για να «κάνουν τα χαρτιά τους», υφίστανται καθημερινούς εξευτελισμούς, ελέγχους (μέχρι και μέσα στα σπίτια τους από τους συνοριοφύλακες) , υπόκεινται σε πολύμηνες κρατήσεις μέχρι να απελαθούν. Αν έτσι είναι τα πράγματα με τους μετανάστες, με τους πρόσφυγες (αν και η διάκριση είναι δυσδιάκριτη) τα πράγματα είναι χειρότερα. Το 2003 υποβλήθηκαν 5.000 αιτήσεις περίπου για πολιτικό άσυλο, ενώ μόνο 3 άτομα πήραν πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα. Οι πρόσφυγες επαναπροωθούνται στη χώρα τους, συνήθως χωρίς να τους επιτραπεί να υποβάλουν αίτημα ασύλου, κρατούνται σε αστυνομικά τμήματα στα σύνορα, χωρίς να γνωρίζει κανείς πού είναι, ακόμη και αν προέρχονται από χώρες που πραγματοποιούνται σφαγές ή που βομβαρδίζουν (ανθρωπιστικά), πάνω από τα κεφάλια τους, όπως π.χ. από το Ιράκ ή το Αφγανιστάν, πρέπει να αποδείξουν...με έγγραφα, ότι...εξατομικευμένα, κινδυνεύει η ζωή καθενός από αυτούς. Η μετανάστευση όμως δεν σταματά με αντιμεταναστευτικούς νόμους και με πολιτικές μη χορήγησης πολιτικού ασύλου, όσο εξακολουθούν να υφίστανται οι αιτίες που τη γεννούν.

Έφη Τελλή, δικηγόρος,
μέλος της «αντιρατσιστικής πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης»

φάκελος / μετανάστες

Φθηνό εργατικό δυναμικό

Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗs ΓΗs ΚΟΙΝΗ: ΕΙΝΑΙ «ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΙ» ΜΟΝΟ Ωs ΦΘΗΝΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ. ΣΕ ΠΕΡΙΟΔΟΥs ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗs ΚΡΙΣΗs ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΣΤΟΧΟ ΕΠΙΘΕΣΕΩΝ. ΕΙΝΑΙ ΟΙ «ΑΠΟΔΙΟΠΟΜΠΑΙΟΙ ΤΡΑΓΟΙ» ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΚΑ ΠΟΥ ΜΑΣΤΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΖΟΥΝ. ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΙs ΕΘΝΙΚΕs ΟΙΚΟΝΟΜΙΕs, Ωs ΠΑΜΦΘΗΝΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ, ΑΛΛΑ ΖΟΥΝ ΣΕ ΕΠΙΣΦΑΛΕs ΝΟΜΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩs. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙs ΣΤΙs ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙs ΤΟΥs ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟs, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ Η ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ. ΚΙ ΟΜΩs ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥs ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥs.

Η διαδεδομένη αντίληψη, ότι οι μετανάστες πρέπει να είναι φθηνό εργατικό δυναμικό, έρχεται σε αντίθεση με τη διεθνή σύμβαση του ΟΗΕ για τα δικαιώματα των μεταναστών, παράνομων και νόμιμων, η οποία ουσιαστικά παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα. Το ίδιο το κράτος ξεχνά στην περίπτωση των μεταναστών την προσθήκη «δικαίου», εξευτελίζει τις εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει σε όλους τους ανθρώπους. Όλες οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν επικύρωσαν την προαναφερόμενη Σύμβαση του ΟΗΕ. Εν τω μεταξύ στην Ελλάδα η ισχύουσα νομοθεσία για την παροχή άδειας εργασίας και παραμονής, που προβλέπει έναν συγκεκριμένο αριθμό ενσήμων, δέχεται σε τακτά διαστήματα ποικίλες τροποποιήσεις. Κατά συνέπεια, όλες οι προσπάθειες που έκαναν χιλιάδες να νομιμοποιήσουν την παρουσία τους στη χώρα μας, δηλαδή την καταβολή ασφαλιστικών εισφορών στο ΙΚΑ, οδηγούνται για μια ακόμη φορά σε αδιέξοδο και καθεστώς παρανομίας, δεδομένου ότι συνεχώς αλλάζουν οι προϋποθέσεις, και σαφώς προς το χειρότερο. Επιπλέον, δεν υπάρχει σωστή και έγκυρη ενημέρωση!

Απασχόληση μεταναστών

Οι τομείς στους οποίους απασχολούνται είναι για τις μεν γυναίκες οι οικιακές εργασίες, οι τουριστικές και αγροτικές, για τους δε άνδρες ο τομέας των κατασκευών, ο αγροτικός, η βιομηχανία και ο τουρισμός. Οι περισσότερες δουλειές είναι προσωρινές, σκληρές, χαμηλά αμοιβόμενες. Δουλειές που αρνούνται να κάνουν οι Έλληνες. «Κάνουμε που κάνουμε αυτές τις δουλειές, τουλάχιστον να μας κολλούσαν ένσημα», λέει με πίκρα και οργή ο Ντασάουι από το Σουδάν. «Ζω 13 χρόνια στην Ελλάδα και κάθε χρόνο υπομένω την ταλαιπωρία, το άγχος για αυτή την άδεια και επιπλέον πληρώνω κάθε χρόνο 150 Ευρώ. Είμαι οδοντοτεχνίτης με πτυχίο από τη χώρα μου, αλλά κι από την Ελλάδα. Πριν από μερικά χρόνια ζητούσαν οδοντοτεχνίτη σε ένα εργαστήριο.

Πήγα και το αφεντικό μου είπε ότι είμαι καλός στη δουλειά μου, αλλά θα μου έκανε μετά από δύο μήνες πρόσληψη. Περίμενα πολύ, σχεδόν δύο χρόνια, πού όχι μόνο δεν με πλήρωνε κανονικά, ούτε μου κόλλησε ένσημα, αλλά πολλές φορές με ανάγκαζε να κάνω άσχετες δουλειές. Να καθαρίζω το εργαστήρι, να κάνω καφέδες και άλλα. Έκανα υπομονή γιατί είχα δώσει βάση στη υπόσχεσή του. Αλλά άδικα. Συγνώμη που θα το πω, αλλά πολλοί Έλληνες εργοδότες λένε ψέματα και μας κοροϊδεύουν. Ενώ έχω επάγγελμα, κάνω όλες τις δουλειές. Να μη νομίζουν οι Έλληνες ότι οι μετανάστες είναι αγράμματοι»

«Προφίλ» μέσου μετανάστη

Σύμφωνα με στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας ο αριθμός τους στην Ελλάδα ανέρχεται στις 797.093, ωστόσο, με εκτιμήσεις ειδικών φτάνει στο ένα εκατομμύριο. Προέρχονται από 120 και περισσότερες χώρες, με το μεγαλύτερο, ωστόσο, αριθμό από τις βαλκανικές, κυρίως της Αλβανίας.

Από το 1998 που άρχισε η νομιμοποίησή τους υπέβαλαν για προσωρινή άδεια παραμονής περίπου 372 χιλιάδες, ενώ για την έκδοση κάρτας παραμονής περιορισμένης διάρκειας, στη δεύτερη φάση, κοντά 213 χιλιάδες.

Εν τω μεταξύ, σκιαγραφώντας το προφίλ του «μέσου» μετανάστη διαπιστώνει κανείς, σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία, ότι είναι άνδρας, κοντά στα τριάντα, παντρεμένος και τουλάχιστον απόφοιτος λυκείου. Ζει στα μεγάλα αστικά κέντρα και απασχολείται σε κακοπληρωμένες εργασίες. Αν και το τελευταίο, όπως προαναφέρουμε, αλλάζει σταδιακά, δεδομένου ότι στρέφεται στην επιχειρηματικότητα. Επίσης, προσπαθούν, και εν μέρει το πέτυχαν, παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τόσο από την αναλγησία του ελληνικού κράτους όσο και από τη άσχημη αντιμετώπιση εργοδοτών, να ασφαλιστούν στο ΙΚΑ. Σύμφωνα με στοιχεία του ΙΚΑ σχεδόν το 14% των ασφαλισμένων του είναι αλλοδαποί.

...και επιχειρηματίες

Τη βάσανο της επισφαλούς εργασίας, την οδυνηρή αναζήτηση «μεγαλόψυχων» εργοδοτών που να δίνουν ένσημα, απαραίτητα για τη νομιμοποίησή τους, άρχισαν πολλοί να την παρακάμπτουν, επιλέγοντας το γεμάτο ρίσκο επιχειρείν, με το οποίο ευκολότερα μπορούν να νομιμοποιηθούν.

Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι το 2003 μόνο στο Επαγγελματικό Επιμελητήριο Αθηνών έχουν εγγραφεί 3.511 μέλη και στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Αθηνών 2.191 μέλη, όλοι μετανάστες, προερχόμενοι από μη μέλη της Ε.Ε., των ΗΠΑ!

Και ποιες είναι οι επιχειρηματικές τους δραστηριότητες;

Πολύ προσφιλή είναι περίπτερα, ψιλικατζίδικα, συνεργεία καθαρισμού, ψησταριές, παντοπωλεία, εμπορία τροφίμων από τις χώρες προέλευσής τους, συνεργεία ελαιοχρωματιστών, καταστήματα ενδυμάτων, κηπουρικές εργασίες, κρεοπωλεία, αφισοκολλήσεις, εστιατόρια.

Πρωτόγνωρο μεν για την Ελλάδα, σύνηθες φαινόμενο σε χώρες υποδοχής μεταναστών δε. Μήπως λίγοι ήταν και είναι οι Έλληνες που στα «ξένα» έχουν δική τους επιχείρηση; Στη Γερμανία π.χ. τα περισσότερα ραφεία/ επιδιορθώσεις ρούχων τα έχουν Ελληνίδες, όπου φιγουράρουν ελληνικές ταμπέλες. Την ίδια εικόνα παρουσιάζουν και πολλές γειτονιές, κυρίως των μεγάλων αστικών κέντρων, Αθήνας, Πειραιά, Θεσσαλονίκης. Μικρά ή μεγάλα καταστήματα με «ξενικές ταμπέλες». Θετική εξέλιξη για την κοινωνική και οικονομική τους ένταξη, αλλά και την καταναλωτική συμπεριφορά τους...

Για-Τι

μπροσούρες για μετανάστες

Μια πλήρης καταγραφή για το ρατσισμό και τους μετανάστες: ‘για το ζήτημα του ρατσισμού και των μεταναστών, μια σύντομη αναρχική προσέγγιση’ από ‘αναρχικοί-ες από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά: Μεταστροφή στην παραδοσιακή μορφή του ρατσισμού / Κράτος, Αφεντικά, ΜΜΕ, κοινωνία και ρατσισμός / Γυναίκα και μετανάστρια / Για την πολυπολιτισμική κοινωνία / Για την αλληλεγγύη στους μετανάστες / Για τα όρια της κριτικής αλληλεγγύης στους μετανάστες / Διερευνώντας μία στάση δίπλα στις αιτηματικές προσπάθειες των μεταναστών

Μπορείτε να το βρείτε στο χώρο ραδιουργίας και ανατροπής ‘Θερσίτης’ Νέστορος και Ευαγγελίστριος στο Ίλιο

Β.Μπ.

Ενδιαφέρουσα δουλειά από το Βόλο και τον ‘από κοινού’ χώρο κοινωνικής αμφισβήτησης και πράξης.

τεύχος 0:

Παγκοσμιοποίηση και πρόσφυγες

Πρόσφυγες-μετανάστες στην Ελλάδα / Απασχόληση… Παραβατικότητα… και πρόσφυγες μετανάστες / ‘Βουτια στο κοινωνικό’ / Η καραβιά στο Βόλο / Το οδοιπορικό του Ταρίκ

τεύχος 01:

Περιλαμβάνει ένα οδοιπορικό ‘ας ακολουθήσουμε τα βήματα τους’ και αναφέρεται σε 4 εμπόδια που συναντούν οι πρόσφυγες μέχρι να έρθουν στην Ελλάδα. Μπορείτε να τα βρείτε στο χώρο κοινωνικής αμφισβήτησης και πράξης ‘από κοινού’ Βελισαρίου 3 στα Παλιά, Βόλος.

φάκελος / μετανάστες

Συνέντευξη του Σουλεϊμάν Ντακντούκ (Κάστρο)

Ο εχθρός του εργάτη δεν είναι ο μετανάστης

Ο Κάστρο είναι πολιτικός πρόσφυγας από τη Συρία, συμμετέχει στο στέκι των μεταναστών και στο συνδικάτο οικοδόμων του Ρεθύμνου και είναι γνωστός τον τελευταίο χρόνο λόγω της σύλληψής και της δίμηνης απεργίας πείνας του για τη συμμετοχή στις διαδηλώσεις ενάντια στη σύνοδο της Ε.Ε. τον Ιούνη του 2003. Ο λόγος που επιλέξαμε τον Κάστρο για αυτή τη συνέντευξη είναι επειδή είναι ένας από τους πρόσφυγες, που συνδέθηκαν με τους εργατικούς αγώνες στον ελλαδικό χώρο και σε διάφορα κινήματα αντίστασης.

Αν μπορείς, περιέγραψέ μας συνοπτικά το χρονικό της μετάβασης σου από την Ελλάδα στη Συρία και τους λόγους που σε οδήγησαν στην προσφυγιά.

Η μετάνάστευση δεν είναι επιλογή, αλλά καταναγκασμός. Είναι, όπως ξέρουμε όλοι, αποτέλεσμα πολέμων, οικονομικών εμπάργκο και αυταρχικών καθεστώτων. Στη Συρία επικρατεί ένα στρατιωτικό καθεστώς και, ευτυχώς ή δυστυχώς, οι περισσότεροι πολιτικοποιημένοι άνθρωποι καταλήγουν στις φυλακές ή παίρνουν το δρόμο της προσφυγιάς. Εγώ επέλεξα το δρόμο αυτό αναγκαστικά. Πατρίδα μου δεν είναι μόνο η Συρία. Πιστεύω, ότι εκεί που ζεις και εργάζεσαι, τυραννιέσαι και χαίρεσαι, είναι η πατρίδα σου και ότι η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, παντού, όπου και να βρίσκεσαι έχει βαρύ αντίτιμο. Αυτό επιδιώξαμε και στα τελευταία γεγονότα της Θεσσαλονίκης σε ένα καθεστώς που δεν είναι στρατιωτικό και λέγεται δημοκρατία.

Είναι γνωστό ότι συμμετέχεις ενεργά σε συνδικαλιστικούς και εργατικούς αγώνες στο Ρέθυμνο. Ποιος ο βαθμός δυσκολίας για έναν πρόσφυγα να συμμετέχει σε τέτοιους αγώνες και τι επιπλέον προβλήματα μπορεί να αντιμετωπίσει από έναν αντίστοιχο Έλληνα;

Κατ' αρχήν, πρέπει να πω, ότι η κατάσταση στα ελληνικά συνδικάτα είναι δραματική διότι ελέγχονται από συγκεκριμένες πολιτικές μαφίες. Μετά τη μετατροπή του μεταναστευτικού κινήματος σε ένα καινούριο ευρωπαϊκό-ελληνικό προλεταριάτο (ειδικά στο χώρο της οικοδομής και ακόμη περισσότερο στην επαρχία), και χάρη στο μεταναστευτικό-εργατικό δυναμικό, οι Έλληνες εργάτες μετατράπηκαν σε μικροεργολάβους και με κάθε έναν με τρεις μετανάστες φτιάχνει ένα συνεργείο. Αυτοί οι άνθρωποι ελέγχουν τα συνδικάτα, το μόνο χώρο που οι εργάτες παλεύουν για καλύτερο μεροκάματο, συνθήκες δουλειάς, κατάργηση υπερωριών, εργασιακά δικαιώματα. Αυτή τη στιγμή τα συνδικάτα τα ελέγχουν οι ίδιοι άνθρωποι που στο παρελθόν ήταν εργάτες, που πάλευαν για αυτά τα δικαιώματα και που τώρα κατάντησαν να είναι τα αφεντικά, που δεν τους ενδιαφέρουν οι καλύτερες συνθήκες δουλειάς, ούτε το υψηλότερο μεροκάματο και ουσιαστικά το συμφέρον τους συγκρούεται με το συμφέρον του εργάτη. Ο ένας πληρώνεται και ζει από την τιμή του κόπου του και ο άλλος από τη διαφορά ανάμεσα στην τιμή και την αξία της δουλειάς. Και όσο η διαφορά αυτή μεγαλώνει, τόσο θα βρίσκεται ο εργάτης σε χειρότερες συνθήκες. Δεν έχει λοιπόν σημασία αν είναι ξένος ή ντόπιος ο συνδικαλιστής-εργάτης, αλλά αν ανήκει ή ελέγχεται ή κατευθύνεται από τις πολιτικές μαφίες, που έχουν κατακτήσει το χώρο των συνδικάτων. Δεν είναι τυχαίο, ότι τα συνδικάτα του Ρεθύμνου κατέληξαν σε μία απόφαση, που το μόνο που εξυπηρετεί είναι το καθεστώς καταστολής κάθε ελεύθερης και διαφορετικής έκφρασης και με διέγραψαν από εκπρόσωπο του Εργατικού Κέντρου, με τη δικαιολογία ότι τώρα δεν έχω τα ίδια σωστά δικαιολογητικά που ζητάει η αστυνομία από κάθε «καλό παιδί μετανάστη». Το μόνο που μένει, είναι να μου ζητήσουν και πιστοποιητικό πολιτικών φρονημάτων. Αυτό είναι η απόδειξη ότι τα συνδικάτα ελέγχονται τελικά από το τοπικό κατεστημένο και από το αστυνομικό κράτος.

Πώς πιστεύεις ότι μπορούν να συνδεθούν οι αγώνες του ντόπιου εργατικού δυναμικού με αυτούς των προσφύγων, στα πλαίσια της αλληλεγγύης και του σεβασμού της διαφορετικότητας, ξεπερνώντας τους διαχωρισμούς που θέτει η κυριαρχία όπως ο ρατσισμός;

Κατ' αρχήν, ο εργαζόμενος πρέπει να καταλάβει, ότι για την κρίση που περνάει δε φταίει ο μετανάστης, αλλά το σύστημα που εισπράττει όλο τον πλούτο από τους πολέμους και τους οικονομικούς αποκλεισμούς. Ουσιαστικά αυτά δημιουργούνε τη μετανάστευση και την ανεργία. Ας είχε τουλάχιστον και ο εργάτης το δικαίωμα να επιλέγει πού θα δουλέψει, ενώ το κεφάλαιο ταξιδεύει πάντα χωρίς εμπόδια, παντού. Το αφεντικό είναι ο πραγματικός εχθρός του εργάτη και όχι ο άλλος εργάτης, όπως προσπαθούνε να τον πείσουν τα αφεντικά, στρέφοντας τον ένα εργάτη εναντίον του άλλου. Έτσι, χάνεται κάθε νόημα των εργατικών αγώνων και άνετα τα αφεντικά επιβάλλουν τους δικούς τους όρους και συνθήκες εργασίας χωρίς καμία ενόχληση ή εμπόδιο.

Επεκτείνοντας την προηγούμενη ερώτηση, ποια είναι η άποψή σου για την ενσωμάτωση, αλλά όχι αφομοίωση, των προσφύγων στην τοπική κοινωνία σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας και αν πιστεύεις, ότι το στέκι μεταναστών του Ρεθύμνου που συμμετέχεις προωθεί…

τείνουν με διάφορους καταναγκαστικούς τρόπους. Η παραμονή βάσει της άδειας εργασίας δείχνει από μόνη της, ότι η ελληνική κοινωνία δέχεται το μετανάστη σα δούλο και όχι σαν άνθρωπο. Ο τρόπος νομιμοποίησης, το μόνο που καταφέρνει να κάνει είναι να έχει το μετανάστη σε ένα καθεστώς προσωρινής παραμονής και να εξαρτάται από τις αποφάσεις των ντόπιων «συμπολιτών» του, που είναι ουσιαστικά οι εργοδότες-αφεντικά. Και αυτό μέσω της σύμβασης εργασίας. Όπως και σε κάποιες άλλες χώρες της Ευρώπης, έτσι και στην Ελλάδα τον τρόπο της ενσωμάτωσης το σχεδιάζουν και τον προτείνουν διάφοροι κοινωνιολόγοι και ψυχολόγοι, και αυτό φάνηκε και στο στέκι μεταναστών του Ρεθύμνου, που θα μπορούσαν οι μετανάστες να οργανώνονται μόνοι τους, κάτι που κατά τη γνώμη μου ήταν μία πού καλή περίπτωση, σαν ένα παράθυρο, για να δείξει ο μετανάστης τη διαφορετική του κουλτούρα, χαρακτήρα κ.τ.λ. στην ελληνική κοινωνία και στον ντόπιο συμπολίτη του. Και θα μπορούσε ένα στέκι να γίνει ο χώρος, που ο μετανάστης θα μπορεί άνετα και πάντα να διεκδικήσει το δικαίωμα στην αξιοπρέπεια, πρώτον σαν άνθρωπος και δεύτερον σαν εργαζόμενος. Γι' αυτό πιστεύω, ότι οι διαφορετικές παρεμβάσεις του τοπικού κατεστημένου μέσω κοινωνικών επιστημόνων, ψυχολόγων και πολιτικών χώρων δεν είναι παρά τούτο: σας δεχόμαστε σ' αυτήν την κοινωνία μόνο αν θα είσαστε «τρίγωνα» και όχι «τετράγωνα» όπως είστε. Γι' αυτό πιστεύω, ότι μία κοινωνία πρέπει να φτιάχνεται με βάση τις ανάγκες της και τις διαφορετικές πεποιθήσεις των πολιτών της (παλιών και καινούριων) και όχι βάσει σχεδιασμών, προγραμμάτων, προτάσεων και καταναγκασμών, που σκοπό έχουν να χειραγωγήσουν και να δαμάσουν τη θέληση για αντίσταση και την έκφραση του καινούριου πολίτη τελευταίας κατηγορίας, που είναι ο μετανάστης, ώστε να ταιριάζει με τις καλουπιασμένες αντιδράσεις και θελήσεις της υπόλοιπης κοινωνίας.

Βασ. Μπέλλος- Παν. Παπαδημητρίου

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Φρούριο το Ρότερνταμ

Στο Μεσαίωνα παραπέμπει η απόφαση του δημοτικού συμβουλίου του Ρότερνταμ να θεωρεί ανεπιθύμητους τους άνεργους ή φτωχούς μετανάστες που εισέρχονται στο ολλανδικό λιμάνι. Βασικές προϋποθέσεις για να γίνει αποδεκτός ένας νεοεισερχόμενος, ο οποίος επιθυμεί να εγκατασταθεί μόνιμα στην πόλη των 600.000 κατοίκων, σύμφωνα με τις τοπικές αρχές, είναι να έχει εισόδημα, το οποίο θα ξεπερνά κατά 20 ποσοστιαίες μονάδες το κατώτερο ωρομίσθιο. Εκπρόσωπος του δημαρχείου υποστήριξε ότι η κίνηση αποσκοπεί στον περιορισμό της εξόδου των ολλανδικών οικογενειών που ανήκουν στη μεσαία οικονομική κάστα σε άλλες περιοχές του εσωτερικού.

Η.Π.Α.

Πορνογραφικός Λευκός Οίκος

Εδώ και έξι χρόνια, όποιος διείσδυε στην ιστιοσελίδα του Λευκού Οίκου ερχόταν αντιμέτωπος με μια αναπάντεχη έκπληξη. Αντί για τις φωτογραφίες του Μπους και της συζύγου του, οι περίπου δύο εκατομμύρια άνθρωποι που επισκέπτονταν τη διεύθυνση κάθε μήνα αντίκριζαν πορνογραφικό υλικό, στο οποίο συμπεριλαμβάνονταν «πικάντικες» φωτογραφίες των πρώτων κυριών που πέρασαν από την προεδρική κατοικία. Η έκπληξη, πάντως, ίσως να μην κρατήσει για πολύ, καθώς ο 44χρονος ιδιοκτήτης της ιστιοσελίδας (www.whitehouse.com) είναι έτοιμος να την πουλήσει αντί περίπου ενός εκατομμυρίου δολαρίων.

Η.Π.Α.

Τοξικομανής; Στείρωση

Ο ισχυρός θεσμός της οικογένειας, τον οποίο προωθεί η κυβέρνηση Μπους, διαπνέεται πράγματι από ένα νέο ήθος, ανάλογο με αυτό που χάραξε την πολιτική των Ναζί στη Γερμανία. Το αποκαλούμενο «Σχέδιο Αποτροπής», το οποίο εκπόνησε μια ομάδα υποστηρικτών του Μπους και υπέρμαχων της αξίας της αμερικανικής οικογένειας, προβλέπει, μεταξύ άλλων, για τους τοξικομανείς τη στείρωση με το πρόσχημα ότι θα προστατευθούν οι Αμερικανοί ανήλικοι. Σε αντάλλαγμα, ο στειρωμένος θα λαμβάνει 200 δολάρια. Πολλοί θα περίμεναν να ναυαγήσει το σχέδιό τους, ωστόσο στα έξι χρόνια λειτουργίας του, 1100 άτομα δέχτηκαν να προχωρήσουν στην παραπάνω ενέργεια.

ΤΕΝΕΚΕΔΟΜΑΧΑΛΑΔΕΣ

Γη και ελευθερία

ΦΑΒΈΛΑ, ΤΣΑΜΠΌΛΑ, ΓΚΕΤΖΕΚΟΝΤΟΥ, ΠΑΡΑΓΚΌΥΠΟΛΗ: ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΉ ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΚΟΙΝΌ ΣΚΗΝΙΚΌ ΑΠΌ ΤΟ ΡΙΟ Ώs ΤΗΝ ΜΠΑΝΓΚΌΝΓΚ ΚΙ ΑΠΌ ΤΗ ΒΟΜΒΆΗ Ωs ΤΟ ΝΑΙΡΌΜΠΙ. ΤΟ ΣΙΩΠΗΡΌ ΔΡΆΜΑ ΣΤΟΥs ΤΕΝΕΚΕΔΟΜΑΧΑΛΆΔΕs ΓΕΝΝΆ ΤΗΝ ΑΝΤΊΣΤΑΣΗ ΠΡΟs ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ.

Πρωταγωνιστές της ιστορίας που εκτυλίσσεται καθημερινά στις παρυφές των μεγαλουπόλεων όπου γης είναι ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι. Ο αριθμός τους ενδέχεται να φτάσει τα 3,5 δισεκατομμύρια το 2050, όπως προβλέπει ο ΟΗΕ. Η ψυχρή λογική των αριθμών αποδεικνύει το μέγεθος της ανισότητας μεταξύ πλουσίων και φτωχών. Σημασία, όμως, δεν έχουν τα αριθμητικά στοιχεία, αλλά ποιος ευθύνεται για το φαινόμενο και ποιος θα πληρώσει το κόστος της όξυνσης του φαινομένου.

Οι υπεύθυνοι

Ο ίδιος ο ΟΗΕ παραδέχεται σε έκθεσή του ότι η εξάπλωση των παραγκουπόλεων είναι η πλέον χαρακτηριστικήαρνητική επίπτωση της ξέφρενης παγκοσμιοποίησης. Οι πολυεθνικές εταιρίες και τα φερέφωνά τους, δηλαδή το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, η Παγκόσμια Τράπεζα, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου και οι τοπικές ηγεσίες ευθύνονται για την αυξανόμενη κοινωνική ανισότητα και κατ' επέκταση για την διόγκωση του φαινομένου. Μερικά παραδείγματα για τη φυγή προς τις πόλεις και τη δημιουργία γκέτο φτωχών είναι η εξόντωση της τοπικής αλιείας από τους πολυεθνικούς στόλους-μεγαθήρια, η μείωση των τιμών προϊόντων, όπως το βαμβάκι ή η ζάχαρη, τα οποία είναι και τα αποκλειστικά για τις γεωργικές οικονομίες χωρών-μπανανιών. Η κατάσταση θα ήταν διαφορετική αν οι κυβερνήσεις αρκετών χωρών, ειδικά του Τρίτου Κόσμου, απέφευγαν να προσκυνήσουν το άρμα των πολυεθνικών και των θιασωτών τους. Αντί για την αντίσταση, ωστόσο, προτίμησαν να σπαταλήσουν εθνικούς πόρους που αποσκοπούσαν στην βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των φτωχών για να ικανοποιήσουν τους οικονομι κούς κολοσσούς. Αρουραίοι της πόλης, ποντίκια του χωριού. Οι αστοί ντρέπονται για τους συμπολίτες τους, οι οποίοι ζουν συνήθως σε περιοχές όπου καταλήγουν τα λύματα της πόλης και είναι εκτεθειμένοι σε διάφορες επιδημίες. Αλλά δεν τολμούν να πατήσουν το πόδι τους σε αυτούς τους τόπους. Η αιτία έγκειται στο γεγονός ότι κάθε δύο λεπτά διαπράττεται ένα έγκλημα στις φαβέλες του Ρίο ή ότι τα παιδιά του μαχαλά Κιμπέρα Ντίστρικτ στο Ναϊρόμπι της Κένυας δεν παίζουν με παιχνίδια, αλλά με όπλα. Το μόνο που φοβίζει όσους διαμένουν στις παραγκουπόλεις είναι οι πυρκαγιές, τις οποίες συνήθως προκαλούν κατασκευάστριες εταιρίες. Η πύρινη λαίλαπα των σύγχρονων Νέρωνων αντανακλά την λαιμαργία τους για χρήμα και εξουσία, καθώς ευαγγελίζονται ότι επιθυμούν να μετατρέψουν τους μαχαλάδες σε πρότυπα κέντρα κατοικίας ή σε εμπορικές συνοικίες, χωρίς να δώσουν δεκάρα για τις δεκάδες χιλιάδες απελπισμένων που ρίζωσαν σε αυτές τις αφιλόξενες εκτάσεις.

Η σιωπηρή εξέγερση

Ο ΟΗΕ έσπευσε να ισχυριστεί ότι σε αυτούς τους απάτητους τόπους από τους πολιτικάντηδες και τους επιχειρηματίες με τα παχιά πορτοφόλια κυοφορείται μια νέα αστική επανάσταση. Ωστόσο, το παράδειγμα των τενεκεδομαχαλάδων που υπήρχαν και στην Ευρώπη στη διάρκεια της Βιομηχανικής Επανάστασης δείχνει ότι χρειάστηκαν 150 χρόνια για να πετύχει η τότε αστική επανάσταση δηλαδή η πλειονότητα των παραγκών να μετατραπεί σε στοιχειώδεις κατοικίες. Ποιος κολασμένος αυτής της γης θα περίμενε τόσο καιρό για να ζήσει κάτι αντίστοιχο σήμερα;

Την απάντηση δίνουν οι άνθρωποι, οι οποίοι δίνουν καθημερινή μάχη επιβίωσης κάτω από τις τσίγκινες καλύβες, καθώς φυτεύ-

Τα «Κιλελέρ» της Βραζιλίας

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΚΤΗΜΟΝΕΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ ΓΗ

Μία εξέγερση, ανάλογη με τον ξεσηκωμό των χωριών της θεσσαλικής υπαίθρου από τον Κεφαλλονίτη Μαρίνο Αντύπα που καταπνίγηκε στο αίμα από τα φουσάτα των μεγαλοτσιφλικάδων, μαίνεται στις αγροτικές και τις προαστιακές περιοχές της Βραζιλίας. Πότε με ειρηνικά μέσα και πότε με πιο ακραίους τρόπους διαμαρτυρίας, εκατομμύρια ακτήμονες διεκδικούν το δικαίωμα για αυτοδιαχείριση της γης, στην οποία ζουν από τότε που γεννήθηκαν. Το κίνημα των ακτημόνων αγροτών (MST) βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση με τους γαιοκτήμονες που ασκούν ισχυρή επιρροή στο δικαστικό και το πολιτικό σύστημα. Οργανώνει καταλήψεις των ράντσων των αντιπάλων του και ακαλλιέργητων χωραφιών, αποκλείει δρόμους των πόλεων διαδηλώνοντας για τις διώξεις που υφίσταται και για το δίκαιο του σκοπού του και πιέζει τους παράγοντες ανάληψης αποφάσεων να πράξουν αυτό που υποσχέθηκαν προεκλογικά, δηλαδή την αγροτική μεταρρύθμιση και την αναδιανομή της γης υπέρ των κολασμένων αυτής της χώρας. Η απάντηση; Οι τσιφλικάδες στρατολογούν με χρήμα και εκβιασμούς μασκοφόρους, τους εξοπλίζουν και τους στέλνουν στους οικισμούς των ακτημόνων για να τους τρομοκρατήσουν. Ως επακόλουθο, περισσότεροι από 1000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί την πτελευταία δεκαετία από μισθοφόρους των γαιοκτημόνων. Την ίδια ώρα, η δήθεν σοσιαλιστική κυβέρνηση κωφεύει στα αιτήματα των ακτημόνων και ανέχεται το γεγονός ότι το πλουσιότερο 20% του πληθυσμού κατέχει το 90% της βραζιλιάνικης γης, ενώ το φτωχότερο 40% μοιράζεται το 1%. Σύμμαχος των τσιφλικάδων είναι και η δικαστι-

ουν σπόρους για να δημιουργήσουν κήπους. Αφού βαρέθηκαν να ακούν τις υποσχέσεις πάσης φύσεως εξουσίας που προσπάθησε να τους προσεγγίσει, παίρνουν τις τύχες τους στα χέρια τους. Δημιουργούν αυτοδιοικούμενες υπηρεσίες, σχολεία, πηγές εσόδων —όπως κοινοτικές τουριστικές βιομηχανίες— και προσπαθούν με διάφορα τεχνάσματα να ξεφύγουν από την παρανομία, την απομόνωση και από ότι άλλο έχουν καταδικαστεί από την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Στόχος τους είναι να αντισταθούν απέναντι στους υπεύθυνους για το καθημερινό μαρτύριό τους. Αυτός, ίσως είναι και ο μοναδικός τρόπος για να αμυνθούν και να καταφέρουν όσα πέτυχαν οι κάτοικοι του Μάντσεστερ, του Λονδίνου και του Παρισιού στη διάρκεια της Βιομηχανικής Επανάστασης. Διαφορετικά, θα είναι οι πρώτοι που θα πληρώσουν το τίμημα της όξυνσης της κοινωνικής ανισότητας.

Δημήτρης Ουζουνίδης

κή εξουσία, οι εκπρόσωποι της οποίας έχουν εξαπολύσει κυνηγητό κατά των αγροτών. Τα εμπόδια που ορθώνουν μπροστά τους οι κάθε είδους εξουσίες, όχι μόνο δεν μειώνουν την αντίσταση των ακτημόνων, αλλά αντίθετα την φουντώνουν. Οι άκληροι οργανώνουν αυτοδιαχειριζόμενους οικισμούς στη γη που κατέλαβαν και ιδρύουν σχολεία με δασκάλους που προσφέρουν εθελοντικά την εργασία τους για να φοιτήσουν τα παιδιά τους. Μία από τις πληγείσες κοινότητας από την υφαρπαγή γης είναι οι ιθαγενείς. Όμως, η σε βάρος τους κατάσταση άλλαξε τον περασμένο μήνα μετά από την κατάληψη ενός ράντσου από μέλη της φυλής Γκουαρανί στην επαρχία Τζαπόρα. Οι Ινδιάνοι εισέβαλαν σε έκταση περίπου 22.200 στρεμμάτων κρατώντας πρωτόγονα όπλα ομαχαίρια και ακόντια- και πανό και απαίτησαν από τους τσιφλικάδες της να την εγκαταλείψουν, υποστηρίζοντας ότι η γη ανήκει στους ίδιους και τους προγόνους τους. Οι αμυνόμενοι αναγκάστηκαν να υπακούσουν στο αίτημα των ιθαγενών. Οι καταλήψιες βρήκαν σύντομα μιμητές και σε άλλες επαρχίες, όπως το Μάτο Γκρόσο ντε Σουλ και το Ροραΐμα. Οι επιχειρήσεις των ιθαγενών ήταν καρποφόρες, καθώς το κράτος υποσχέθηκε να τους παραχωρήσει ένα σημαντικό τμήμα από τη γη που κατέλαβαν και να ανακηρύξει το υπόλοιπο προστατευόμενη περιοχή.

Δ.Ο.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

"Μη ψηφίζεις. Δράσε!"

ΒΑΛΕΝΘΙΑ - ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Οι βουλευτικές εκλογές στην Ισπανία πρόκειται να διεξαχθούν στις 14 Μαρτίου 2004, δηλαδή μια εβδομάδα αργότερα, σε σχεση με τις ελληνικές. Η κατάσταση παρουσιάζει ορισμένες ομοιότητες, δεδομένου οτι, βασικότερος διεκδικητής της κεντρικής εξουσίας, ειναι το PP (Λαϊκό Κόμμα) της δεξιάς και μονο αλλο κόμμα, που θα μπορουσε να λάβει την εντολή σχηματισμού κυβερνήσεως είναι το PSOE (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ισπανίας). Η ισπανική αριστερά εμφανίζεται συνεχώς συρρικνούμενη, με μοναδική σημαντική εξαίρεση την άνοδο της Esquerra Republicana (Ρεπουμπλικανική Αριστερά), η οποία μαζί με τα άλλα δύο σοσιαλιστικά κόμματα της Ισπανίας, σχημάτισε την νεα κυβέρνηση της Καταλωνίας (Generalitat de Catalunya) ως μειοψηφόν όμως κόμμα.

Esquerra Republicana και Βάσκοι αυτονομιστές

Η έναρξη της προεκλογικής περιόδου, είχε ως κύριο σημείο σύγκρουσης, τη συνάντηση της ηγεσίας της Esquerra Republicana με τους ηγέτες της ΕΤΑ, στην Γαλλία. Η γνωστη στάση της πρώτης υπέρ της περαιτέρω αυτονόμησης της Καταλωνίας, σε συνδυασμό με την επίσκεψη αυτή, ήγειραν την άμεση αντίδραση της κυβέρνησης, η οποία θεωρεί ότι με τις κινήσεις αυτές, διαμορφώνεται αποσχιστικό μέτωπο στην ανατολική Ισπανία. Η Esquerra Republicana, με ηγέτη τον Luis Companys, είχε προβεί ελάχιστα προ της έναρξης του εμφυλίου πολέμου της Ισπανίας το 1936 στην ανακύρηξη της αυτονομίας της Καταλωνίας, η οποια τελικά κατεστάλη με στρατιωτική επέμβαση. Το ιστορικό αυτό γεγονός, αφυπνίζει στους υποστηρικτές της ισπανικής δεξιάς και όχι μόνον σε αυτούς, την συλλογική μνήμη της διάσπασης της χώρας, με αποτέλεσμα να τους ωθεί στην σκλήρυνση της στάσης τους, έναντι οποιασδήποτε ενέργειας περαιτέρω ομοσπονδοποίησης. Η Esquerra Republicana αντέτεινε το επιχείρημα ότι, επιτυχής έκβαση των μυστικών αυτών συνομιλιών, ίσως είχε καταλήξει σε ανακωχή με τους αυτονομιστές ή ακόμη και σε παράδοση των όπλων, όπως ήδη είχε συμβεί με την οργάνωση Terra LLiure (Ελεύθερη Γη) της Καταλωνίας. Επίσης θεώρησε την δημοσιοποίηση της συνάντησης, απόδειξη πως η δραστηριότητα των κομμάτων βρίσκεται υπο παρακολούθηση.

Οι ελευθεριακοί προ των εκλογών

Το πρόταγμα των ισπανικών αναρχικών συνδικάτων, προ των εκλογών παραμένει σταθερό, "No Votes, Actua" (Μην ψηφίζεις, δράσε). Τα συνδικάτα και πολλοί/ές αυτόνομοι/ες, άοκνα αγωνίζονται στα πολυάριθμα πεδία πολιτικής και κοινωνικής αντιπαράθεσης. Συνήθης ειναι η φρασεολογία ορισμένων αντιεξουσιαστικών ομάδων ενάντια στον εγκλωβισμο της δημοκρατίας και υπερ της κοινωνικής κριτικής ρήξης εκτός δημοκρατικού πλαισίου. Η χρησιμοποίηση όμως αυτών των εκφράσεων άκριτα και χωρίς παράθεση των προσδοκούμενων από τα ελευθεριακά κινήματα, στόχων, θα μπορούσε να συσχετίσει τον πολιτικό προσανατολισμό τους, με αυτόν της κόκκινης πτέρυγας των Εθνικοσοσιαλιστικών Κομμάτων, εαν ο δέκτης τους δεν είναι ήδη κοινωνός του ελευθεριακού λόγου. Το πρόταγμα των Ζαπατίστας "Δημοκρατία – Ελευθερία - Δικαιοσύνη", προφανώς ευαγγελίζεται μια δημοκρατία άλλης μορφής απο την αστική, και ίσως εγγύτερα –στα πλαίσια της μυθοποιημένης πλέον αναρχικής υπόστασης– στην Καταλωνία στα χρόνια '36-'37. Πολλές ομάδες και στο παρελθόν και τώρα, ερμηνεύουν κατά τον αστικό τρόπο και την δημοκρατία και την αναρχία. Φρονούν πως η πρώτη ειναι πλειοψηφικός κοινοβουλευτισμός –λησμονώντας την άμεση δημοκρατία– και πως η δεύτερη είναι απλώς αντίθεση και άρνηση, αγνοώντας την σαφή κοινωνική της προσδοκία. Η στάση τους όμως αυτή, συνδράμει την επιχειρηματολογία του αστικού λόγου. Όσο η προπαγάνδα του καταναλωτικού φονταμενταλισμού εντείνεται, νέες κοινωνικές συγκρούσεις θα σημειώνονται στην περιφέρεια. Ίσως ορθότερη στάση, να ήταν η εξεύρεση συνεχώς νέων μορφών αντιμετώπισής τους, παρά η θρησκοληπτική προσκόλληση στα, κατα ορισμένους, είδωλα και θέσφατα της αναρχικής κοσμοθεώρησης.

Δημήτρης Χαριτάτος

ΜΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ & ΑΝΤΙΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ακτιβιστές πλήρους απασχόλησης

Ακόμα και οι πιο κακόπιστοι θα αναγνωρίσουν ότι οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) πραγματοποιούν έστω και στο ελάχιστο κάποιας ζωτικής σημασίας έργο. Κανένας όμως δεν θα πρέπει να ξεχνάει το γεγονός ότι οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις έχουν κληρονομήσει την παραδοσιακά δομημένη φιλανθρωπία των αποικιοκρατικών χρόνων. Μια φιλανθρωπία-άλλοθι στην εκμετάλλευση των υπανάπτυκτων χωρών για τις απίστευτες, πολιτικές, οικονομικές, κλπ συνθήκες που βίωναν καθημερινά. Στα πλαίσια του «εκσυγχρονισμού» της, η φιλανθρωπία στον καπιταλισμό με την σημερινή μορφή των ΜΚΟ απορρίπτει τον μανδύα του προσηλυτισμού, στρέφεται προς τα «ανθρώπινα δικαιώματα» και τελευταία στην πολιτική & οικονομική κριτική, χωρίς φυσικά να αναζητά την ρήξη μαζί του, αλλά αντίθετα την συνδιαλλαγή στα πλαίσια μιας βιώσιμης λύσης και «αειφόρας ανάπτυξης».

Σε επικοινωνιακό επίπεδο, όπως είναι προφανές, προβάλλεται η άποψη ότι ΜΚΟ και διαδηλωτές του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος είναι ένα ταυτόσημο σύνολο. Κατ' ουσία αυτή η στρατηγική στοχεύει στο γεγονός ότι η στάση των ΜΚΟ και ο ρεφορμιστικός εσωδισμός τους «αλλαγή από τα μέσα», μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τους εκάστοτε κυριάρχους προς ιδία οφέλη. Με απλά λόγια οι ΜΚΟ αντιμετωπίζονται ως οι μελλοντικοί σύμμαχοι που θα ηρεμήσουν την οργή του κόσμου, θα απαξιώσουν το κίνημα κάνοντάς το αστική μόδα και θα το ευνουχίσουν από κάθε τι ανατρεπτικό. Ας μην ξεχνάμε την αποκαλυπτική δήλωση του ECONOMIST σχετικά με το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα και την συνδιαλλαγή «ότι όταν τα πράγματα αγριεύουν και η οργή – εξέγερση αχειραγώγητων μαζών του πληθυσμού, γίνει αληθινή έκρηξη, οι κυβερνήσεις είναι ξαφνικά διατεθειμένες να συζητήσουν και να τα «βρουν» με το πιο αξιόπιστο, διαλλακτικό και «σοβαρό» κομμάτι των εξεγερμένων». Σύμφωνα με το προηγούμενο σχόλιο ακόμα και ο πιο αδαής καταλαβαίνει ότι οι μηχανισμοί ενσωμάτωσης είναι παντού. Δεν είναι τυχαίο πως το BUSINESS WEEK, ο κατεξοχήν υπέρμαχος της οικονομικής παγκοσμιοποίησης, αρχίζει να «αναρωτιέται μήπως τελικά η παγκοσμιοποίηση δεν θα μπορέσει να επιφέρει όσα υπόσχεται!»

ΜΚΟ & ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η πιο τρανταχτή ομολογουμένως υπηρεσία των ΜΚΟ, είναι ο έλεγχος στην βοήθεια που επίσημα παρέχεται στις κυβερνήσεις του Τρίτου Κόσμου μέχρι το εξωτερικό χρέος και η αναδιοργάνωσή τους να ολοκληρωθούν. Δια του λόγου το αληθές έχουν γίνει γνώστες περιπτώσεις όπως αυτή του Μπαγκλαντές κατά την οποία 500 ΜΚΟ (το νούμερο δεν είναι τυπογραφικό λάθος) από όλο τον δυτικό κόσμο συμμετείχαν σε εκπαιδευτικά προγράμματα. Ο Alex Demirovits επισημαίνει ότι «λόγω της δυσπιστίας που έχουν για την απόδοση των κονδυλίων από τις τοπικές κυβερνήσεις, πολλές δυτικές ΜΚΟ καταλήγουν να γίνουν «κράτος εν κράτει» με απίστευτη γραφειοκρατική δομή σαν τις κυβερνήσεις τις οποίες αμφισβητούν». Και συνεχίζει «στην περίπτωση αυτή λειτουργούν ως εργολημπτικά γραφεία έργων κοινής ωφελείας. Τα γραφεία τους ακολουθούν την κλασική δομή μιας πολυεθνικής, είναι εγκατεστημένα στις μεγάλες πόλεις μακριά από τα πραγματικά προβλήματα του πληθυσμού, αλλά και του αντικειμένου τους (π.χ. εμβολιασμοί, ανθρωπιστική βοήθεια, γεωργία, κλπ). Συνεπώς όσο τέτοιες σχέσεις ισχυροποιούνται, οι επιπτώσεις στον «εκδημοκρατισμό» των χωρών αποδεκτών αυτής της βοήθειας είναι προφανείς. Εάν η βοήθεια προς την χώρα προορισμού εξαρτάται καθολικά από το οικονομικό ενδιαφέρον της εκάστοτε ΜΚΟ, τότε δεν έχουμε να κάνουμε παρά για μια υπερτιμημένη «εθελοντική» απάτη. Διότι αυτές οι ΜΚΟ στην πραγματικότητα διεξάγουν πόλεμο χωρίς όπλα, χωρίς σύνορα και φυσικά χωρίς βία, αλλά με σύμμαχο την ανάγκη, την απόγνωση και την ελπίδα για επιβίωση που προσδοκούν οι κάτοικοι του Τρίτου Κόσμου και αυτό είναι ακόμα χειρότερο.

ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΟ MARKETING

Το περιβάλλον και η κοινωνική ευαισθησία ανήκει στο μείγμα της στρατηγικής Δημοσίων Σχέσεων. Με όχημα την κοινωνική ευαισθησία, οι πολυεθνικές εταιρείες δημιουργούν και ανασυντάσσουν την δημόσια εικόνα τους στοχεύοντας σε ένα ευρύ καταναλωτικό κοινό. Πολλές φορές του ζητούν να συμμετάσχει και αυτό σε κάποιες ενέργειες, απλά και μόνο για επικοινωνιακούς λόγους. Το αποτέλεσμα είναι ότι μια τέτοια στρατηγική πουλάει, και μάλιστα πολύ. Ο συναισθηματικός συνειρμός ανάμεσα στον καταναλωτή και την εταιρεία με την «ευαισθησία», απενοχοποιεί την αγορά προϊόντων της, στο τέλος της ημέρας, άσχετα εάν αυτή η εταιρεία την ίδια στιγμή απολύει εργαζόμενους ή παράγει «αμφίβολα» προϊόντα. Στον μηχανισμό αυτό πρέπει οπωσδήποτε να εμπλακούν και οι ΜΚΟ. Γιατί η συνέργια της χρήσης του ονόματος μιας συνεργασίας με την Greenpeace, το WWF, την UNICEF, κλπ κινητοποιεί περισσότερο κόσμο και προσφέρει μεγαλύτερη αξιοπιστία & αληθοφάνεια. Η στρατηγική αυτή ονομάζεται διεθνώς «Cause Marketing». Με τον τρόπο αυτό εμφανίζεται στο προσκήνιο το κοινωνικό πρόσωπο της εταιρείας. Αυτό όμως δεν είναι παρά απλά μια στρατηγική με ημερομηνία λήξεως, χθες ήταν τα extreme sports, σήμερα η οικολογία & ο τρίτος κόσμος, αύριο οι ολυμπιακές χορηγίες και ούτω καθεξής.

Μια κριτική ματιά στο ρόλο που διαδραματίζουν οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις στο αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, στον αναπτυσσόμενο κόσμο, στις εργασιακές σχέσεις με τους εργαζόμενούς τους, & την πολιτική εξουσία….

Η αυθεντικότητα των ΜΚΟ εξαρτάται από τον προσανατολισμό τους σε επίπεδο μάρκας ή πιο συγκεκριμένα από την ταυτότητά τους σε επικοινωνιακό επίπεδο (π.χ. περιβάλλον = Greenpeace, ανθρώπινα δικαιώματα = Human right watch, διεθνής αμνηστία, θάλασσα +ακτές = μεσόγειος SOS, κλπ). Όπως και στην περίπτωση παραδοσιακών εμπορικών μαρκών σαν την NIKE και την BENETTON, οι οποίες στηρίζουν την εικόνα τους και διαφοροποιούνται λόγω του ότι απευθύνονται στην «διαφορετικότητα» και την ψευδαίσθησή της, το ίδιο συμβαίνει και με τις ΜΚΟ. Οι ΜΚΟ στηρίζουν και ενδυναμώνουν τα «οράματά» τους, βάσει της αστικής ή μη φιλευσπλαχνίας.

εργασιακές σχέσεις

Οι περισσότερες ΜΚΟ είναι ιεραρχικές σε δομή, διευθύνονται από κοσμικές κυρίες (π.χ., Α. Βαρδινογιάννη, Μ. Λάτση, κλπ), ανθρώπους φιλόδοξους προς την πολιτική, τραγουδιστές, ηθοποιούς (BONO, STING), κλπ και υποστηρίζονται οικονομικά και λειτουργικά από πλήθος «καλοπροαίρετων» εθελοντών. Προσλαμβάνουν βέβαια και κάποιους υπαλλήλους που με το πρόσχημα του «εθελοντισμού», τους χρησιμοποιούν για καύσιμο στις μη κερδοσκοπικές τους γαλέρες, συχνά με τις πιο άθλιες εργασιακές συνθήκες. Ακούγεται οξύμωρο, αλλά δυστυχώς είναι αλήθεια: Οι οργανώσεις που ενδιαφέρονται για το περιβάλλον ή τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι συνήθως οι χειρότεροι εργοδότες. Εννοείται πως τα υψηλά στελέχη και οι προσωπικότητες αμείβονται πλουσιοπάροχα, έχουν πλήρη απασχόληση με ελαστικό ωράριο και εξαργυρώνουν την κοινωνική, οικολογική, κλπ ευαισθησία τους συχνά και με κυβερνητικές θέσεις. Θα πρέπει να κατανοήσουμε ότι με τις ΜΚΟ, αν και λειτουργούν στην αγορά «της ηθικής και της συμπόνιας», ακόμα και αν αγνοούν την εργατική υπεραξία που στοχεύει στο κέρδος, ένα είναι το φυσικό επακόλουθο: Οι ΜΚΟ δεν μπορούν να παράγουν προστιθέμενη αξία εάν δεν εκμεταλλευτούν τους εργαζόμενους & τους εθελοντές τους. Τρανότερη απόδειξη είναι η πρακτική του Ralph Nader, του πρωτεργάτη του καταναλωτικού κινήματος στην Αμερική με το διάσημο σλόγκαν για «καταναλωτική κυριαρχία» (consumer sovereignty). Ο Nader υποστήριζε ότι οι ΜΚΟ δεν χρειάζονται συνδικάτα και συνδικαλισμό. Αποκορύφωμα η δήλωσή του στο περιοδικό Multinational Monitor στο οποίο ήταν ιδιοκτήτης: «οι εργαζόμενοι στο περιοδικό δεν έχουν καν το δικαίωμα να συνδικαλίζονται». Σαν συνέπεια αυτού, ο T Shorrock εκδότης του περιοδικού, απολύθηκε με το πρόσχημα ότι προσπάθησε να οργανώσει συνδικάτο. Η εξήγηση που έδωσε ο Nader ήταν ότι οι «ΜΚΟ είναι σαν τις σταυροφορίες. Δεν μπορείς να έχεις ωράρια & 8ωρο». Με το σκεπτικό αυτό παροχές, μισθοί, εργασιακές συνθήκες, περιορίζονται στο ελάχιστο. Άλλωστε οι περισσότεροι δουλεύουν για την «ιδέα».

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Μια ακόμα διαπίστωση του σημερινού αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος σε συνάρτηση με την δράση των ΜΚΟ, είναι ότι στην καλύτερη περίπτωση τα αιτήματα είναι ενάντια στο κεφάλαιο γενικά και αόριστα παρά ενάντια στο κράτος. Ιστορικά το κράτος είναι ο ενδιάμεσος μεσολαβητής, υπερασπίζοντας πάντα τα συμφέροντα του κεφαλαίου πίσω από μια φαινομενικά κοινωνική πολιτική. Όμως και το κράτος από την μεριά του ισχυροποίησε αρχικά το κοινωνικό του προσωπείο διαμέσου θεσμικών σχηματισμών όπως κοινωνική εργασία, φιλανθρωπία, κλπ. Εν μέρει, η παγκοσμιοποίηση είναι το τέλος, ακόμα και αυτού του κοινωνικού προσωπείου του κράτους πρόνοιας. Η ιδιωτικοποίηση είναι η απάντηση σε μια ερώτηση που δεν τέθηκε ποτέ στην κοινωνία και αυτόματα αντικαταστάθηκε από την ατομική υπευθυνότητα. Με την αποστροφή οποιαδήποτε έννοιας κοινωνικού συμβολαίου και την απαξίωση της «κοινής ωφέλειας», ο καπιταλισμός και το κράτος δημιούργησε μια επιτακτικά μονόδρομη συμβίωση στην οποία η ιδιωτική αστική φιλανθρωπία και οι ΜΚΟ αποτελούν τους σύγχρονους κοινωνικούς λειτουργούς. Η οικονομία της αγοράς και η καταναλωτική κοινωνία είναι ταυτόσημες έννοιες όσον αφορά την φιλανθρωπία και την συμπόνια. Τα διεθνή ινστιτούτα αναγνωρίζουν το πρόβλημα της διεθνής διαχείρισης της οικονομίας και των κεφαλαιαγορών αν αγνοήσουν την κοινωνία. Γνωρίζουν επίσης την ανάγκη της ύπαρξης ενδιάμεσων «αυτόνομων» οργανισμών. Με βάση αυτό, οι ΜΚΟ αποτελούν το καλύτερο άλλοθι. Διαμέσου των ΜΚΟ μπορούν να δημιουργήσουν περίπλοκα πολιτικά δίκτυα και διαπραγματευτικά συστήματα. Το αποτέλεσμα έχει περιγραφεί σαν το πρώτο βήμα για την «παγκόσμια διακυβέρνηση». Η στάση αυτή υιοθετείται συστηματικά τον τελευταίο καιρό από τις μεγαλύτερες ΜΚΟ, οι οποίες ενδιαφέρονται περισσότερο για το εμπόριο «ελπίδας» σε πρώτο χρόνο και την παγκοσμιοποίηση γενικότερα.

Τα σύγχρονα «εναλλακτικά» οικονομικά που αντιπροτάσσουν οι θιασώτες των ΜΚΟ και φιλανθρωπία τους τόσο σε θεωρητικό όσο και σε πραγματικό επίπεδο είναι η μεταλλαγμένη κληρονομιά του δυτικού ιμπεριαλισμού. Όσο «καλές» προθέσεις και να έχουν οι ΜΚΟ δεν μπορούν και δεν πρέπει να υποκαταστήσουν την αναγκαιότητα για πραγματικά πολιτικά και κοινωνικά κινήματα ρήξης. Σε καμία περίπτωση ούτε το κράτος, ούτε οι ΜΚΟ σύμμαχοι τους δεν πρέπει να μπορούν να ορίζουν πιο είναι το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα και να το διαχωρίζουν σε «καλό» ή «κακό».

Αργύρης Αργυριάδης

Το πολιτικό ντέρμπι της μαντήλας

Τούτες τις μέρες θα εξετάσει η Γερουσία της Γαλλίας το νόμο που απαγορεύει τη μαντήλα ή άλλα θρησκευτικά σύμβολα στα δημόσια σχολεία. Κατόπιν θα επανέλθει στο Κοινοβούλιο για τελική κύρωση. Ο νόμος ψηφίστηκε με μεγάλη πλειοψηφία από όλα τα κόμματα: 494 υπέρ, 36 κατά και 31 αποχές. Η απόφαση ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων. Οι επικριτές κάνουν λόγο για ισλαμοφοβία, οι υποστηρικτές για την κατοχύρωση του κοσμικού χαρακτήρα της γαλλικής δημόσιας εκπαίδευσης. Ένα ζήτημα που δε διχάζει μόνο τη Γαλλία, αλλά και τη Γερμανία, όπου ζουν περίπου 3,5 εκατομμύρια μουσουλμάνοι. Το πρόβλημα είναι σύνθετο και δεν περιορίζεται στο κομμάτι: πανί που συμβολίζει είτε θρησκευτική ιδιαιτερότητα είτε καταπίεση της γυναίκας, αλλά, κατά την άποψή μας, κάτι βαθύτερο, όπως: Μπορούν να ψηφίζονται νόμοι χωρίς να προηγείται δημόσια συζήτηση για τη διαμόρφωση των πολυπολιτισμικών κοινωνιών, την αποδοχή του διαφορετικού;

Εφαρμόζονται πολιτικές που διασφαλίζουν την ισονομία όλων των πολιτών (και των μεταναστών!) όπως αυτό της ελεύθερης θρησκευτικής λατρείας σε δικούς τους χώρους; Μελετώντας τη μεταναστευτική πολιτική των προαναφερόμενων χωρών και όχι μόνο, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι τουλάχιστον τα τελευταία 30 χρόνια δεν κόπτονταν ούτε κυβερνήσεις ούτε άλλες δυνάμεις που τώρα φοβούνται σχεδόν...την κατάλυση του κοσμικού κράτους, για το δικαίωμα της θρησκευτικής λατρείας των μουσουλμάνων. Μπακάλικα, υπόγεια ή αποθήκες ήταν «τα τεμένη τους»! Τι έκαναν για την ουσιαστική ένταξη των μουσουλμάνων μεταναστών;

Είναι γνωστό από έρευνες, ότι πολλοί μουσουλμάνοι κυρίως της δεύτερης/τρίτης γενιάς βρήκαν/ βρίσκουν στήριγμα σε ισλαμικές οργανώσεις, οι οποίες υποκαθιστούν το ανύπαρκτο κοινωνικό κράτος για αυτούς και εκμεταλλεύονται αναλόγως την προσέλευση των απογοητευμένων και κοινωνικά περιθωριοποιημένων ανθρώπων. Συνεπώς, πόσο βοηθούν τέτοιες αποφάσεις; Πότε οι απαγορεύσεις επέφεραν τα προσδοκώμενα αποτελέσματα;

Για-τι

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗs ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗs Ε.Ε. ΣΤΗΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Mayday στο Δουβλίνο

ΙΡΛΑΝΔΙΑ-ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Από τον Ιανουάριο του 2004 η ιρλανδική κυβέρνηση έχει αναλάβει την προεδρία της Ε.Ε. και καθ' όλη τη διάρκεια των δύο μηνών, που μεσολάβησαν από τότε, αρκετές δράσεις έχουν λάβει χώρα εδώ, ενάντια στην ιρλανδική προεδρία και κυρίως ενάντια στις υποσυνόδους των υπουργών των κρατών της Ε.Ε., που πραγματοποιήθηκαν ως τώρα στην Ιρλανδία. Παρόλα αυτά, είναι γεγονός ότι η κύρια σύνοδος των Ευρωπαίων πρωθυπουργών (όπως και κάθε άλλη μετά απ' αυτήν που ζήσαμε στη Χαλκιδική...) θα διεξαχθεί στις Βρυξέλλες. Έτσι, η ιρλανδική κυβέρνηση έχει χαρακτηρίσει την πρωτομαγιά του 2004 ως τη «μεγάλη μέρα του Ιρλανδού πρωθυπουργού Bertie Ahern», καθώς τη μέρα αυτή θα βρεθούν στο Δουβλίνο όλοι οι Ευρωπαίοι «ηγέτες», προκειμένου να υποδεχθούν επίσημα τις νεοεισερχόμενες στην Ε.Ε. χώρες.

Για το Σαββατοκύριακο της πρωτομαγιάς η κυβέρνηση προγραμματίζει τη διοργάνωση γιορτών δρόμου για τον κόσμο, ώστε να δημιουργήσει την εντύπωση μιας γιορτινής ατμόσφαιρας στο Δουβλίνο. Παραφωνία στη «φιέστα» των Ευρωπαίων πρωθυπουργών, απ' την πλευρά των αντιεξουσιαστών, σκοπεύει να αποτελέσει το δίκτυο "Grassroots", ένα ανοιχτό δίκτυο, στο οποίο συμμετέχουν αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και ευρύτερος ελευθεριακός κόσμος απ' όλη τη χώρα. Τα μέλη του καλούν άτομα και συλλογικότητες απ' όλο τον κόσμο να διαδηλώσουν μαζί τους στις δράσεις, που το δίκτυο θα οργανώσει για το τετραήμερο μεταξύ 30/4 ως 3/5.

Σημαντικό είναι το γεγονός ότι τα μέλη των "Grassroots", μετά από συζητήσεις σχετικά με τη διοργάνωση των δράσεων αυτών, αποφάσισαν (με βάση τα δεδομένα που θα επικρατούν εκείνες τις μέρες στην πόλη) ότι θα πρέπει να έχουν ειρηνικό χαρακτήρα.

Χαρακτηριστικά για τις θέσεις του δικτύου είναι τα παρακάτω αποσπάσματα από το κείμενο-κάλεσμα, που τα μέλη του έχουν κυκλοφορήσει:

«Αυτές οι μέρες δράσης θα εστιάσουν στα σύμβολα-αιχμές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ο μιλιταρισμός, ο νεοφιλελευθερισμός, η "Ευρώπη-φρούριο" και το ευρωπαϊκό αστυνομικό κράτος. Προσκαλούμε ανθρώπους από την Ευρώπη και απ' όλο τον κόσμο να έρθουν και να διαδηλώσουν μαζί μας την πρωτομαγιά στο Δουβλίνο, για να δείξουν στους «ηγέτες» μας ότι η ατζέντα της Ευρωπαϊκής σύγκλισης, που καθοδηγείται από τα συμφέροντα των πλούσιων και των ισχυρών, θα βρει αντίσταση. Στις μέρες αυτές, επίσης, στόχος μας είναι να αναδείξουμε και τοπικά ζητήματα και αγώνες, που συνδέονται με τα ευρύτερα προβλήματα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης...»

«...Είμαστε αντίθετοι στη στρατιωτικοποίηση της Ε.Ε., που παίρνει σάρκα και οστά με το RRF (Rapid Reaction Force) και τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ για την επιβολή της "ειρήνης". Είμαστε αντίθετοι στην καπιταλιστική ατζέντα της Ε.Ε. που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των πολυεθνικών εταιριών. Είμαστε αντίθετοι στη δημιουργία της "Ευρώπης-Φρούριο" που πιέζει τα σύνορα να ανοίξουν για το κεφάλαιο και χτίζει τοίχους για τους ανθρώπους. Είμαστε αντίθετοι στο αστυνομικό κράτος, προς το οποίο βαδίζει η Ε.Ε., όπου οι διαδηλωτές χαρακτηρίζονται παράνομοι και κατατέλλονται άγρια, ενώ η "ευρωπαϊκή συνεργασία" επικεντρώνεται στη συντονισμένη κατασκοπία/παρακολούθηση της κοινωνίας, παράδειγμα της οποίας αποτελεί η εφαρμογή της συνθήκης Σένγκεν...»

Περισσότερα στοιχεία σχετικά με τη διοργάνωση (επικοινωνία, πρόσβαση, διαμονή, νομική και ιατρική ομάδα και πρόγραμμα) καθώς και πληροφορίες για το τι συμβαίνει τους τελευταίους μήνες στην Ιρλανδία, υπάρχουν στην ηλεκτρονική σελίδα www.geocities.com/eufortress.

Κυριάκος Φαλελάκης

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ MICHAEL HARDT & ANTONIO NEGRI

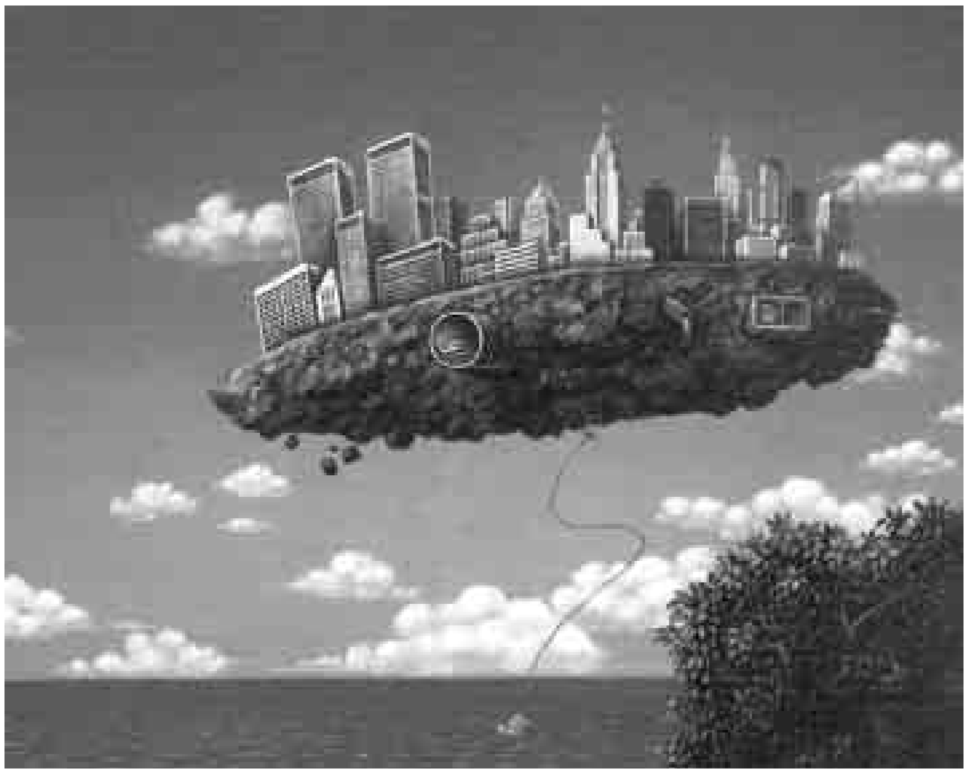
Αυτοκρατορία & αντίσταση

Ό ψυχρός πόλεμος, που κήρυξαν οι ΗΠΑ, δεν κατατρόπωσε το σοσιαλιστικό εχθρό. Η Σοβιετική Ένωση κατέρρευσε υπό το βάρος των δικών της αντιφάσεων. Η κατάρρευση του σοβιετικού συστήματος έχει αποτελέσει την αφετηρία για την παραγωγή μιας σειράς από αναλυτικούς λόγους, που επιχειρούν την κατανόηση της πολιτικής κατάστασης, όπως αυτή έχει διαμορφωθεί στην παγκόσμια γεωγραφική σκηνή. Το βιβλίο των Michael Hardt και Antonio Negri μιλάει για την Αυτοκρατορία ως μια νέα μορφή άρθρωσης της εξουσίας: «αυτό που προηγουμένως ήταν σύγκρουση ή ανταγωνισμός μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων έχει, πλέον, από πολλές και σημαντικές απόψεις, υποκατασταθεί από την ιδέα μίας και μόνης δύναμης, η οποία υπερκαθορίζει όλες τις προηγούμενες, τις δομεί με τρόπο ενιαίο» (Hardt/Negri: 31).

Η αναδιοργάνωση του κεφαλαιοκρατικού κόσμου έδωσε τη δυνατότητα στις πολυεθνικές βιομηχανικές και οικονομικές εταιρείες να πάρουν τη θέση των αποικιοκρατικών και ιμπεριαλιστικών ανταγωνιστικών συστημάτων του παρελθόντος και να «τείνουν να μετατρέψουν τα εθνικά κράτη σε απλά όργανα καταγραφής ροών των αγαθών, των χρημάτων και των πληθυσμών που εκείνες θέτουν σε κίνηση» (Hardt/Negri: 60).

Μέσα στο νέο αυτό αναλυτικό παράδειγμα «αφ' ενός ο πόλεμος λαμβάνει τον χαρακτήρα μιας απλής πράξης αστυνόμευσης, αφ' ετέρου η νέα εξουσία, η οποία νομιμοποιείται να επιτελέσει ηθικά καθήκοντα μέσω του πολέμου, καθοσιώνεται» (Hardt/Negri: 35). Βασικό χαρακτηριστικό της αυτοκρατορικής ρητορείας είναι το να παρουσιάζει την ισχύ της ως υπηρετούσα το δίκαιο και την ειρήνη. «Απεργάζονται σφαγές και αυτό το λένε ειρήνη» θα έλεγε ο Τάκιτος (παρατίθεται στο Hardt/ Negri: 23).

Η Αυτοκρατορία από τη μια έχει συνδέσει την ανάδυσή της με το τέλος του ψυχρού πολέμου, το σβήσιμο της ανταγωνιστικής αποικιοκρατίας μεταξύ ισχυρών εθνικών κρατών και τον τερματισμό της σύγκρουσης ανάμεσα σε δυτικό και κόκκινο ιμπεριαλισμό, από την άλλη έχει κατασκευάσει «τις δικές της εξουσιαστικές και εκμεταλλευτικές σχέσεις, που από πολλές απόψεις είναι περισσότερο βάναυσες από εκείνες τις οποίες κατέλυσαν» (Hardt/Negri: 74). Σαφώς, η ανθρωπότητα σήμερα έχει σχεδόν στο σύνολο της απορροφηθεί μέσα στα δίκτυα μιας κεφαλαιοκρατικής εκμετάλλευσης, όπου μία μικρή μειονότητα ελέγχει τεράστια πλούτη και διαχωρίζεται με ακραίο τρόπο από τεράστια πλήθη που ζουν μέσα ή στα όρια της ανέχειας. Μια από τις πιο συζητήσιμες προτάσεις της Αυτοκρατορίας σε αυτό το σημείο αποτελεί η άποψη ότι «η Αυτοκρατορία είναι καλύτερη, με τον ίδιο τρόπο που ο Marx επιμένει ότι η κεφαλαιοκρατία είναι καλύτερη από τις μορφές κοινωνίας και τους τρόπους παραγωγής που είχαν προηγηθεί, καθώς η νέα κατάσταση δημιουργεί αυξημένες δυνατότητες απελευθέρωσης» (Hardt/Negri: 75). Αναφερόμενος ο Μαρξ σ' αυτές τις απελευθερωτικές δυνάμεις, είχε μιλήσει για το προλεταριάτο. Χρησιμοποίησε μάλιστα και μια μεταφορά δανεισμένη από τον Hegel: τη μεταφορά του τυφλοπόντικα που σκάβει υπόγεια λαγούμια. Ο τυφλοπόντικας - προλεταριάτο του Μαρξ - είναι εκείνος που βγαίνει στην επιφάνεια τις περιόδους της ανοιχτής ταξικής σύγκρουσης και κατόπιν αποσύρεται και πάλι κάτω από το έδαφος, όχι για να βυθιστεί σε χειμέρια νάρκη, αλλά για να σκάψει νέα λαγούμια και, παρακολουθώντας την κίνηση των καιρών, να βγει και πάλι στην επιφάνεια της ιστορίας, με σκοπό την τελειωτική νίκη εναντίον του κεφαλαίου και το άκουσμα του επαίνου «καλά τα κατάφερες γερο-τυφλοπόντικα!» (Karl Marx, The Eighteenth Brummaire of Louis Bonaparte, New York, 1963, σ. 121).

> Δεν υπάρχει προλεταριάτο! Υπάρχουν απλώς αντιστάσεις. Δυνατές, αναγκαίες, απίθανες, αυθόρμητες, άγριες, μοναχικές, προσχεδιασμένες, βίαιες, αδιάλλακτες, πρόθυμες για συνδιαλλαγή, ιδιοτελείς ή γεμάτες αυταπάρνηση: «όπως ακριβώς το δίκτυο των σχέσεων εξουσίας τελικά σχηματίζει έναν πυκνό ιστό που διασχίζει τους μηχανισμούς και τους θεσμούς, χωρίς να εντοπίζεται με ακρίβεια πάνω τους, με τον ίδιο τρόπο και η διασπορά των σημείων αντίστασης διασχίζει τις κοινωνικές στρωματώσεις και τις ατομικές μονάδες»

Πολλοί πια σήμερα έχουν την υπόνοια ότι ο γερο-τυφλοπόντικας του Μαρξ πέθανε. Το ερώτημα που αναδύεται είναι: «γιατί οι άνθρωποι μάχονται για τη δουλεία τους τόσο πεισματικά, ωσάν να μάχονταν για τη σωτηρία τους» (Deleuze και Guattari, Anti-Oedipus, σ. 29). Η κατανόηση της εξουσίας με όρους καταπίεσης, απαγόρευσης και καταστολής, και μάλιστα για οικονομικούς λόγους, μπορεί να είναι απολύτως αληθής, αλλά φαίνεται αρκετά ελλιπής. Αν το κράτος ή και γενικότερα η πολιτική εξουσία είναι μια δύναμη που αγνοεί τα άτομα και δεν ασχολείται παρά μόνο με τα συμφέροντα μιας τάξης, τότε θα είχε καταρρεύσει. Το βιβλίο της Αυτοκρατορίας συμμερίζεται το αίτημα του Φουκώ, ότι πρέπει να προχωρήσουμε σε μια νέα αντίληψη της εξουσίας, σύμφωνα με την οποία η εξουσία δεν θα κατανοείται πλέον αποκλειστικά ως ένας θεσμός ή ως μια συγκεκριμένη δύναμη που κατέχουν μερικοί, αλλά θα είναι το όνομα που δίνουμε σε μια πολυσύνθετη κατάσταση της κοινωνίας. «Αν η εξουσία δεν ήταν ποτέ τίποτα άλλο παρά καταπιεστική, αν ποτέ δεν έκανε τίποτα άλλο από το να λέει «όχι», νομίζετε πως θα την υπάκουαν οι άνθρωποι; Αυτό που κάνει την εξουσία να κρατάει γερά, αυτό που την κάνει παραδεκτή είναι το ότι δεν βαραίνει απλώς πάνω τους σαν μια δύναμη που λέει «όχι», αλλά ότι διασχίζει τα πράγματα, παράγει πράγματα, επιφέρει ηδονή, μορφές γνώσης, παράγει λόγο» (Μισελ Φουκώ, Εξουσία, γνώση και ηθική, εκδ. «Ύψιλον, σ. 21). Η εξουσία είναι ένα παραγωγικό πλέγμα που γεννά υποκείμενα: «οι ποικίλοι θεσμοί της νεωτερικής κοινωνίας θα έπρεπε συνεπώς να θεωρηθούν ως ένα αρχιπέλαγος εργοστασίων παραγωγής υποκειμενικότητας» (Hardt/Negri: 267). Μέσα σε αυτό το δίκτυο της εξουσίας δεν υπάρχει ένας τόπος της μεγάλης άρνησης, μια ψυχή της εξέγερσης, μία εστία όλων των ανταρσιών, ένας καθαρός νόμος της επανάστασης. Δεν υπάρχει προλεταριάτο! Υπάρχουν απλώς αντιστάσεις. Δυνατές, αναγκαίες, απίθανες, αυθόρμητες, άγριες, μοναχικές, προσχεδιασμένες, βίαιες, αδιάλλακτες, πρόθυμες για συνδιαλλαγή, ιδιοτελείς ή γεμάτες αυταπάρνηση: «όπως ακριβώς το δίκτυο των σχέσεων εξουσίας τελικά σχηματίζει έναν πυκνό ιστό που διασχίζει τους μηχανισμούς και τους θεσμούς, χωρίς να εντοπίζεται με ακρίβεια πάνω τους, με τον ίδιο τρόπο και η διασπορά των σημείων αντίστασης διασχίζει τις κοινωνικές στρωματώσεις και τις ατομικές μονάδες» (Μισέλ Φουκώ, Ιστορία της σεξουαλικότητας, τομ. 1, εκδ. Ράππα, σ. 120). Με άλλα λόγια, και σύμφωνα με τους Hardt/Negri (σ. 519), παράλληλα με το εξουσιαστικό δίκτυο της Αυτοκρατορίας, υπάρχει ένα στασιακό πλήθος που αντιπαρατίθεται σε αυτή, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις μιας νέας πολιτικής υποκειμενικότητας.

Οι σημερινοί αγώνες δεν σκάβουν υπόγεια λαγούμια. Οι σημερινοί αγώνες βηματίζουν πάνω στην επιφάνεια των δαιδαλωδών αυτοκρατορικών τοπίων από το Σηάτλ μέχρι τη Γένοβα και από την Πράγα μέχρι τη Θεσσαλονίκη. Μοιάζουν να έχουν θάψει τους Μεσσίες και να έχουν εξέλθει από τα όρια της κάθε τελεολογίας. Μοιάζουν να έχουν σβήσει το καντήλι της όποιας Δευτέρας Παρουσίας, μεταφυσικής ή προλεταριακής, που θα μπορούσε να ήταν και το σενάριο ενός αβάστακτου και αποπνικτικού εφιάλτη. Μοιάζουν να έχουν περισσότερο το χαρακτήρα του λιποτάκτη, παρά αυτόν του επαναστάτη: «Θέλουμε να καταστρέψουμε όλα εκείνα τα γελοία μνημεία των «υπέρ πατρίδος πεσόντων» που μας κοιτούν αφ' υψηλού σε κάθε χωριό, και στη θέση τους να εγείρουμε μνημεία για τους λιποτάκτες. Τα μνημεία αυτά θα αντιπροσωπεύουν και όσους πέθαναν στον πόλεμο, γιατί καθένας τους πέθανε αναθεματίζοντας τον πόλεμο και φθονώντας την ευτυχία του λιποτάκτη. Η αντίσταση γεννιέται από τη λιποταξία» (Αντιφασίστας αγωνιστής, Βενετία, 1943, παρατίθεται στο Hardt/Negri: 280).

Σ.Ψ.

ΔΙΚΑΣΤΉΡΙΟ ΣΤΙs ΗΠΑ ΈΚΡΙΝΕ ΠΑΡΆΝΟΜΕs ΤΙs ΜΕΘΌΔΟΥs ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΤΟΠΙΣΜΌ ΌΣΩΝ ΑΝΤΑΛΛΆΣΣΟΥΝ ΑΡΧΕΊΑ ΜΈΣΩ ΤΟΥ ΊΝΤΕΡΝΕΤ

«Σαρώνει» στο διαδίκτυο η υπηρεσία Kazaa

www.kazaa.com

Με αποτυχία φαίνεται πως στέφεται η προσπάθεια της παγκόσμιας μουσικής βιομηχανίας να εμποδίσει την ελεύθερη διακίνηση μουσικών αρχείων μέσω του διαδικτύου. Την ώρα που η Αμερικανική Ένωση Δισκογραφικών Εταιρειών (RIAA) καυχιόταν πως κατόρθωσε να «υποτάξει» το περιβόητο πια Napster και να το διαχειρίζεται η ίδια, η παγκόσμια μουσική βιομηχανία δέχτηκε τρία πολύ σημαντικά χτυπήματα.
Η αρχή έγινε με την ανακοίνωση της ετήσιας λίστας του «Yahoo» με τους «όρους» που αναζητήθηκαν περισσότερο στο Ίντερνετ το 2003. Μια λίστα στην πρώτη θέση της οποίας φιγουράρει ο «διάδοχος» του Napster, Kazaa.
Ταυτόχρονα στο κενό καταλήγουν και όλες οι τελευταίες προσπάθειες της RIAA να κυνηγήσει δικαστικά την υπόθεση. Δικαστήριο στις ΗΠΑ έκρινε παράνομες τις μεθόδους που χρησιμοποιεί η μουσική βιομηχανία για να εντοπίσει όσους ανταλλάσσουν αρχεία μέσω του Ίντερνετ, ενώ σε άλλη δίκη, το ανώτατο δικαστήριο της Ολλανδίας απεφάνθη πως το Kazaa, δεν παραβαίνει κανένα νόμο. Σύμφωνα με την απόφαση οι δημιουργοί του προγράμματος δεν είναι υπεύθυνοι για το γεγονός ότι οι χρήστες του διακινούν παράνομα (μουσικά ή άλλα) αρχεία και άρα δεν συντρέχει λόγος διακοπής της λειτουργίας του προγράμματος!

17 εκατομμύρια χρήστες

Το Kazaa, είναι με διαφορά το πλέον δημοφιλές πρόγραμμα ανταλλαγής αρχείων μέσω του Ίντερνετ, καθώς οι εγγεγραμμένοι χρήστες του ξεπερνούν τα 17 εκατομμύρια. Αριθμός ο οποίος, όμως, μοιάζει πολύ μικρός όταν συγκρίνεται με τα αντίστοιχα 60 εκατομμύρια που χρησιμοποιούσαν την πρωτότυπη μορφή του Napster! Τον Οκτώβρη, έπειτα από απουσία 2 ετών το Napster τέθηκε εκ νέου σε λειτουργία (με νέα, νόμιμη μορφή) σε μια προσπάθεια της παγκόσμιας μουσικής βιομηχανίας να προσελκύσει τους χρήστες του Ίντερνετ και να μειωθεί το ποσοστό των παράνομων αρχείων που διακινούνται. Σύμφωνα με την εταιρία «Jupiter Research» οι πωλήσεις μουσικής μέσω του Ίντερνετ που αυτή τη στιγμή αποτελούν μόλις το 1% των συνολικών πωλήσεων, αναμένεται να φτάσουν το 12% μέχρι το 2008.
Και η μουσική βιομηχανία είχε σκοπό να στηρίξει την άνοδο αυτή στο Napster 2.0. Οι χρήστες του Napster 2.0 όμως, θα πρέπει να πληρώνουν για να κατεβάσουν τραγούδια στον υπολογιστή τους. Το κάθε τραγούδι ξεχωριστά πωλείται στην τιμή των 99 σεντς, ενώ ολόκληρα άλμπουμ καλλιτεχνών κοστίζουν κάτι λιγότερο από 10 δολάρια ($9.95). Το γεγονός αυτό, όπως είναι φυσικό δεν αρέσει καθόλου στους χρήστες του Ίντερνετ που βλέπουν ένα πρωτοπόρο πρόγραμμα το οποίο τάραξε τα θεμέλια της παγκόσμιας μουσικής βιομηχανίας, να έχει γίνει εργαλείο του ίδιου συστήματος το οποίο πολεμούσε.
Και σε πείσμα όλων όσοι προσπαθούν να σταματήσουν την ελεύθερη διακίνηση αρχείων μέσω του Ίντερνετ, οι χρήστες του διαδικτύου επιμένουν να δηλώνουν «παράνομοι» και να κατεβάζουν τραγούδια δωρεάν στον υπολογιστή τους…

ΠουΣου

«Στις λεωφόρους των χαμένων ονείρων…»

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΆ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΈΝΕΣΥ ΟΥΙΛΙΑΜs

«Δεν υπάρχει πιο ασυγχώρητο έγκλημα από την σκληρότητα» ψιθυρίζει η Μπλάνς ντι Μπουά. Εκείνο το βράδυ της Τετάρτης, στις 18 Φεβρουαρίου, στο καφέ «Γαζία» ήταν εκεί μαζί με τον Κοβάλσκι, την Αλεξάντρα ντε Λάνκο, τον γυάλινο μονόκερο και τον Βαλ από το «Camino Real», τον ποιητή Γιώργο Χρονά, τον κριτικό Βασίλη Κεχαγιά, την καθ. Θεατρολογίας Χ. Σβαλλίγκου, την κοινωνιολόγο Ε. Καρασαββίδου και τους πολλούς, πάρα πολλούς φίλους που ήρθαν να ταξιδέψουν μαζί στον άγριο και συνάμα τρυφερό κόσμο του Τ. Ουίλιαμς. Τον κόσμο των κατατρεγμένων, των περιπλανώμενων, των ναρκομανών, των ευάλωτων γυναικών, των αδίστακτων, των αποτυχημένων, των ομοφυλόφιλων.
Με την παρουσία τους εκεί απέδειξαν πως δεν είναι ο συγγραφέας των «νοσηρών» ατόμων ο Τ.Ουίλιαμς, είναι «νοσηρή» η κοινωνία των «υγιών» που όλους αυτούς τους πετά στο περιθώριο, τους καταδικάζει στη μοναξιά, τους κλείνει σε ιδρύματα, τους εξοντώνει επειδή τους φοβάται. Οι ηρωίδες του Τ.Ουίλιαμς, είπε ο Γ.Χρονάς, «βρίσκονται ή θέλουν να βρίσκονται δίπλα σε ένα ντους. Ένα ντους με χλιαρό νερό. Ξέρετε γιατί; Γιατί έχουν αδύνατα νεύρα. Τις πιο πολλές φορές αποχωρούν κάθε τόσο από τη σκηνή, κουρασμένες και επιστρέφουν σε λίγο με επιφωνήματα ανακούφισης. Λίγη κολόνια ή άρωμα στα αυτιά, στο μέτωπο, το κουμπί του ραδιοφώνου πιο σωστά στον σταθμό κι όλα έχουν μια νέα λάμψη για ζωή. Μα μόνο για λίγο όμως. Γιατί μετά αρχίζουν πάλι τις σολωμικές φαντασιώσεις. Τις λαμπρές πτώσεις. Τα νεραϊδοπαρσίματα».
Οι ήρωες του Τ. Ουίλιαμς είναι εύθραυστα πλάσματα παγιδευμένα «στο εδώ και το τώρα», που ζητούν να δραπετεύσουν «στο εκεί και στο τότε», ανεβασμένοι στο παλιό μεθυσμένο καραβάκι του Ρεμπώ, τόνισε η Ε. Καρασαββίδου. «Ο ένας όλο φεύγει κυνηγώντας την επιτυχία, ο άλλος γυρίζει άσκοπα τον κόσμο, μια άλλη για πάντα έγκλειστη μέσα στο μυστήριο μιας φοβισμένης καρδιάς και ενός μυαλού «ταραγμένου» που μάταια προσπαθεί να δημιουργήσει διαρκή ομορφιά σε ένα μεταβαλλόμενο κόσμο βαρβάρων. Όλοι θυμίζουν ότι κανείς δεν μπορεί να υπερβεί τα όρια που θέτουν οι θεσμοί και να μείνει ατιμώρητος. Το ενδιαφέρον στην περίπτωση του Τ.Ουίλιαμς είναι ποιοι απονέμουν την τιμωρία. Γιατί αυτό το «γένος των φυγάδων» καταρρακώνεται από τους κυρίαρχους, δηλαδή τους λευκούς αρσενικούς, εκπροσώπους της καθεστηκυίας τάξης και ηθικής του αμερικάνικου νότου. Αυτοί είναι η δεικτική διαμαρτυρία του Τ.Ουίλιαμς κατά του ολοκληρωτισμού και της κατεστημένης ηθικής».
Όπως είπε ο Ντιούικ Μακ Ντόναλντ, "αυτοί που εφαρμόζουν τον νόμο είναι πιο επικίνδυνοι από εκείνους που τον παραβιάζουν".
Τι δεν θα ξεχάσουμε από τη μαγική βραδιά της Τετάρτης την αφιερωμένη στον Τ.Ουίλιαμς; Την κραυγή μιας ηρωίδας του: «άρπαξε κάτι που σου αρέσει όσο πιο δυνατά μπορείς και κράτησε το σφιχτά όσο να σπάσουν τα δάχτυλά σου».

+ομιλίες

«Λαϊκό τραγούδι και σκυλάδικο» / «Να αλλάξουμε τον κόσμο είπε ο Μάρξ, να αλλάξουμε τη ζωή είπε ο Ρεμπώ αυτές οι δύο ανάγκες είναι για μας μία». Με σύνθημα αυτά τα λόγια του Αντρέ Μπρετόν, η ομάδα των «Α-τεχνων» και η εφημερίδα «ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ» οργανώνουν μετά την εκδήλωση για τον Τένεσυ Ουίλιαμς, την επόμενη «συνομιλία» τους με θέμα «Λαϊκό τραγούδι και σκυλάδικο» την Τετάρτη 17 Μαρτίου στο Καφέ «ΓΑΖΙΑ», Καρόλου Ντηλ 22, Θεσσαλονίκη, στις 9.00 το βράδυ.

Όχι σαν χέρια, ούτε σαν άγιους, μα σαν ανθρώπους!

Οι εργοδότες τους, όσο μεγάλα ή μικρά οικονομικά μεγέθη κι αν εκφράζουν όσο νομότυπα ή παράνομα κι αν τους χρησιμοποιούν, τους αντιμετωπίζουν σαν χέρια, απογυμνωμένα από κάθε ανθρώπινη ιδιότητα. Κατά ένα περίεργο τρόπο κι από την αντίστροφη πλευρά το ίδιο κάνουν και οι απανταχού αλληλέγγυοι.
Μοιραία θα πράξουμε λάθη κατά τη συναναστροφή μας με τους μετανάστες. Θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας τη δική τους κουλτούρα, ώστε να επικοινωνήσουμε καλύτερα και ίσως να τους μεταλαμπαδεύσουμε λίγη από τη δική μας.
Δεν είσαι υποχρεωμένος, για παράδειγμα, να ξέρεις ότι οι πακιστάνοι έρχονται από τόσο μακριά επειδή όλο τους το χωριό έχει μαζέψει τα λεφτά για να ταξιδέψουν και ότι συχνά ο δουλέμπορας κρατάει όμηρους κάποιους συγγενείς του μέχρι να ξεχρεωθεί. Μια τέτοια γνώση, όμως, σε βοηθά να καταλάβεις. Να τους αντιμετωπίσεις σαν πραγματικούς ανθρώπους και όχι σαν παθητικούς αποδέκτες της αλληλεγγύης μας.
Η οποία, τότε, θα είναι σκέτη φιλανθρωπία.
Οι μετανάστες δεν είναι μαθημένοι στη συλλογική δράση. Η μετανάστευση είναι ατομική λύση απέναντι σε κολοσσιαία συλλογικά προβλήματα, και σ' αυτό διαφέρει ριζικά από τα κίνητρα του πολιτικού πρόσφυγα. Δεν έχουν τη δυτική πολιτική κουλτούρα, είναι λοιπόν διστακτικοί απέναντι σε διαδηλώσεις, σε πολιτικά στέκια, σε πράξεις αλληλεγγύης.
Αντιμετωπίζοντας –και δίκαια- τους έλληνες ως εκμεταλλευτές, είναι λογικό να είναι δύσπιστοι απέναντι σε φιλικές κινήσεις, μέχρι τουλάχιστον αυτές να τους πείσουν για την ανιδιοτέλειά τους. Ακόμη, είτε προέρχονται από χώρες όπου η αριστερά ηττήθηκε οριστικά (αν δεχτούμε ότι στις χώρες του ανατολικού μπλοκ υπήρξε ποτέ οποιαδήποτε μορφή αριστερής διακυβέρνησης) είτε έρχονται από χώρες όπου τα οράματα της κοινωνικής απελευθέρωσης, όπως την φανταζόμαστε εμείς, ασφυκτιούν ανάμεσα στους εφιάλτες ενός ξεπουλημένου αποικιοκρατικού καθεστώτος, υπόδουλου στον καπιταλισμό και τα παραληρήματα ενός στυγνού φονταμενταλισμού.
Προτεραιότητά τους και ίσως μοναδικό τους μέλημα είναι η επιβίωση. Τα όνειρά τους δεν περιλαμβάνουν την ανατροπή της κοινωνίας αλλά την εδραίωση του εαυτού τους σε μια προστατευμένη θέση. Είναι, λοιπόν, ένας αυριανός μικροαστός;Ίσως! Αλλά, μήπως, το ίδιο δεν είναι και μια μεγάλη μερίδα του κοινού στο οποίο απευθύνεται πολιτικά ο «χώρος»; Η εμπειρία της Γαλλίας δείχνει ότι οι μετανάστες από τη δεύτερη γενιά και μετά αρχίζουν να επιζητούν δικαιώματα. Και η δεύτερη γενιά μεταναστών στην Ελλάδα, ήδη τελειώνει το Λύκειο ή σπουδάζει στα πανεπιστήμια. Δηλαδή, η επικοινωνία μεταξύ ελλήνων και μεταναστών τώρα μπορεί να γίνει ουσιαστική. Ας την αρχίσουμε, λοιπόν, πρώτοι, αντιμετωπίζοντάς τους ισότιμα. Σαν ανθρώπους!

Αρίστος Γιαννόπουλος

Το Ε.Λ.Α. να δεις...

Μια προδιαγεγραμμένη δίκη σε μια προδιαγεγραμμένη διαδικασία ίσως οδηγείται σε μια προδιαγεγραμμένη απόφαση

Ήταν φανερό ότι από τη στιγμή που ανακοινώθηκε το βούλευμα παραπομπής των 5 για την υπόθεση του Ε.Λ.Α. (Χ. Τσιγαρίδας, Κ. Αγαπίου, Ει. Αθανασάκη, Α. Κανάς, Μ. Κασσίμης) και σε αυτή τη δίκη θα περίσσευαν οι σκοπιμότητες και θα αγνοούνταν τα πραγματικά στοιχεία. Ουσιαστικά το δικαστήριο ακολουθεί την πεπατημένη, όπως παραδέχτηκε η πρόεδρός του, από την προηγούμενη δίκη, της 17Ν –προεπιλεγμένοι δικαστές, απουσία δημοσιότητας. Όλες οι ενστάσεις απορρίφθηκαν είτε ως αβάσιμες, είτε με βάση το δεδικασμένο. Αυτό όμως που εξόργισε τόσο τους συνηγόρους όσο και τους ίδιους τους κατηγορούμενους, αλλά κυρίως δείχνει τον τρόπο που ενεργεί και αυτό το έκτακτο δικαστήριο, είναι η δικαιολόγηση από την πρόεδρό του της απόρριψης της ένστασης περί πολιτικού εγκλήματος και αναρμοδιότητας του δικαστηρίου, λέγοντας πως ο κοινός νομοθέτης δεν δεσμεύεται από τα όρια του συντάγματος, που πολύ απλά σημαίνει: κάνουμε ό,τι γουστάρουμε, προκειμένου να πετύχουμε το αποτέλεσμα που θέλουμε, νομιμοποιώντας εκ των υστέρων όλες τις παρατυπίες και εκτροπές που προηγήθηκαν.

Οι κατηγορούμενοι, ακολουθώντας τη διαφορετική υπερασπιστική γραμμή που έχουν χαράξει από την αρχή της παραπομπής τους, αντιλαμβάνονται ότι δίνουν έναν άνισο αγώνα.

Ο Κώστας Αγαπίου, δραστήριος αγωνιστής της αριστεράς, του αντιδικτατορικού κινήματος και συνειδητά τοποθετημένος εκτός των τειχών των διαδικασιών ενσωμάτωσης του μεταπολιτευτικού πολιτικού συστήματος, από πολύ νωρίς βρίσκεται στο στόχαστρο των κατασταλτικών μηχανισμών λόγω ακριβώς αυτών των επιλογών του. Παρακολουθήσεις, έρευνες και συκοφαντίες δεκαετιών καταλήγουν στη σημερινή του δίκη, στην οποία η εκδικητικότητα συναγωνίζεται την προκατάληψη και η αυθαιρεσία τη σκοπιμότητα.

Ο Αγγελέτος Κανάς δικάζεται λόγω της επαγγελματικής του σχέσης με τον Χ. Τσιγαρίδα και είχε την ατυχία στο δικό του περιβάλλον να βρεθεί ο «αδύνατος κρίκος» της κατευθυνόμενης ενοχοποίησης και της κατασκευασμένης ψευδομαρτυρίας που πάντα αναζητούσαν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, προκειμένου να παρουσιάσουν έργο. Όσον αφορά την «άκομψη» καταγγελία του Α. Κανά, που ζητά να μην αναφέρεται το όνομά του σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης, εμείς θα πούμε πως σεβόμαστε τις επιλογές και την υπερασπιστική γραμμή κάθε κατηγορούμενου, ωστόσο αυτή η δίωξη με τις προφανείς πολιτικές σκοπιμότητες και τις επιδιώξεις της εξουσίας δεν είναι ιδιωτική υπόθεση κανενός. Η αλληλεγγύη, και μάλιστα η πολιτική αλληλεγγύη, μπορεί αναγκαστικά να περνάει από τους κατηγορούμενους αλλά διαπερνά και αναφέρεται στο σύνολο ενός κοινωνικού χώρου που ανταγωνίζεται τις επιλογές της εξουσίας ή απλώς αντιδρά στις αυθαιρεσίες της. Εξάλλου, όσο αυθαίρετη είναι μια δίωξη, τόσο αυτοδίκαια έντονη μπορεί να είναι η αλληλεγγύη.

Ο Μιχάλης Κασσίμης βρίσκεται στο στόχαστρο κι αυτός των διωκτικών μηχανισμών επί δεκαετίες λόγω του αδελφού του Χρήστου αλλά κυρίως της αξιοπρεπούς άρνησής του να απαξιώσει τη μνήμη και τις επιλογές του Χρήστου Κασσίμη, πράγμα που επανέλαβε και μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου. Κατηγορείται με μοναδικό στοιχείο μια αντιφατική κατάθεση του 1987 (!) την οποία τότε οι αρμόδιες αρχές είχαν εξετάσει και απορρίψει, απλώς και μόνο για να τεκμηριωθούν τα αστυνομικά σενάρια περί «ιστορικής συνέχειας» και «συ-

Το όνομα μου είναι άνθρωπος

ΑΝΤΙΟ ΡΟΛΦ ΠΟΛΕ

Τη Δευτέρα 9/2 το απόγευμα κηδεύτηκε με πολιτική κηδεία και με τη συνοδεία τρακοσίων περίπου φίλων και συντρόφων του κάτω από συνθήματα και μαυροκόκκινες σημαίες ο Ρολφ Πόλε, ο «πιο επικίνδυνος τρομοκράτης», όπως τον αποκάλεσαν οι ελληνικές αρχές το '76.

Ο Ρολφ Πόλε ήταν η κόκκινη γραμμή που σύνδεσε το πρώιμο αντιεξουσιαστικό κίνημα της μεταπολίτευσης με τα «λευκά κελιά» και τους αγωνιστές της R.A.F., με τα απελευθερωτικά εγχειρήματα και τα επαναστατικά προτάγματα, όχι μόνο του γερμανικού κινήματος αλλά και των δυτικών μητροπόλεων γενικά. Ήταν ο άνεμος που έφερε στην Ελλάδα του '76 το άρωμα των παγκόσμιων εξεγέρσεων. Το μεγαλειώδες κίνημα αλληλεγγύης κατά της έκδοσής του πέτυχε μια προσωρινή νίκη, για να έρθει με απόφασή του ο Άρειος Πάγος να τον εκδώσει στις γερμανικές αρχές δύο μέρες πριν τις εκεί εκλογές. Μετά την απόφαση του Αρείου Πάγου ο Ρολφ Πόλε έδωσε την 1/10 του 1976 την παρακάτω δήλωση από τις φυλακές Κορυδαλλού: «Η Επανάσταση Δεν Ξεψυχάει, Δεν Εξολοθρεύεται, Δεν Βομβαρδίζεται, Δεν Τουφεκίζεται, Δεν Συλλαμβάνεται, Δεν Απαγορεύεται, Δεν Δολοφονείται, Δεν Εκδίδεται... Εσείς μη φοβάστε αυτό το φοβερό καιρό!

(...) Οι κρατούντες φοβούνται. Και με το δίκιο τους. Γιατί: Εμείς απελευθερωνόμαστε στη σύγκρουση με τον κοινό εχθρό. Εμείς απελευθερωνόμαστε στον αγώνα για το σοσιαλισμό και τον Κομμουνισμό. Εμείς ξέρουμε ότι παντού κάθε στιγμή και σε κάθε τόπο μπορούμε να αγωνιστούμε, πρέπει να αγωνιστούμε, θα αγωνιστούμε. Εμείς ξέρουμε καλά ότι η επανάσταση δεν ξεψυχάει, δεν εξολοθρεύεται, δεν βομβαρδίζεται, δεν τουφεκίζεται, δεν συλλαμβάνεται δεν απαγορεύεται, δεν δολοφονείται, δεν εκδίδεται». Ο Ρολφ Πόλε, μετά την απέλασή του από την Ελλάδα, φυλακίζεται και πάλι στο Στράουμπινγκ για δύο χρόνια. Το '78 σε νέα δίκη καταδικάζεται σε τρία χρόνια και τρεις μήνες. Αποφυλακίζεται από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας στο Κάισχαϊμ στις αρχές Σεπτέμβρη του 1982. Η ανάπτυξη του κινήματος αλληλεγγύης τον συνέδεσε για πάντα με την Ελλάδα, όπου μετά το τέλος της περιπέτειάς του, μιας περιπέτειας πολύ κοινής με χιλιάδες αγωνιστές εκείνης της περιόδου σε όλο τον κόσμο, επέλεξε από το '85 να μείνει και να ζήσει ... μόνιμα.

Γ. Κ.

Καθαρά & αφορολόγητα...

Θεσσαλονίκη, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας (πρώην Βιομηχανική). Φοιτητική μεγαλοπαράταξη διοργανώνει πάρτυ. Είσοδος, ακριβά ποτά, εταιρία security προστατεύει το χώρο (το άσυλο δεν ισχύει για ιδιωτικούς μπάτσους), διαφήμιση του πάρτυ μέσω φροντιστηρίων- εταιριών- σπόνσορα, και πολλά άλλα τέτοια συνθέτουν ένα γνώριμο σκηνικό. Το πρόβλημα δεν είναι το πάρτυ, είναι ο τρόπος διεξαγωγής του. Έτσι κι αλλιώς η βιομηχανία της διασκέδασης είναι δούρειος ίππος ιδεολογίας, γιατί να μην αποβεί και προσοδοφόρα;

Ένα παράδειγμα φοιτητικής άμεσης δράσης

Η "εταιρία διαχείρισης και αξιοποίησης περιουσίας του ΑΠΘ" προκήρυξε διαγωνισμό για το κυλικείο της θεολογικής σχολής ΑΠΘ. Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Πανεπιστήμια σε συνεννόηση με αυτόνομα φοιτητικά σχήματα κατέλαβαν το χώρο του κυλικείου για να γίνει αυτοδιαχειριζόμενο κυλικείο - στέκι, αντί να δοθεί προς εκμετάλλευση σε κάποια εταιρία. Την επόμενη μέρα οι καθηγητές της θεολογικής και ο αντιπρύτανης "προτίμησαν" να γίνει εκεί βιβλιοθήκη - αναγνωστήριο.

Αποτέλεσμα: με μιας μέρας "direct action" ο χώρος από φέουδο εταιρίας κέττερινγκ, θα ανήκει πλέον στους φοιτητές έστω και «δια της σπουδαστικής οδού».

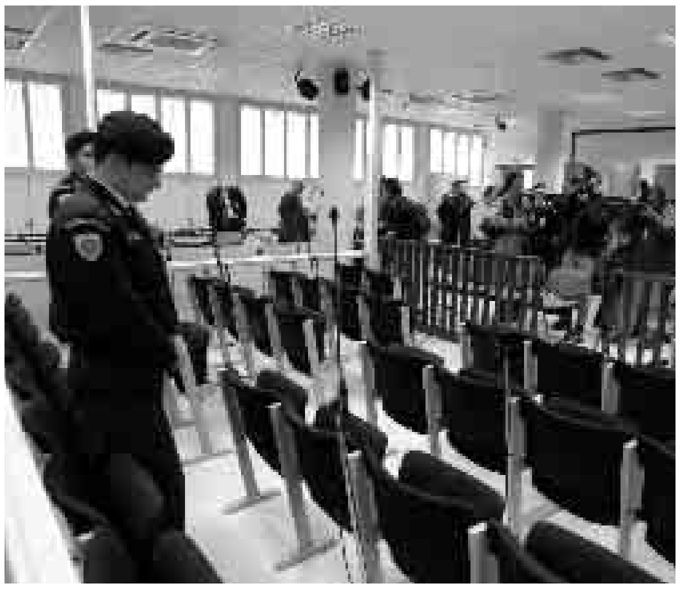
Φοιτητικού επιδόματος συνέχεια...

Η επινοητικότητα του υπουργείου παιδείας δεν έχει όρια. Αρχικά πιστεύαμε ότι το επίδομα των 1.000 ευρώ εντάσσεται στην κατηγορία των προεκλογικών παροχών. Το ότι θα αποτελέσει και μέσον περιορισμού παροχών, το διαπιστώσαμε μόλις τώρα. Έτσι λοιπόν, οι δικαιούχοι φοιτητές επιδόματος φοιτητικής κατοικίας που παίρνουν αυτό το επίδομα δεν μπορούν να πάρουν και το (μεγαλύτερο) επίδομα ενοικίου. Συνεπώς, όποιος παίρνει το περιβόητο επίδομα των 1.000 ευρώ (340.000δρχ.) το χρόνο, στερείται το επίδομα φοιτητικής στέγης που είναι 40.000 δρχ/μήνα, δηλ. 480.000δρχ. το χρόνο, χάνοντας 120.000 δρχ ετησίως. Πολλαπλασιάζοντας τις 120.000δρχ. με τον αριθμό όλων των δικαιούχων του επιδόματος φοιτητικής κατοικίας, βρίσκουμε το ποσό κατά το οποίο η "Εθνική μας Οικονομία" γίνεται πλουσιότερη & οι φοιτητές φτωχότεροι...

Πανεπιστημιακής υφής ολυμπιακή προπαγάνδα

Δεν μας έφτανε ο καταιγισμός διαφημίσεων έντυπης και τηλεοπτικής ολυμπιακής προπαγάνδας, πρέπει να πάρουμε την «ATHENS 2004» δόση μας και στα πανεπιστήμια. Με υπερβάλλοντα ζήλο οι φοιτητοπατέρες διαφημίζουν και οργανώνουν «εκδηλώσεις» και λοιπές φιέστες για τη Μεγάλη Ιδέα του εθνικού οράματος της ολυμπιάδας και του εθελοντισμού. Προπονούνται σκληρά εν όψει εκλογών, διότι για τις απολαβές των φοιτητοπατέρων ισχύει το «ό,τι σπείρεις θα θερίσεις, κι ό,τι θερίσεις θα φας».

Α.Φ.

γκοινωνούντων δοχείων». Η Ειρήνη Αθανασάκη διώκεται παρότι κανένας από τους αυτόπτες μάρτυρες των ενεργειών του Ε.Λ.Α. δεν αναφέρει την ύπαρξη ή συμμετοχή γυναίκας σε αυτές, τα δε αποτυπώματά της, τα οποία επικαλούνται οι αστυνομικές αρχές, βρίσκονται σε δύο προκηρύξεις του 1977, που δεν αναφέρονται σε κάποιο χτύπημα αλλά ήταν κείμενα που διανέμονταν μαζικά σε δημόσιες εκδηλώσεις (κανένα δεν υπογράφεται από τον Ε.Λ.Α., ενώ η αντιτρομοκρατική δηλώνει εγγράφως ότι δεν γνωρίζει που βρέθηκαν αυτές οι προκηρύξεις!). Κατηγορείται λοιπόν αποκλειστικά λόγω της προσωπικής της σχέσης με τον Κώστα Αγαπίου αλλά και την άρνησή της να συνεργαστεί με τις διωκτικές αρχές, όταν αυτές την είχαν πλησιάσει πριν από μερικά χρόνια.
Ο Χρήστος Τσιγαρίδας είναι ο μόνος που αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής του στον Ε.Λ.Α. και ξεκαθάρισε συγκροτημένα τη στάση του και στο δικαστήριο - και βέβαια θα τοποθετηθεί επί τούτου στην απολογία του. Έθεσε όμως μια σοβαρή διάσταση της συμμετοχής του, λέγοντας πως η ένταξή του στον Ε.Λ.Α. ήταν αποτέλεσμα τόσο συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών, όσο και κυρίως ότι η ένταξή του σε μια οργάνωση με πολλαπλά επίπεδα παρέμβασης και με διαφορετικές οργανωτικές επιλογές ήταν η πλέον κατάλληλη διαδικασία εκείνη την περίοδο για μια καλύτερη κοινωνία, όπως ο ίδιος επιδίωκε. Αυτό ήταν και το σημαντικότερο της τοποθέτησης του Τσιγαρίδα, δηλαδή πως ο Ε.Λ.Α. δεν ήταν μια οργάνωση που απλώς έβαζε βόμβες αλλά μια πολιτική οργάνωση που παρέμβαινε με πολλούς τρόπους και διαμόρφωνε τις αγωνιστικές προοπτικές μέσα στην πολιτική και κοινωνική συγκυρία, αλλά κυρίως μέσα στην εργατική τάξη. Είναι το στίγμα μιας οργάνωσης που δεν υπάρχει πια, αλλά που το κράτος θέλει, πυροβολώντας το πτώμα της, να ξορκίσει το φάντασμά της, δικάζοντας και ίσως καταδικάζοντας τα συγκεκριμένα πρόσωπα, που έτσι κι αλλιώς δεν θα μπορούσαν, όχι μόνο να καταδικαστούν, αλλά ούτε καν να δικαστούν.
Δεν θα μπορούσε να γίνει κι αλλιώς. Η διαδικασία εξάρθρωσης της 17Ν και η δίκη που ακολούθησε ξεπέρασε κάθε όριο συνταγματικής νομιμότητας και δικονομικών εγγυήσεων. Το κράτος λειτουργεί υπό καθεστώς «έκτακτης ανάγκης», όταν έχει να υπερασπιστεί τον εαυτό του, όχι από κάποιο κίνδυνο ένοπλης ανατροπής του, αλλά σαν φυσικό δικαιούχο της βίας και της δικαιοσύνης. Η προσπάθεια επανανομιμοποίησης του ρόλου του αναγκαστικά απαλλοτριώνει δικαιώματα και ελευθερίες, εξοντώνει αγωνιστές και ποινικοποιεί τις αμφισβητήσεις.

Η εξέλιξη των νέων διώξεων

Στις 12/2 καλέστηκε για άλλη μια φορά ο Νώντας Σκυφτούλης στον ανακριτή Λ. Ζερβομπεάκο, όπου αρνήθηκε για δεύτερη φορά να παρουσιαστεί. Αντιθέτως δημοσιοποίησε κείμενο αλληλεγγύης με πάνω από τρακόσες υπογραφές συμπαράστασης από την πόλη του, το Αγρίνιο. Για την ίδια μέρα και την ίδια υπόθεση (συμμετοχή στον Ε.Λ.Α. για διαφορετικές ενέργειες) καλέστηκε και ο Γιάννης Σερίφης, που αντί απολογίας παρέδωσε την παρακάτω καταγγελία:
«Αρνούμαι να απολογηθώ και δεν πρόκειται να μπω στην ουσία αυτού του κατηγορητηρίου που με προσβάλλει σαν πολίτη και εκθέτει τη δικαιοσύνη που θέλει να λέγεται και ανεξάρτητη. Δηλώνω ότι και αυτή τη φορά διώκομαι για τις πολιτικές μου πεποιθήσεις και τη συμμετοχή μου στους κοινωνικούς αγώνες και εσείς εκτελείτε εντολές.»...

Η αλληλεγγύη μας στους δύο αγωνιστές πρέπει να θέσει τέρμα στην ομηρία τους.

Γιώργος Κοσμάς

Αντιρρησίες
θετική εξέλιξη

Για πρώτη φορά στην ιστορία της αντίρρησης συνείδησης στην Ελλάδα δικαστική διαμάχη αποδέχτηκε ότι οι αντιρρησίες συνείδησης είναι πολιτικές υποθέσεις χωρίς περαιτέρω εμπλοκή των στρατοδικείων. Στις 19/2 δικαζόταν στο Ναυτοδικείο Θεσσαλονίκης ο αντιρρησίας συνείδησης Λάζαρος Πετρομελίδης με την κατηγορία της «ανυποταξίας σε καιρό παρατεταμένης γενικής επιστράτευσης», αδίκημα που σύμφωνα με το κατηγορητήριο είχε διαπραχθεί επειδή δεν είχε ξεκινήσει την εναλλακτική του υπηρεσία το 1999 στο Θεραπευτήριο Χρόνιων Παθήσεων Κιλκίς. Το δικαστήριο μετά από πρόταση της υπεράσπισης και με τη σύμφωνη γνώμη του εισαγγελέα, έκρινε ότι είναι αναρμόδιο και παρέπεμψε την υπόθεση στην Εισαγγελία Πλημμελειοδικών Κιλκίς, ενώ ήρε και τους περιοριστικούς όρους που είχαν επιβληθεί στον κατηγορούμενο.
Σύμφωνα με ανακοίνωση της η διεθνής αντιπροσωπεία καλωσορίζει το γεγονός ότι πλέον οι αντιρρησίες συνείδησης δεν θα δικάζονται από στρατοδικεία αλλά θα ανήκουν στη δικαιοδοσία πολιτικών δικαστηρίων για ζητήματα που σχετίζονται με την εναλλακτική υπηρεσία. Η αντιπροσωπεία ελπίζει ότι αυτή η απόφαση θα οδηγήσει τελικά, μετά από 18 χρόνια, σε ένα τέλος στις διώξεις σε βάρος των αντιρρησιών συνείδησης, όπως οι επαναλαμβανόμενες προσκλήσεις σε κατάταξη, η παρουσίαση σε αστυνομικά τμήματα, η αφαίρεση των διαβατηρίων κ.λ.π..

«Μαυροκόκκινο» στην Ξάνθη

Ένας νέος χώρος αντιπληροφόρησης και δράσης δημιουργήθηκε από αναρχικούς/αντιεξουσιαστές και λειτουργεί εδώ και λίγο καιρό στην Ξάνθη. Το «Μαυτρκοκκινο» δεν φιλοξενεί καμία οργανωμένη συλλογικότητα, αλλά λειτουργεί με ομάδες εργασίας και μια διαχειριστική συνέλευση του χώρου. Βρίσκεται στην οδό Ανατολικής Θράκης 4β και λειτουργεί καθημερινά από τις 7 το απόγευμα έως αργά το βράδυ. Για επικοινωνία και περισσότερες πληροφορίες στο τηλ. 6942585841 και στο email:mavrokokkino@yahoo.gr.

«Αυτοσχεδία κατά αυτοπεριορισμών»

«Είναι ένας χώρος που διαμορφώθηκε για να φιλοξενήσει όχι το σύνολο των ορκισμένων σημαιοφόρων μιας στενής και πολύ συγκεκριμένης ιδεολογίας και της «εκστρατείας» υπέρ αυτής, αλλά την αμφισβήτηση, πρώτα από όλα των εαυτών μας και των αυτοπεριορισμών μας», αναφέρει η ανακοίνωση του νέου αυτοδιαχειζόμενου χώρου Αυτοσχεδία. και λειτουργεί Κασσάνδρου με Αισχύλου γωνία. Ο χώρος λειτουργεί 5 μέρες την εβδομάδα, από την Τετάρτη μέχρι την Κυριακή , το απόγευμα (5 με 11) και στεγάζει ποικίλες δραστηριότητες, από μαθήματα νοηματικής γλώσσας, μαθήματα μουσικής βίντεο και ψηφιακής επεξεργασίας, μέχρι κινηματογραφικές προβολές και πολιτικές συζητήσεις γύρω από ζητήματα της επικαιρότητας και της καθημερινότητας.

Πανεπιστήμια

Το αδιέξοδο των φοιτητικών εκλογών

Μπορεί οι βουλευτικές εκλογές και ο προεκλογικός αγώνας να έχουν μονοπωλήσει το ενδιαφέρον, αλλά σίγουρα για τους ακαδημαϊκούς πολίτες θα επισκιάσει και τη διεξαγωγή των ετήσιων φοιτητικών εκλογών, ενός θεσμού «δημοκρατικής» λειτουργίας της φοιτητικής κοινότητας, πάντα στα μέτρα των κρατούντων φυσικά. Άλλωστε τα κόμματα δε μπορούν να αγνοήσουν ένα πλήθος 100 χιλιάδων περίπου φοιτητών τόσο εύκολα. Ακόμα όμως και αυτός ο θεσμός δε μπορεί να απορριφθεί άκριτα εφ' όσων αποτελεί ένα ακόμα κοινωνικό κεκτημένο. Το ερώτημα που τίθεται είναι: κατά πόσο είναι αποτελεσματικός (από κινηματική σκοπιά) ένας τέτοιος θεσμός και ποια συμφέροντα εξυπηρετεί στην σημερινή εποχή; Γιατί ακόμα και αν κάποτε ήταν μεγάλο βήμα η εκλογή φοιτητικών αντιπροσώπων, τη στιγμή μάλιστα που παλαιότερα καθεστώτα τους διόριζαν, πλέον δεν έχει καμία πρακτική και πολιτική σημασία εφ' όσων αυτές οι διαδικασίες αποτελούν άλλο ένα μέσο εξανδραποδισμού των συνειδήσεων.
Είτε, λοιπόν, πουλώντας lifestyle και φύκια για μεταξωτές κορδέλες με σημαντικότερη «κοινωνική προσφορά» σειρά πάρτι, είτε εμμένοντας σε μία μονολιθική, άκαιρη και καθ' όλα αναποτελεσματική «επαναστατική» ιδέα, ο καθένας με μεγάλο ή μικρό μερίδιο στην πίτα της εξουσίας προσπαθεί να αντλήσει ψήφους από την φοιτητική δεξαμενή. Αν και σε ορισμένες περιπτώσεις, οι συσχετισμοί στις φοιτητικές εκλογές αποτρέπουν δυνάμεις «δημοκρατικά» εκλεγμένες να καταργήσουν τα τελευταία ίχνη δημοκρατίας στους πανεπιστημιακούς χώρους ακόμη και αυτός ο αγώνας καταλήγει άσκοπος. Άσκοπος, γιατί ούτως ή άλλως δε μπορεί κάποιος αέναα να αποτρέπει αυτόν που έχει το μαχαίρι και το πεπόνι. Δηλαδή το ευρύτερο κίνημα (μέσα στους ακαδημαϊκούς χώρους) μαθηματικά οδηγείται σε ήττα (που φυσικά δεν είναι μόνο απώλεια ψήφων);
Αν δεν αλλάξει η πολιτική τακτική, ένα τέτοιο ενδεχόμενο είναι παραπάνω από πιθανό. Και λέγοντας αλλαγή τακτικής εννοείται η κριτική ρήξη με το παρελθόν, πράγμα επώδυνο και ασύμφορο για κάθε λογής αγκιτάτορες.
Το πανεπιστήμιο όμως, ως κοινωνικός και πολιτικός χώρος, χρειάζεται κοινωνικό και πολιτικό λόγο. Από τη μία ο κοινωνικός λόγος δε μπορεί να εκφραστεί μέσω lifestyle εκδηλώσεων, αλλά μέσω της συμμετοχής και του κτισίματος ανοιχτών και ζωντανών διαδικασιών, θεσμικών ή όχι. Από την άλλη δεν υπάρχει περίπτωση να αρθρωθεί αληθινός πολιτικός λόγος, όταν ο εκάστοτε φοιτητής αντιμετωπίζεται ως ψήφος. Αυτό σημαίνει ότι απέχουμε από την λογική της ψήφου και της εκπροσώπησης. Χτίζουμε διαδικασίες που πηγάζουν αβίαστα από τις ανάγκες μας, και όχι τα συμφέροντα κάποιων και φυσικά αντιστεκόμαστε στον κυκεώνα της πολιτικής απαξίωσης που προβάλλουν όλοι οι κομματικοί κήνσορες ως «δημοκρατική» πρόταση και λύση.

Α.Θ.

Όταν ο καπνός της μάχης διαλύεται, πολλά πράγματα εμφανίζονται αλλαγμένα. Μια εποχή έχει περάσει. Ας μη μας ρωτάνε τώρα, τί αξία είχαν τα όπλα μας: έχουν κάτσει στο λαιμό του συστήματος των κυρίαρχων ψεμμάτων. Το αθώο του ύφος δεν θα επιστρέψει πια.

ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ «In girum imus nocte et consumimur igni»

Εργάτες της εταιρείας Izar engineering στην πόλη Σεβίλη της Ισπανίας αντιστέκονται στην επιχείρηση καταστολής των διαμαρτυριών τους για την μη επίτευξης συμφωνίας συλλογικής σύμβασης εργασίας.

Το αντιεξουσιαστικό κίνημα στη μετά αριστερή εποχή

Με την άνθιση του αντικαπιταλιστικού κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και την κατάρρευση του «σοσιαλισμού», ο αναρχικός - αντιεξουσιαστικός χώρος καλείται να προσδιορίσει τον δικό του αυτόνομο κινηματικό λόγο και να αποβάλει ό,τι θυμίζει αριστερά». -Jason McQuinn, περιοδικό Anarchy. Υπάρχει ακόμα ένας μεγάλο αριθμός αναρχικών – αντιεξουσιαστών, που συνεχίζουν να θεωρούν ότι προσδιορίζονται πολιτικά στην αριστερά με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Υπάρχει, όμως, και μια σημαντική μερίδα του αντιεξουσιαστικού χώρου, η οποία είναι έτοιμη να αποθέσει οριστικά το φορτίο που την συνδέει με την αριστερή παράδοση.

Οι αναρχικοί, ειδικά μετά την αποχώρηση τους από την πρώτη διεθνή, είχαν να επιλέξουν ανάμεσα στο να διοχετεύσουν την κριτική τους στο περιθώριο της αριστεράς ή να απομονωθούν και να αγνοηθούν. Μέχρι και τις μέρες μας, πολλοί αναρχικοί προέρχονται από τον ευρύτερο χώρο της αριστεράς (παραδοσιακής –εξωκοινοβουλευτικής). Γι' αυτούς, η προσκόλληση στο περιθώριο κοντά στην ευρύτερη (εξωκοινοβουλευτική) αριστερά είναι, εκτός από συναισθηματικά επιβεβλημένη πράξη, και η πιο φυσιολογική επιλογή. Ο αναρχοσυνδικαλισμός ίσως είναι το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτού του «Αριστερού»-Αναρχισμού. Ο αναρχοσυνδικαλισμός επέτρεψε στους αναρχικούς να χρησιμοποιήσουν αριστερίστικες μεθόδους και πρακτικές για την επίτευξη συνδικαλιστικών αιτημάτων και κοινωνικής δικαιοσύνης, αλλά ταυτόχρονα τους έδωσε και τη δυνατότητα να προάγουν στο ευρύτερο συνδικαλιστικό κίνημα «αναρχικά» ζητήματα, όπως η άμεση δράση και η αυτοδιεύθυνση.

Έφτασε η στιγμή να απαγκιστρωθούμε συναισθηματικά και πολιτικά από την αριστερά και τον αριστερισμό. Ειδικά τώρα που όλοι οι μύθοι και τα άλλοθι της όποιας αριστεράς κατέρρευσαν. Μαζί με τον επαναπροσδιορισμό του σύγχρονου αντιεξουσιαστικού κινήματος, έχουμε τη μοναδική ευκαιρία να απευθυνθούμε μια σύγχρονη γενιά ανθρώπων – όχι απαραίτητα «επαναστατών». Αυτοί, οι οποίοι θα επιλέξουν σήμερα να αντισταθούν στο σημερινό παγκοσμιοποιημένο κόσμο του τρόμου, δεν είναι διατεθειμένοι -ίσως όσο ποτέ άλλοτε- να ταυτιστούν με την ξεπερασμένη πρόταση της ευρύτερης αριστεράς.

Αργύρης Αργυριάδης